Hedwig Courths-Mahler
Hajsza az örökségért

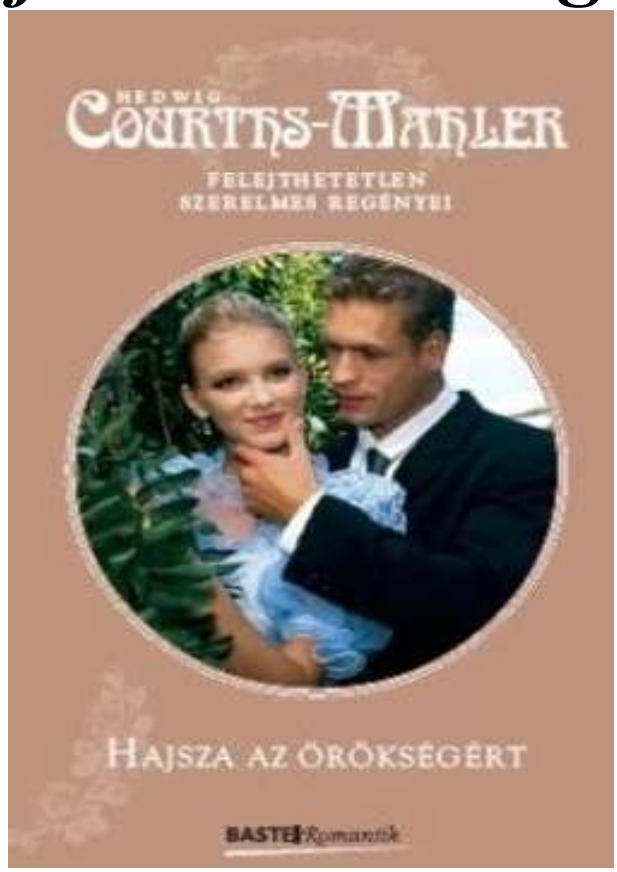

Tényleg halott Klaus Weyersberg? Valóban odaveszett az expedícióval az örök jég honában? E kétely emészti Kurt Weyersberget, akinek unokaöccse vélt halálával az ölébe hullik a gyönyörű gravensteini birtok. Ám egyszeriben odalenne a gazdagság és a fényűző élet, ha Klaus váratlanul mégis felbukkanna. Amikor egy napon Gravensteinben megjelenik egy férfi, azt állítván, hogy egyedüli túlélője a tragiku-san végződött expedíciónak, a nagybácsi örömmámorban úszik. Leánya, Iduna osztozik atyja örömében , nem így unokahúga, Ruth Falkner. Valami azt súgja neki, hogy az idegen, aki Horváth doktornak adja ki magát, valójában maga Klaus Weyersberg…

I.

Klaus Weyersberg doktor a fedélzet korlátjának dőlve merengő tekintettel nézett vissza az argentin partokra, amikor a kapitány odalépett hozzá.

– Végre akadt egy szabad órám a doktor úr számára. Biztosíthatom, alig várom már, hogy halljam a történetét. Megígérte, hogy részletesen beszámol mindarról, amit az elmúlt évek során átélt. Ha önre nézek, tényleg az az érzésem, mintha öt-hat év is eltelt volna azóta, hogy gőzhajónkon útnak indult az ismeretlen felé. Mi tagadás, a halántéka erősen őszül már. Biztos nem ismertem volna meg, ha nem emlékeztet rá, milyen sokat beszélgettünk az út során.

Klaus Weyersberg fanyar mosollyal fordult a kapitányhoz.

– Hát igen, kapitány úr. Az évek, amelyek azóta teltek el, hogy a Kap Polonio fedélzetén Argentínába indultam, hogy ott találkozzam az expedíció tagjaival, számomra is szinte örökkévalóságnak tűnnek. Különösen az utóbbi másfél év. Akkoriban majd kicsattantam a jókedvtől, és túlbuzgott bennem a tettvágy.

– Bizony így volt, jól emlékszem rá. Életerős fiatalember volt, aki gondoskodott róla, hogy a fedélzeten jó hangulat uralkodjék, és olyan rakoncátlan volt, akár egy szabadjára engedett kiscsikó. Mára megváltozott, sokkal higgadtabb, csöndesebb lett. Igazi, érett férfi áll előttem.

Azt nem akarta mondani, hogy Weyersberg szerinte legalább tíz évet öregedett.

Klaus elgondolkodva simította hátra sűrű haját, amelyet a szél összeborzolt.

– A megpróbáltatások, amelyeken keresztülmentem, öreggé és megfontolttá tettek.

– Nos, ami a kort illeti, ne túlozzon! Ha majd újra teljesen egészséges lesz, az elveszett erő is visszatér, meglátja. Higgyen nekem, a tengeri utazás visszaadja az egészségét.

– Nagyon remélem, kapitány úr.

– Most pedig legyen szíves, kísérjen a kabinomba, ott zavartalanul beszélgethetünk. Igaz, van néhány szabad órám, de ha az utasok meglátnak a fedélzeten, a legapróbb panaszukkal is hozzám fordulnak.

A két férfi lassan elsétált a kapitány kabinjáig, ahol egy-egy kényelmes fotelba ereszkedtek. A dohányzóasztalkára egy üveg vörösbor, két pohár és némi cigaretta került.

– Tehát hónapokig egyedül volt egy dél-shetlandi kis szigeten, ahova ön előtt ember még soha nem lépett? − kérdezte a kapitány, miközben megtöltötte a poharakat és cigarettával kínálta vendégét.

Klaus Weyersberg szája széle alig észrevehetően megrándult.

– Nekem hosszú éveknek tűnt, kapitány úr − felelte fátyolos hangon.

– És egyedül ön maradt életben abból az expedícióból, amely a Déli-sarkvidék kutatására indult?

– Sajnos igen.

– A Jóistennek bizonyára nagy tervei lehetnek önnel, ha már annyiuk közül egyedül önt hagyta életben.

– Ki tudja! Sajnos csak töredékét tudtam megmenteni annak az anyagnak, amit a katasztrófáig az expedíciónk összegyűjtött. Az iszonyatos hóvihar és jégeső, amely társaimat egymás után a halálba küldte, csomagjaink jó részét is megsemmisítette. S ha a többiek túl is élték volna az ítéletidő tombolását, az a maradék kevéske ennivaló nem lett volna elég mindnyájunknak, amíg ránk nem találnak. Nekem egymagamnak szűkösen kitartott. Így is naponta csupán egyszer ettem, kivéve, amikor sikerült valamilyen állatot elejtenem. Az utolsó napokban pedig, amiről fogalmam sincs, milyen hosszú idő lehetett, hiszen a kimerültség azon fokán a legkülönfélébb hallucinációk gyötörtek, szóval a magam építette jégkunyhóban nem csupán éheznem kellett, hanem tüzet sem tudtam már rakni. Ami holmit megmentettem, addigra elégettem. A bálnavadász, aki rám talált és megmentett, valóban a legutolsó pillanatban

érkezett, máskülönben én is odavesztem volna.

– Ez iszonyatos! − kiáltott föl a kapitány.

Klaus Weyersberg keserűen elmosolyodott.

– A valóság iszonyatosabb volt, mintsem valaha is szavakkal ki tudnám fejezni. Tudja, a hajónk a sziget partjainál sziklazátonyra futott. A szerencsétlenség akkor történt, amikor reményekkel eltelve hazafelé vettük utunkat. Vesztünket egy szörnyű orkán okozta: Emberfeletti erőfeszítések árán sikerült valahogy partot érnünk. Amit csak lehetett, megmentettünk a hánykolódó roncsokból, és élelmiszer-tartalékunkból is próbáltunk minél többet a partra vonszolni. Többek közt egy hordó rumot is sikerült megszereznünk. Ezzel azonban erőink végére is értünk, és képtelenek voltunk tovább felvenni a küzdelmet a ránk törő veszélyekkel. Megállíthatatlanul zuhogott a sűrű jégeső, melynek szörnyű terhe kíméletlenül temetett maga alá bennünket. És… ó, Istenem… tehetetlenül kellett végignéznem, hogy legjobb barátom, Horváth doktor erőtlenül csuklik össze mellettem, és a kimerültségtől álomba zuhan. Ráébredve a veszélyre, fölugrottam mellőle, és egy konzervdobozban rumot hoztam neki. De mire visszatértem hozzá, már halott volt. Megfagyott vagy szívroham végzett vele? Ugyan ki tudná megmondani? Hirtelen elemi erővel hasított belém, hogy bizonyára én is így végzem, és a rémülettől üvölteni kezdtem, mint egy állat. Eszemet vesztve bolyongtam összevissza, társaim után kutatva, hogy rumot vigyek nekik, de… csupán kőkeményre fagyott jéghalmokba botlottam, amelyek alatt ők már örök álmukat aludták. El sem kellett temetnem őket, megtette helyettem a jégeső.

Klaus Weyersberg kimerülten, holtsápadt arccal hallgatott el, s némán meredt maga elé. A kapitány együttérzéssel ragadta meg a karját.

– Hagyja abba! Sejtelmem sem volt róla, hogy ennyire felzaklatják az emlékek − mondta megrendülve.

Klaus Weyersberg esdeklő pillantást vetett rá.

– Nem, nem! Hadd meséljem tovább! Azt hiszem, jót tesz, ha a visszatérő rémálmok helyett inkább egyszer végre elmesélhetem valakinek az egészet. Megkönnyebbülés számomra. Érti, mire gondolok?

A kapitány bólintott.

– Igen, azt hiszem, értem… Még soha, senkinek nem beszélt róla?

– Ilyen részletesen nem. Amikor a bálnavadászok állomáshelyükön ápoltak, lázálmomban háborodottként jajveszékelve törtek föl belőlem e szörnyűségek, bár én mit sem tudtam róla. Nekem csak később mesélték, s csupán megerősíteni tudtam mindazt, amiről önkívületi állapotomban beszéltem. Volt köztük egy német fiatalember, akinek lehetett valami a rovásán, azért szökött meg otthonról. Ő fordította le a legénység főnökének a szavaimat, aki feljegyzett mindent, hogy megértse, mi történt tulajdonképpen az expedícióval. Egy bizonyos: egyedül én maradtam életben közülük.

De hadd térjek vissza a történetemhez! Akkor, végső kétségbeesésemben az egész konzervdoboznyi rumot felhajtottam. A hatalmas mennyiségű alkohol rendes körülmények között bizonyára ledöntött volna a lábamról. Ott azonban visszaadta az erőmet, fizikailag és lelkileg egyaránt. Tudtam, mindenekelőtt jégkunyhót kell építenem, ahogy azt oly gyakran megtettük. A szükséges szerszámokat azonban a hajóroncsokkal együtt elsodorták a hullámok.

Mialatt nagy nehezen összetákoltam bizonytalan hajlékomat, a vihar lassanként elcsitult, és ami a legfontosabb volt, nem hullottak többé rám a szilva nagyságú jégdarabok. Lázas sietséggel, szinte önkívületben dolgoztam. Amint elkészültem menedékemmel, a hajó deszkaroncsaiból tüzet raktam, s a jóleső melegben súlyos álomba zuhantam. Hogy meddig aludhattam, magam sem tudom. Csupán arra emlékszem, hogy ébredésem után teljes szörnyűségében tudatosult bennem helyzetem kilátástalansága. Belém hasított a felismerés, hogy egyedül, teljesen egyedül maradtam a végtelen hómezőn, ahol csupán jégmadarak és fókák élnek. S ennek még örülhettem, hiszen hosszú ideig ezek az állatok szolgáltak táplálékul. Az a csekély meny-

nyiségű élelmiszer, amit a hullámok a partra sodortak, nem tartott volna ki a megmenekülésemig.

Voltak napok, amikor szinte az eszemet vesztettem, annyira irigyeltem halott társaimat. Sokszor eszembe jutott, hogy véget vetek az életemnek. Ám ilyenkor mindig valami halvány remény támadt bennem, ami visszatartott az utolsó lépéstől.

Az órám megállt, amikor hajónk léket kapott, s mi a jeges vízbe kényszerültünk. Sehogy sem tudtam beindítani. Irtóztam a gondolattól, hogy egyik halott társamat kiássam, akinél esetleg használható órát találhatok. Erre a lépésre nem tudtam rászánni magam.

Így tengődtem egyik napról a másikra, időérzékemet elveszítve. Nem tudtam volna megmondani, hány hete vagy hónapja élek a magányos szigeten. Csupán annyit tudtam, hogy az expedíciónk egy éve volt úton, mielőtt a hajónk léket kapott. Az idő múlását csak az élelem és a tűzifa mennyiségének rohamos apadásán tudtam nyomon követni. Mindennap ott bolyongtam a parton, kémlelve a horizontot, nem bukkan-e fel a távolban valamilyen hajó, amelynek vészjelzéseket adhatnék le, felhíva a figyelmet nyomorúságos helyzetemre. Ám hiába volt minden!

Végül, amikor utolsó erőfeszítésemmel utoljára a partra vonszoltam magam, és feltűnt a bálnavadászok hajója, üvöltözni kezdtem, akár egy őrült, és talán úgy is viselkedtem. Azt hittem, hallucinációm támadt. A hatalmas hajó egy óriásbálnát üldözött, amely a vadászokat jó messzire elcsalogatta állomáshelyükről, minthogy okvetlenül el akarták ejteni a remek példányt. Ez a bálna lett a megmentőm. Az emberek észrevették a magányos sziget partján mozgó lényt, amelyről először nem tudták megállapítani, ember-e vagy állat. így, miután zsákmányukat elejtették, partra szálltak, hogy közelebbről szemügyre vegyenek. Támolyogva indultam feléjük. Ahogy később elbeszélésükből megtudtam, akár egy őrült, egyre csak azt hajtogattam: „Segítsenek! Segítsenek!” A fiatal német, akit az imént említettem, volt az egyetlen, aki értette a szavaimat. Ő szólt a társainak, hogy honfitársa vagyok. Ájultan lerogytam megmentőim lába elé, akik − Isten áldja meg őket! − a fedélzetre vittek, és velem együtt tértek vissza a bálnavadásztelepre. Itt hetekig élet-halál közt lebegtem, de a gondos ápolásnak köszönhetően végül is felgyógyultam. Eleinte egyáltalán nem voltam magamnál, semmire sem emlékeztem.

Kezdetben lehetetlen volt visszakerülnöm a civilizált világba, hiszen a bálnavadászhajók csak akkor térnek haza, ha bálnazsírtankjuk színültig megtelt. Lázas félrebeszéléseimből annyit mindenesetre sikerült kivenniük, hogy egy déli-sarkvidéki expedícióhoz tartoztam. Ezek a nyers, zord férfiak nem sokat törődtek vele, ki vagyok és honnan jöttem. Az útlevelemet elővigyázatosságból prémes öltözékem bélésébe varrtam, ahol nem találhatták meg, akárcsak azt a vaskos dollárköteget sem, amelyet ugyanide rejtettem. Meglehet, máskülönben lába kélt volna, hiszen a bálnavadászok között kétes alakok is akadnak. Ennek ellenére olyan odaadóan ápoltak, mintha jó cimborájuk lettem volna. A fiatal svéd orvos és a hajóflotta kapitánya olyan gondoskodással vett körül, amit ilyen emberkerülő alakok között elképzelhetetlennek tartottam volna. Egyszóval, nekik köszönhetően annyira sikerült talpra állnom, hogy amint az első hajó elindult, viszonylag tűrhető állapotban magukkal tudtak vinni Argentínába, ahol a fiatal orvos elhelyezett egy Buenos Aires melletti szanatóriumban.

Akkoriban már hosszabb ideje újra öntudatomnál voltam. Állapotomban néha még visszaesés mutatkozott, és ilyenkor ismét az őrület kerülgetett. Elfelejtettem, hol és ki vagyok, s a magánytól való félelmemben nyüszítettem, akár egy háborodott. Ilyenkor mindig azon a szörnyű jégszigeten képzeltem magam. Ezek a rohamok azonban egyre ritkábban tértek vissza, s néhány hónapja teljesen megszabadultam tőlük. Időnként még most is elfog a rettegés, félek az egyedülléttől. Ilyenkor azonban elég csupán egyetlen emberi hangot hallanom, hogy úrrá legyek idegességemen. A szanatórium orvosa biztosított, hogy idővel szörnyű megpróbáltatásaim ezen utóhatásai is megszűnnek.

A kapitány együttérzéssel szorította meg Klaus kezét.

– Erről magam is meg vagyok győződve. Hál' istennek, tökéletesen egészséges ember benyomását kelti. Na persze, ha nem lett volna olyan bivalyerős, edzett szervezete, nem élte volna túl ezt a súlyos megpróbáltatást.

– Magam is azt hiszem.

– És fölvette már a kapcsolatot a családjával Németországban?

– Közvetlenül még nem, hiszen óvakodnom kellett az izgalmaktól. Annyit tudok, hogy Németországban mindenki abban a hitben él, hogy az expedíciónkból senki sem menekült meg. Valamelyik jeges-tengeri gőzös rábukkant a hajónk roncsaira, egy úszó deszkán ráadásul egy aktacsomóra is, amelyből egyértelműen kiderült, hogy a mi hajónk maradványairól van szó. Ezzel az ügyet le is zárták. Engem is halottnak nyilvánítottak. Minthogy társaim közül senkinek sem voltak rokonai, nem láttam értelmét, hogy hírt küldjek Németországba. Nekem viszont ott volt édesapám és rajta kívül csak néhány igen távoli rokon, akiknek bizonyára nem hiányoztam különösebben. Szerettem volna értesíteni apámat szerencsés megmenekülésemről. Megkértem hát a Buenos Aires-i szanatórium igazgatóját, írja meg neki levélben, hogy élek és biztatóan haladok a felépülés útján, ám a levél felbontatlanul visszajött azzal a megjegyzéssel, hogy a címzett elhunyt.

E hír jelentősen visszavetette a gyógyulásomat. Sejtettem, hogy az állítólagos halálomról szóló híradás mélyen lesújthatta apámat. Hevesen ellenezte elutazásomat, rám azonban bénítóan hatott a polgári lét áporodott légköre, és okvetlenül el akartam kísérni barátomat, Horváth doktort. Végül apám nehéz szívvel a beleegyezését adta tervemhez. Határtalan jóságában bőségesen ellátott pénzzel, sőt Buenos Airesben egy nevemre nyitott számlán tetemes összeget helyezett el. Így hát bővében voltam és vagyok a készpénznek. Természetesen rögtön megérdeklődtem, hogy apám valóban meghalt-e. A hír sajnos igaznak bizonyult. Mialatt én a bálnavadásztelepen eszméletlenül feküdtem, ő csöndesen eltávozott az élők sorából, így hát senkit sem értesítettem megmenekülésemről. Honfitársaim közül ön az első, kapitány úr, aki előtt felfedtem magam.

– Én pedig, mint már említettem, fel sem ismertem volna, ha nem frissíti fel az emlékezetemet. Mennyi idő is telt el azóta, hogy a hajónkon Buenos Airesbe utazott?

– Három év, kapitány úr.

– Csak annyi lenne? − ámult el a kapitány, fürkésző pillantást vetve doktor Weyersbergre, mintha teljes képtelenségnek tartaná, hogy egy ember három év alatt ennyire megváltozzék.

A két férfi még egy jó óra hosszat elbeszélgetett. Doktor Weyersberg aprólékosan beszámolt a vele történtekről. Közölte a kapitánnyal, hogy szándékai szerint egyenesen visszatér hazájába. Édesapja hatalmas birtokot hagyott rá, s bizonyára tekintélyes mennyiségű készpénzt is.

– Mindezt biztos kezekben tudhatom öreg jószágigazgatónk és apám egyik régi barátjának köszönhetően, aki jegyzőként a jogi ügyeket intézi. Egyikük sem sejti, hogy hazafelé tartok. Nagyon elcsodálkoznak majd.

A kapitány különös tekintettel méregette vendégét.

– Nem tartja kockázatos dolognak, hogy nem adott hírt magáról? Nem kizárt, hogy örökségét veszély fenyegeti, ha hozzátartozói halottnak hiszik.

Klaus Weyersberg meghökkent, arcvonásain pedig hirtelen támadt aggodalom tükröződött. Eddig meg sem fordult a fejében, hogy elveszítheti az örökségét.

– Ez még soha nem jutott eszembe. A megmenekülésem után időbe tellett, amíg visszatapogatóztam az életbe és megtaláltam magam. Közben minden másról megfeledkeztem. De végül is élek, és bebizonyítom, hogy én vagyok apám jogos örököse.

A kapitány nem akarta felizgatni gyógyulófélben levő utasát, így elhallgatta előle a véleményét. Szerinte Klaus édesapja bizonyára halottnak hitte a fiát, így könnyen megeshetett, hogy valaki mást jelölt ki örökösének.

Jobbnak látta, ha inkább hallgat. Hadd erősödjön meg doktor Weyersberg a hajóút alatt,

utána még lesz ideje rá, hogy saját szemével győződjék meg az otthoni állapotokról, és szükség esetén érvényt szerezzen jogainak. így tehát fesztelenül csevegve beszámolt a fontosabb eseményekről, amelyek időközben Németországban történtek. Klaus Weyersberg figyelmesen hallgatta, de ő is úgy volt vele, mint a legtöbb ember, akit megtépázott az élet − tulajdon sorsával összevetve minden más jelentéktelennek, mellékesnek tűnt számára.

Miután Klaus Weyersberg elbúcsúzott a kapitánytól, a fedélzeti sétányra indult. Felcsendült a zene. Szép volt az idő, így az utasok odakinn foglaltak helyet az ízlésesen megterített asztaloknál, hogy elfogyasszák az ötórai teát. A fiatalabbak táncra perdültek. Klaus álmélkodva nézte a zene ritmusára táncoló párokat. Kezdetben, akár valami aggastyán, feltette magának a kérdést, hogy tulajdonképpen mire jó ez az egész, de aztán elfogta a vágy, hogy ő is köztük lehessen. Mindegy volt számára, kit kér fel, ezért ahogy végigpásztázta a tömeget, választása egy fiatal lányra esett, aki hozzá hasonlóan vágyódva nézte a táncolókat.

Klaus tudta róla, hogy annak az idős hölgynek a társalkodónője és kísérője, aki mellett ül. A lány nem volt sem szép, sem csinos, de a tekintetében mérhetetlen magány tükröződött. Klaust éppen ez a tekintet ösztönözte arra, hogy felkeljen, odamenjen hozzájuk, mélyen meghajoljon az idős hölgy előtt, és felkérje a társalkodónőjét egy táncra.

A lány kissé megijedt, és hitetlenkedve nézett az úrra, aki a fedélzeten a legfigyelemreméltóbb utasnak számított. Hihetetlennek tartotta, hogy őt, éppen őt kérje fel táncolni.

Segélykérő pillantást vetett úrnőjére. A hölgy kedvesnek találta, ahogy ez az érdekes ember meghajolt előtte, így mosolyogva ezt mondta:

– Menjen csak nyugodtan táncolni, Ella, egy időre nélkülözni tudom a szolgálatait. Nagyon jól elüldögélek itt.

A lány álmodozó tekintettel felállt, majd követte partnerét a táncparkettre. Minden szem rájuk szegeződött. A hölgyek irigykedő pillantásokat lövelltek a jelentéktelen társalkodónő felé, és nem tudták megérteni, Klaus miért részesítette őt előnyben.

A férfiak hirtelen érdeklődni kezdtek az ifjú hölgy iránt, akit eddig figyelemre sem méltattak. Árgus szemekkel figyelték, vajon miben rejlik a vonzereje, ami arra késztette Weyersberg doktort, hogy éppen őt szemelje ki a sok hölgy közül. Senki sem sejtette, hogy ennek csupán az volt az oka, hogy a férfi olvasott az ifjú hölgy tekintetében, ahol felfedezte a csendben elhullatott könnyek nyomát.

Amikor Klaus visszakísérte a lányt, ahogy az imént, ismét meghajolt mindkét hölgy előtt. A lány munkaadója meghívta őt az asztalukhoz.

Klaus elfogadta a meghívást, és nem bánta meg, mert a hölgy érdekes és szórakoztató társalgása csakhamar elűzte borús gondolatait.

Észrevette, hogy közben a társaság figyelme a fiatal, jelentéktelen kis társalkodónő felé fordult. Mások is felkérték táncolni, így egy idő múlva kézről kézre vándorolt a fiatalemberek körében.

Klaus új ismerőse mellett maradt, aki elmondta neki, hogy Montevideóban volt látogatóban, ugyanis a lányának nemrégiben született kisbabája. Jelenleg éppen hazafelé tart, mivel kisebbik lányát is nemsokára meglátogatja a gólya. Mindezt azonban olyan kedvesen és humorosan adta elő, hogy Klausnak többször is mosolyt csalt az arcára.

II.

Mire Klaus Weyersberg Hamburgba érkezett, frissebb és tettre készebb volt, mint valaha, s lelki egyensúlyát is teljességgel visszanyerte.

Bár olykor még mindig rémálmok gyötörték, s nehezére esett elviselnie az egyedüllétet, mégis elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy megbirkózzon a rá váró feladatokkal.

Amint ismét német földre lépett, először is az expedíció tudományos eredményeivel összefüggő teendőket intézte el. A fennmaradt anyagot megfelelően rendszerezte és kiegészítette, hogy az Antarktiszra vezetett expedíció jelentős tudományos sikerét illően elkönyvelhessék. Mindazokat, akikkel érintkezésbe lépett, nyomatékosan megkérte, hogy a nevét egyelőre ne hozzák nyilvánosságra, minthogy nem érezte még elég erősnek magát ahhoz, hogy sikerrel állja a kíváncsiskodók hadának előrelátható rohamait. Mindenütt megígérték, hogy kívánságát tiszteletben tartják. Az illetékeseket biztosította afelől, hogy az expedíció tudományos eredményeit később könyvben foglalja össze.

Eleget téve eme kötelezettségének, nyomban szülővárosába utazott, amely a Gravenstein birtok közelében terült el. A birtok édesapja tulajdonában volt, így Klaus ott töltötte gyermek- és ifjúkorát.

Először is idős jegyzőjüket kereste fel, hogy megtudja apja halálának körülményeit, és kiderítse, milyen végrendeletet hagyott hátra. Frensen jogtanácsos úr a család régi barátja volt, Klaus egyszerűen „tanácsos bácsinak” szólította, és amikor az öreg ellátogatott a birtokra, mindig nagyon barátságos volt a kisfiúhoz.

Miközben a pályaudvarról a belváros felé tartott, többekkel is találkozott, akikkel annak idején ismeretségben állott, s nyomban fel is ismerte őket, míg azok rezzenéstelen arccal, idegenként haladtak el mellette. Ezek után már nem volt kétséges számára, hogy külseje valóban nagyon megváltozhatott, ezért átmenetileg lemondott régi ismerőseinek üdvözléséről. Úgy érezte magát, mint aki évtizedeket töltött távol az otthonától, s közben aggastyán lett belőle. Csakhogy szülőföldjére érkezve ismét felpezsdült a vére, leírhatatlan jókedv és életöröm lett úrrá rajta. Csodálatosnak érezte, hogy lépten-nyomon ismerősökbe botlik. Itt nem kell többé egyedül lennie, hacsak nem akar. Igazi jótétemény, megváltás volt ez a számára!

Lassan továbbindult, s a kirakatokat nézegette. A legtöbb ugyanúgy nézett ki, ahogy évekkel ezelőtt. A rohanó világ ellenére az ilyen kisvárosokban nem érték egymást az események, ahogy egy nagyvárosban. Itt nagyobb volt a nyugalom és a béke.

Klaus megszaporázta lépteit, hogy minél hamarabb a jogtanácsos házához érjen. Az épület a város jelképének számító régi vár alatt, a Szent György-hegy lábánál állt. A várban egykor a kis tartomány hercegei laktak.

Az idős jegyző háza mit sem változott. A földszinti sarokablaknál ott ült, mint mindig, a vén Knolle, az iroda vezetője, akinek vörös volt az orra, a szeme pedig állandóan könnyes.

Klaus önkéntelenül is elmosolyodott. Örült, őszintén örült annak, hogy az öreg Knollét még a helyén találta. Vajon felismeri-e őt?

Kihúzta magát, és benyitott az irodába. Az öreg felpillantott.

– Miben lehetek szolgálatára, uram?

Nem, nem ismerte meg.

– Beszélni szeretnék a jogtanácsos úrral.

– Milyen ügyben?

Klaus jól tudta, elég lenne ennyit mondania: „Ne bolondozzon, Knolle bácsi! Én vagyok az, Klaus Weyersberg!” Először megrökönyödve meredne rá az idős férfi, aztán minden további nélkül a jogtanácsos úrhoz vezetné. Ám ez esetben reggelre az egész város arról beszélne, hogy ő mégiscsak él és visszatért, s ebből aztán szép kis felfordulás lenne. Nem, erre semmi szükség!

– Halaszthatatlan üzleti ügyről van szó, kérem, jelentsen be azonnal − felelte nyugodtan.

A vén Knolle a látogató hangja hallatán egy pillanatra elbizonytalanodott. Honnan is ismerős neki ez a hang? Az ügyfél határozott viselkedése azonban nem hagyott neki időt a hosszas tétovázásra.

– Kérem, foglaljon helyet egy percre! Rögtön utánanézek, tudja-e fogadni a jogtanácsos úr.

Klaus megkönnyebbült sóhajjal ereszkedett le egy fotelbe. Knolle eltűnt a szomszéd szobában. Egy másik helyiségben, ahova üvegezett ajtó vezetett, néhány írnok és egy fiatal lány

dolgozott. A lány kivételével, aki új volt, minden úgy nézett ki, mint régen.

Néhány perc múlva Knolle már jött is vissza. Odabent a következőket mondta a jogtanácsosnak:

– Egy igen finom és előkelő úr keresi, jogtanácsos úr. Sürgős üzleti ügyben kíván beszélni önnel. Felettébb tehetősnek látszik.

Doktor Frensen mosolyogva pillantott rá a szemüvege mögül.

– Na, akkor kísérje csak be, Knolle! Semmi kifogásom a tehetős kliensek ellen.

Knolle kisvártatva bevezette főnökéhez Klaus Weyersberget. A jogtanácsos íróasztalától fölállva vendége elé sietett.

– Mit tehetek önért, uram? − fogadta szívélyesen, elámulva a látogató nagyvilági megjelenésén.

Klaus Weyersberg arca megrándult. Az öregúr egy jottányit sem változott. Hófehér haja most is rakoncátlan keszekuszaságban meredezett eleven, pirospozsgás ábrázata fölött, a szemüvege mögül pedig fürkésző, kutató tekintete a látogatóra villant. Csakhogy ő sem mutatta semmi jelét annak, hogy felismerte volna. Klaus mellkasából mély sóhaj szakadt föl, hirtelen keresztbe fonta karját a mellén, és méltóságteljesen meghajolt.

– Szálem alejkum, tanácsos bácsi!

Diákkorában mindig így köszöntötte az öregurat, valahányszor meglátogatta őket Gravensteinben.

E különös köszöntés s az ismerősen csengő hang hallatán a jogtanácsos összerezzent. Értetlenül, hitetlenkedve bámult látogatója arcába, aztán magas, szikár alakja minden ízében megremegett. Egészen közel lépett Klaushoz, és lélegzetvisszafojtva, döbbenten meredt rá.

– Ez nem lehet igaz! De mégis… a szeme… s ez a hang… Ó, Istenem, te vagy az, Klaus Weyersberg! Csak a köszönésedről ismertem rád. Klaus! Klaus! Ó, micsoda Öröm! Micsoda boldogság!

Megragadta a fiatalember kezét, és görcsösen szorongatni kezdte. Csak nagy nehezen tudott úrrá lenni izgatottságán. Klaus is mélyen megilletődött.

– Hát tényleg annyira megváltoztam, kedves urambátyám, hogy a szálem alejkum nélkül nem is ismertél volna rám?

Az öregúr az ablakhoz húzta, majd szemüvegét az orrára tolva fürkészte Klaus arcát. Aztán megkönnyebbülten elnevette magát.

– Csakugyan te vagy az, Klaus! Hát, fiam, tényleg nem ismertelek meg. Jócskán megváltoztál. De mit számít az? Fő, hogy itt vagy és hogy élsz. Kár, hogy szegény apád nem érhette meg ezt a pillanatot! Teljesen összetörte a hír, hogy az expedíció tagjai közül senki sem maradt életben. Akkoriban egyébként sem érezte jól magát, már jó ideje betegeskedett. Ez a csapás pedig végképp leterítette. De különös módon, amint kissé összeszedte magát, így szólt hozzám: „Képtelenség, hogy a fiam meghalt. Megéreztem volna!” Igen, ezt mondta, és a haála napjáig nem hitte el, hogy meghaltál. És lám, igaza lett! De mi mindent összehordok én itt… Uramisten, Klaus, mennyire örülök, hogy élsz és egészséges vagy! Gyere, ülj csak le! Máris jövök, csak meghagyom Knollénak, hogy senkit se engedjen be hozzám.

– Ne árulj el neki semmit, kérlek! Egyelőre maradjon köztünk, hogy visszatértem. Majd később elmagyarázom, miért.

Az öregúr egy pillanatig habozott, majd bólintott.

– Igen, talán jobb is így. Légy nyugodt, sem Knolle, sem más nem fog tudomást szerezni a visszatérésedről, amíg titokban kívánod tartani.

A jogtanácsos sietve utasította Knollét, hogy ne zavarja senki, majd becsukta maga mögött az ajtót. Klausszal együtt letelepedett a díványra.

– Nos, fiam, most pedig mesélj el mindent, ami veled történt.

Klaus tőle telhetőleg tömören beszámolt róla, mi mindenen ment keresztül. Az öregúr lélegzetvisszafojtva hallgatta, amíg története végére nem ért. Ezután örömében addig rázogatta

Klaus kezét, amíg már szinte fájt. Gyermeke nem lévén, doktor Frensen úgy szerette az ifjú Weyersberget, mintha saját fia lett volna, s határtalanul boldog volt, hogy épen és egészségesen láthatja viszont.

Beletelt egy időbe, mire úgy-ahogy megnyugodott. Visszafojtott hangon, így szólt:

– És most azért jöttél, Klaus, hogy átvedd az örökséged?

– Így igaz, kedves urambátyám. Kimondhatatlan honvágyam van. Gravensteint korábban fojtogatóan szűknek éreztem, most viszont úgy hiszem, akkor leszek ismét a régi, ha otthoni levegőt szívhatok.

– Igen, kedves Klausom, csakhogy ez… nos… − doktor Frensen megköszörülte néhányszor a torkát –, szóval nem lesz olyan egyszerű átvenni az örökségedet.

Klaus megütközve meredt a jóságos arcra.

– Ezt meg hogy értsem, urambátyám?

– Szóval… aggodalomra tulajdonképpen nincs okod. Előbb-utóbb minden elrendeződik. Kezdjük ott, hogy mindenki halottnak hitt. Atyád is nagy nehezen belátta, hogy másra kell hagynia az örökséget, és nem rád, akire értelemszerűen hagyta volna. Nehéz szívvel nézett más örökös után, és választása az egyetlen, rajta kívül még élő Weyersbergre, Kurt unokatestvérére esett. Más férfi rokon nem is jöhetett számításba. Rajta kívül csupán néhány idős hölgy akadt a rokonságban, megboldogult édesanyád unokahúgai. Nekik, eredeti szándéka szerint, összesen húszezer márkát hagyott hátra. Kurt unokatestvéredet korábbi végrendeletében meg sem említette. Atyádban viszont oly erősen élt a családi érzés, hogy amit életében a magáénak tudhatott, kizárólag egy Weyersbergre akarta örökül hagyni. Ami téged illet, hivatalosan el kellett ismernie, hogy meghaltál, noha szíve mélyén soha nem hitte el. így hát halála után Kurt Weyersberg beköltözött Gravensteinbe, és családjával kinn él a birtokon.

Klaus a homlokát ráncolta.

– Bizonyára megérted, urambátyám, mennyire fáj a tudat, hogy megfosztottak az örökségemtől és elűztek a szülői házból. Megértem, miért került sor erre, mégis sajog a szívem. Azt állítottad, apám mindvégig nem hitte, hogy meghaltam, ennek ellenére mégis, hogy úgy mondjam, kitagadott. Hát semmit sem tehetek jogaim érvényesítéséért?

– Egy pillanat, Klaus. Hadd mondjam tovább! Atyád tanácsomra a végrendelethez az alábbi záradékot fűzte: minden jogod érvényben marad, amennyiben az eltűnésed napjától számított tíz éven belül előkerülnél. A birtokot, igaz, Kurtra bízta, de bizonyos kikötésekkel. A tízéves oltalmi idő alatt ő csupán a birtok kezelője. Amennyiben ezen idő lejártáig nem kerülnél elő, és hírt sem adnál magadról, Gravensteint jogos örökségének tekintheti. No már most, Kurt Weyersberg, atyáddal ellentétben, szentül hitte, hogy rég nem vagy az élők sorában, ezért atyád halála után családjával rögtön Gravensteinbe költözött, és magát, miután gabonakereskedői állását feladta, végérvényesen a birtok urának tekinti. A rendelkezésre álló készpénzvagyonhoz a tíz év lejárta előtt mindenesetre tilos hozzányúlnia. A birtokból befolyó jövedelmen kívül más nem is áll rendelkezésére, és arra sincs joga, hogy Gravensteinre hitelt vegyen fel vagy jelzáloggal megterhelje. Mindebből világosan láthatod, atyád valóban nem hitte el, hogy meghaltál. A meglévő vagyon kezelése az én feladatom, aminek legjobb tudásom szerint eleget teszek. Ami a készpénzvagyont illeti, amelyhez Kurt Weyersberg csak a megszabott tíz év leteltével juthat hozzá, örök vita tárgyát képezi köztünk. Unokatestvéred tényként könyveli el, hogy meghaltál, ezért újból és újból azzal hozakodik elő, micsoda őrültség, hogy nem juthat hozzá a pénzéhez. Egy szó, mint száz, a felbukkanásodat nem fogja kitörő örömmel fogadni, és azt sem, hogy elütöd a gazdag örökségtől.

– És a családja? Őket hogyan érinti majd a visszatérésem?

Az öregúr megvonta a vállát.

– Weyersberg asszony nem sok vizet zavar, némán és alázatosan megtesz mindent, amit férjura parancsol, és ha sejtésem nem csal, korántsem érzi jól magát Gravenstein úrnőjének felelősségteljes szerepében. Minden bizonnyal szívesebben ülne otthon egykori szerény,

négyszobás lakásukban, ahol egy csésze kávé mellett kellemesen cseveghetne a barátnőivel és az ismerőseivel. Az össze nem illő pár egyetlen leánya, Iduna Weyersberg kisasszony − korábban egyszerűen Idának hívták – azt sem tudja, hová legyen kevélységében. Nagyon csinos lányka, felettébb modern gondolkodású, az a fajta, akit egy magamfajta öregember nem tud kedvelni. Gyakorta mosolyra fakasztja az embereket, amikor fennkölten hirdeti kiforratlan világszemléletét, és magától értetődő tárgyilagossággal kijelenti, hogy a nőt az életben ugyanolyan jogok illetik meg, mint a férfit. Mindazonáltal nézetei eddig megmaradtak az elmélet terén, a gyakorlatban még nem alkalmazta őket, ezért is találom nevetségesnek. Fennen hangoztatott önállóságában arra még nem vetemedett, hogy egyetlen fillért is megkeresett vagy valami figyelemreméltót véghezvitt volna. Ahhoz ellenben kitűnően ért, hogy mindig övé legyen az utolsó szó és ki ne fogyjon a követelésekből. Az apja pedig mindent ráhagy, mivel lánya viselkedését többre értékeli felesége szerénységénél. Iduna olyan divatosan és elegánsan öltözködhet, ahogy neki tetszik, saját lova és mindenféle előkelő passziója van.

– Mindaz, amit tőled hallok, kedves urambátyám, nem túl örvendetes. Több gyermeke nincs Kurt Weyersbergnek?

– Nem, Iduna az egyetlen. Szót kell ejtenem viszont egy másik, felettébb szívet melengető teremtésről. A csöndes Maria asszonynak van egy unokahúga, akit gyengéden szeret, s aki meg is érdemli a szeretetét. Ez a Ruth Falkner kisasszony épp akkoriban veszítette el édesanyját, amikor Kurt Weyersberg tudomást szerzett váratlan örökségéről. Nem maradt senkije, szegényen, elhagyatva állt a világban. Állást akart keresni magának, valami módot arra, hogy megélhetését előteremtse. Nagynénjének ekkor támadt az az ötlete, hogy megkéri a férjét, engedje meg Ruthnak, hogy velük együtt Gravensteinbe költözzön. A nagyságos úr, akitől mi sem áll távolabb, mint a jótékonykodás, a dúsgazdag örökség birtokában teljesítette felesége kérését azzal a kikötéssel, hogy Ruthnak hasznossá kell tennie magát a ház körül.

A lány boldogan beleegyezett. Nem riad ő vissza sem a munkától, sem mástól, egyedül csak a magánytól fél. Örömmel költözött oda rokonaihoz. És Isten a tudója, semmit sem fogad el tőlük. Bámulatos, hogy milyen talpraesett. Egyedül neki köszönhető, hogy a birtokon nincs fennakadás. Ahogy megérkezett, beállt tanulni az öreg Reinerthez, atyád intézőjéhez, és éles szemével elleste tőle a gazdálkodás minden csínját-bínját. Egyébként két hónapja az öreg Reinert is meghalt.

Klaus összerezzent.

– Ó, mennyire fáj ezt hallanom! Nagyon kedveltem az öreget.

– Igen, jóravaló ember volt. De hadd mondom tovább! Szóval ez a remek teremtés habozás nélkül erélyes kis kezébe vette az ügyek irányítását. Olyan gyorsan beletanult, hogy kész csoda, amit csinál, márpedig mindent megcsinál. Ráadásul óriási segítség kissé gyámoltalan nagynénjének is, reggel elsőként kel, este utolsóként fekszik. Amikor egy ízben elismerésemnek adtam hangot, kedvesen rám nevetett, és így szólt: „Tudom, hogy értem a dolgomat. És érteni is akarom, mert így legalább megvan az a jóleső érzésem, hogy nem vagyok ingyenélő más házában.” Pompás teremtés, annyit mondhatok, jelenleg az egyeden szívderítő jelenség Gravensteinben. Bámulatra méltó, hogy mi mindenhez ért. Mindenki mélységesen tiszteli, jobban, mint a nagybátyját, aki ide-oda téblából, de csak azért, hogy jelezze, ő a birtok ura, egyébként jottányit sem ért a gazdálkodáshoz. Ez persze szemet szúr mindenkinek. Jól tudják, hogy Ruthnak a kisujjában több esze van, mint nagybátyja kemény koponyájában. Na, Weyersberget aztán tényleg nem sajnálom, hogy el kell majd hagynia Gravensteint.

Klaus arca kissé felderült.

– Igyekszünk kíméletesen a tudomására hozni a dolgot, urambátyám, már csak a hölgyek miatt is. Tudod, mit? Nagy kedvem lenne Gravensteinbe menni, de úgy, hogy egyelőre nem fedném fel a kilétemet. Egyébként ezt a Kurt Weyersberget életemben egyszer, ha láttam, lehettem talán tízéves. Akkoriban kölcsönt kérni jött apámhoz, s persze meg is kapta. Valószínűleg nem emlékszik rám. Családja hölgytagjaival pedig még soha nem találkoztam.

– De hogyan nyersz bebocsátást?

Klaus kissé elgondolkodott, majd így válaszolt:

– Jól tudod, hogy az expedícióra Horváth barátom hívott el. Sajnos a többiekkel együtt ő is odaveszett. Neki nem voltak rokonai. Magamhoz vettem a személyes papírjait, és a névjegyei közül is van nálam néhány. Doktor Horváth néven mutatkozom majd be Gravensteinben azzal az ürüggyel, hogy az eltűnt unokaöcs jó barátja vagyok. Valószínűleg erre felajánlják, hogy néhány napig legyek a ház vendége. Hiszen Kurt bizonyára ég a vágytól, hogy megtudja, tényleg odavesztem-e az örök jég birodalmában. Egy szó, mint száz, először meg kívánom ismerni őkelmét és a hozzátartozóit, mielőtt eldönteném, mi történjék velük. Végül is Kurt Weyersberg teljesen hátat fordított előző életének.

– Az ő baja! Senki sem kényszerítette rá, hogy ilyen gyorsan feladja a megélhetését és „nagybirtokosként" lopja a napot. Mert ezt teszi! Ha nem lenne a kis Ruth Falkner, minden a feje tetejére állt volna az öreg intéző halála után. Egyedül neki köszönhető, hogy rendben mennek a dolgok. Kurt Weyersberg egész nap henyél, iszik, dohányzik, és ölbe tett kézzel malmozik. Egész ténykedése másból sem áll, mint hogy veszekszik a cselédekkel, és gőgösen jár-kel. Egyébként a terved, hogy álnéven jelenj meg a birtokon, remekül hangzik. így saját szemeddel mérheted fel az ottani állapotokat. Feltéve persze, hogy hajlandók fogadni, máskülönben jogaidnak törvényes úton kell érvényt szerezned.

– Mindenesetre megpróbálom, urambátyám. Egyébként senkinek sem árulom el, hogy először nálad jártam. Azt a látszatot kívánom kelteni, mintha eltűnt barátom apját keresném fel. Doktor Horváthként végül is nem vagyok köteles tudni, hogy ő már nincs az élők sorában. Ne aggódj, elboldogulok valahogy. Hadd gondolkozzam egy kicsit! Elképzelhető, hogy valaki felismerjen? Kik szoktak megfordulni Gravensteinben?

– Kisvárosunk néhány jeles személyisége, meg a fiatal orvos, de ő új, nem ismered. A szomszédok közül az öreg Fidesser elhunyt, a birtokát angol rokonai örökölték, akiket szintén nem ismersz. Aztán ott vannak még Liebenauerék, de ők bérbe adták a birtokot, s csak ritkán tűnnek fel itt, mert a lányuk családjához, Berlinbe költöztek. Új polgármesterünk szintén nem jön számításba. Még kevésbé azok a fiatalok, akik időről időre átruccannak Idunához Kasselből, Kurt ugyanis korábban ott élt a családjával. Bátran megkockáztathatod hát, hogy idegen zászló alatt hajózz, amíg alkalmasnak nem találod az időt arra, hogy színt vallj.

A jó öreg hamiskás mosollyal dörzsölte össze a tenyerét.

– Most pedig tegyünk próbát, vajon tényleg annyira megváltoztál-e, hogy nem ismernek fel. Átviszlek a feleségemhez, ma nálunk ebédelsz. Máris átküldőm hozzá Knollét az üzenettel, hogy egy bizonyos Horváth doktort, akivel fontos üzleti megbeszélést folytatok, meghívtam magunkhoz ebédre, minthogy utána van még egy kis elintéznivalónk. A feleségem gimnazista korodban látott utoljára, hisz egyetemi éveid alatt egyszer sem fordultál meg nálunk. Lefogadom, éppoly kevéssé ismer rád, mint azok, akikkel csupán futólag akadt dolgod.

Az irodavezető kisvártatva meg is kapta megbízatását. Amikor távozni készült, doktor Frensen utánaszólt:

– Kedves Knolle, szeretném felhívni a figyelmét, hogy Horváth doktor úr a jövőben gyakran felkeres bennünket. Bármikor érkezik, azonnal fogadom. Megértettük egymást?

– Igenis, jogtanácsos úr!

– Amint látod − jegyezte meg mosolyogva a jogtanácsos, mihelyt újra egyedül maradt Klausszal –, még az öreg mindenesem sem ismert fel, pedig látott már elégszer.

Klaus bólintott.

– Úgy látom, csakugyan nagyon megváltoztam.

– Úgy bizony. Ha eszembe jut az a telt képű, pirospozsgás fiatalember, aki az expedíció kezdetén búcsút vett tőlem, és összehasonlítom azzal, aki most itt áll előttem, úgy hiszem, csodát látok. Szerintem átkozottul érdekes fickó lett belőled, fiam, az arcvonásaid megkeményedtek, hisz ez a néhány év mély nyomot hagyott rajtuk. A szenvedés és a harc megnemesí-

tett, s olyan külsővel ajándékozott meg, amely, nem akarok hízelegni, de mindenképpen feltűnő és tiszteletet keltő.

Klaus elgondolkodva hallgatta, majd mélyet sóhajtott.

– Nehéz időszak van mögöttem, urambátyám, hidd el, néhány órát, napot, sőt hetet vagy hónapot szívesen kitörölnék az emlékezetemből. Olyat is megéltem, amit nem szeretnék újra megtapasztalni.

Az öregúr barátságosan megveregette a vállát.

– Azt elhiszem! Ezek után, gondolom, örülsz, ha egy helyben maradhatsz, és soha többé nem engedsz a kísértésnek, amely a távol felfedezésére és vad kalandok megélésére csábít.

– Azt hiszem, ezentúl egy helyben maradok. Akad tennivalóm elég a birtokon, nem hiszem, hogy akár egy percig is unatkoznék Gravensteinben. Mihelyt elrendeztem a dolgaimat, természettudományi előadásokat tartok. Erre már, úgymond, el is köteleztem magam, de még ráérek vele.

A jogtanácsosné valóban nem ismerte föl a vendéget, akit férje ebédre a házukba hozott, bár azért egyszer-kétszer átvillant az asszony agyán, hogy egy hajdani ismerősére emlékezteti. Azt azonban képtelen volt megmondani, kire. Klaus pedig egyre magabiztosabb lett.

Illedelmesen végighallgatta a jogtanácsosné hosszadalmas beszámolóját az előkertben virágzásnak indult tulipánokról, a zord időről az elmúlt télen és az idei május elsejei enyhe, éjszakai fagyokról. Az öreg hölgy szűk látóköre eleve kizárta az érdekfeszítőbb társalgást. Ám amint a beszélgetés véletlenül Gravensteinre és lakóira kanyarodott, Frensen asszony nem győzte dicsérni az ifjú Ruth Falknert, Iduna Weyersbergről és túlzott szeszélyeiről pedig igen elmarasztalóan vélekedett.

Klaus figyelmesen hallgatta. Feltűnt neki, hogy a jogtanácsosné egyértelműen hangsúlyozta: bár Ruth kisasszony kemény munkával keresi a kenyerét − hisz nem valami rózsás az élete a birtokon –, még sincs szándékában otthagyni a nagynénjét, mivel nem szeretne idegenek között, magányosan élni.

Klaus Weyersberget pedig szíve mélyéig meghatotta, hogy egy fiatal teremtés a magánytól való félelmében ilyen emberfeletti áldozatra képes.

III.

Ebéd után Klaus haladéktalanul Gravensteinbe indult. Gyalog vágott neki az útnak, mert így zavartalanul gyönyörködhetett az otthoni táj szépségében, és feltűnés nélkül elérhette a célját.

A földeken mindenütt munkások szorgoskodtak. Klaus olykor megállt, elnézte, ahogy dolgoznak, s közben leírhatatlan boldogság kerítette hatalmába, amiért újra otthon lehet. Legszívesebben beszédbe elegyedett volna velük, de tudta, hogy sürget a munka, s az embereknek nincs idejük csevegésre. Ilyenkor, kora tavasszal minden perc számít.

Abban a pillanatban, amikor a még gyér lombú fák mögül először rajzolódtak ki a birtok körvonalai, megilletődötten torpant meg, és áhítatosan hordozta körbe a tekintetét. Mélyen beszívta az otthon édes illatát, szemébe pedig könnyek szöktek. Megrendülve dőlt neki a park bezárt kapujának, és fürkészve nézte a vaskerítés rácsain át a távolban elterülő élénkzöld pázsitot, meg a festői facsoportokat. Sajgott a szíve, hogy nem tud annak rendje és módja szerint örökösként beköltözni a szülői házba. Fájt neki a tudat, hogy idegenek furakodtak a helyére, még ha távoli rokonságban állnak is vele.

Fogait összeszorítva igyekezett úrrá lenni meghatottságán. Gondolatban egy darabig elbeszélgetett elhunyt szüleivel. E keserű órában közelebb érezte őket magához, mint valaha.

Egyszerre csak távoli motorzúgás zaja zavarta fel töprengéséből. A berregés az erdőből

jött. Elgondolkodva simított végig a homlokán, majd megfordult. Egy motorkerékpár robogott felé. Csak amikor már a közelébe ért, vette észre, hogy egy hölgy vezeti a járművet.

A motorbicikli a park kapujánál fékezett le. Vezetője, aki bőrdzsekit és bőrkesztyűt viselt, közvetlenül mellette ugrott le a motorról, és kissé csodálkozva pillantott a férfira.

Az effajta elegáns úriembereknek nem volt szokásuk gyalog barangolni ezen a vidéken. A lány bőrzekéje zsebéből kulcsot vett elő, a zárba illesztette, miközben továbbra is fürkészően méregette a jövevényt. Klaus erre összeszedte magát. Illedelmesen meghajolt, majd megkérdezte:

– Megengedi, nagyságos kisasszony, hogy kegyeddel tartsak a parkba? Gravenstein urával szeretnék beszélni.

Ruth Falkner, mert ő volt a fiatal lány, hirtelen, mintha egyszeriben melege támadt volna, lekapta a fejéről a bőrsapkát, amely alól csodálatos aranybarna fürtök hullottak a vállára. A szürke szempár kissé elfogódottan tekintett Klaus Weyersberg acélkék szemébe. Különös érzése támadt. Volt valami az idegen tekintetében, ami nyugtalanságot és zavart keltett benne.

Klaus azonnal rájött, hogy a hölgy nem lehet más, csak Ruth Falkner. A lányhoz hasonlóan ő is zavart elfogódottsággal nézett bele a csillogó szempárba.

Ruth Falknert nem lehetett klasszikus szépségnek nevezni, vonásai túl szabálytalanok és orra igencsak pisze volt. Ha nevetett, kivillant hófehér, ám kissé szabálytalan fogsora, sugárzó fiatalsága mégis elbűvölő jelenséggé tette. Klaus érezte, hogy az ifjú hölgy láttán a szíve felforrósodik. Legszívesebben kinyújtotta volna a kezét a kisasszony felé, hogy rég nem látott ismerősként üdvözölje.

– A nagybátyámat keresi? − kérdezte a lány.

– Amennyiben Weyersberg úr a nagybátyja, igen − felelte Klaus.

– Igen, így van.

– Kegyedben netán Weyersberg kisasszonyt tisztelhetem? − folytatta Klaus, bár meg volt győződve róla, hogy Ruth Falkner áll előtte.

– Nem, én Weyersberg asszony unokahúga vagyok, Falknernek hívnak.

Klaus meghajolt.

– Engedje meg, hogy… nos, bemutatkozzam. A nevem Horváth − mondta, s az arca észrevétlenül megrándult.

A lány figyelmét nem kerülte el ez az apró mozzanat, s önkéntelenül is föltette magának a kérdést, vajon mit jelenthet. Az ismeretlen férfi, akinek állítólag beszéde van a nagybátyjával, kérdések özönét vetette fel benne. Honnan érkezett? Miféle cél vagy szándék vezérelte ide? Egyáltalán nem úgy fest, mint aki üzleti ügyben jár. De az is biztos, hogy nem a környékről való.

Mindenesetre a jövevény jócskán fölkeltette Ruth érdeklődését. Érezte, hogy a férfit titokzatos légkör veszi körül.

– Szóval a nagybátyámhoz jött látogatóba? − fordult ismét az idegenhez.

– Igen, föltéve, hogy a kedves nagybátyja jó barátom, Klaus Weyersberg édesapja − felelte az kissé vontatottan.

A lány összerezzent. Tágra meredt szemmel pillantott Klausra, és önkéntelenül is feléje nyújtotta a kezét.

– Klaus Weyersberg? Ó, Istenem, a barátja volt? Hát nem tudja, hogy évekkel ezelőtt egy expedícióval a Déli-sarkra indult… és soha nem tért vissza?

Klaus e szavakra kissé elsápadt, ám nyugalmat erőltetett magára.

– De igen, tudom. Magam is részt vettem ebben az expedícióban, s azért jöttem, hogy átadjam édesapjának Klaus utolsó üdvözletét.

Erre Ruth is elsápadt.

– Édes Istenem, akkor hát későn érkezett. Klaus Weyersberg édesapja ugyanis már nem él.

Ebben a pillanatban Klaus a legszívesebben haladéktalanul felfedte volna a kilétét, de nem

tehette. Fojtott hangon válaszolt:

– Tehát a kedves nagybátyja nem Klaus Weyersberg édesapja?

– Nem, nem! Egy távoli unokatestvére. Amint az öregúrnak tudomására jutott, hogy az expedíciót, amelyhez a fia csatlakozott, halálos szerencsétlenség érte, nagybátyámat jelölte ki Gravenstein örököséül. Bizonyos megszorító feltételek mellett, ugyanis mindvégig hevesen elutasította a feltevést, miszerint fia visszatérése teljességgel kizárt lenne. Ezek után képzelheti, milyen mélyen megrendít, hogy hajdani társainak egyikét szemtől szemben látom. Hiszen többször is megerősítették, hogy az expedíció tagjai közül senki sem menekült meg. És akkor ön… itt, épen és egészségesen! Mondja… mondja csak… ezek szerint lehetséges, hogy Klaus Weyersberg is életben van?

Klaus arca lángvörösre gyúlt.

– Szeretné, ha így lenne? Nem bánná, ha a nagybátyja elveszítené az örökséget?

A lány a mellére szorította a kezét.

– Ó, Istenem! Remélem, nem tart oly önzőnek, hogy ne kívánnám élve viszontlátni Klaus Weyersberget. Hogy a nagybátyám hogyan fogadná a fordulatot, fogalmam sincs. De ha el is kellene hagynunk Gravensteint, mégis… ó, milyen nagyszerű lenne, ha az öregúr reménye valóra válna! Na persze, a nagybátyámat kemény csapásként érné.

– Kegyedet nem? Talán nem veszítené el az otthonát? Vagy csak vendégként időzik itt, Gravensteinben?

A lány nagyot sóhajtott.

– Igaza van. Elveszíteném az otthonomat, és ami sokkal mélyebben érintene, a munkámat, ami nagy megelégedéssel tölt el. Tudnia kell, hogy nagybátyám, Kurt Weyersberg csupán nagylelkűségi rohamában vett magához, én ugyanis éppen akkortájt veszítettem el az édesanyámat, amikor ő a családjával ide költözött. Megvallom, semmitől sem rettegtem jobban, mint hogy egyedül, magányosan kelljen küzdenem a megélhetésemért. Sok mindent elviselek, a magányt kivéve. Szeretek dolgozni, és Istennek hála, itt ki sem látszom a tennivalókból, nem nyomaszt hát a gondolat, hogy kegyelemkenyéren élek. Mióta az öreg intéző meghalt, legjobb tudásom szerint én helyettesítem. Éppen most jövök ellenőrző körutamról, a földekről. A nagybátyámnak fogalma sincs a gazdálkodásról, én viszont az öreg intézőnek hála, alaposan beletanultam, és igyekeztem minél többet ellesni tőle, mert nagyon szeretek a gazdasággal foglalkozni. Őszintén szólva nagyon fájna, ha egyik napról a másikra fel kellene hagynom vele, ám előbb-utóbb majd csak adódna valami más munka, ahol a képességeimet kamatoztathatnám. Engem tehát nem rázna meg annyira, ha itt kellene hagynunk a birtokot. De a többieket? Vajon mit szólna hozzá a nagybátyám és az unokanővérem? Maria nagynénem számára e fordulat maga lenne a megváltás. Ebben az előkelő környezetben megközelítően sem érzi olyan jól magát, mint hajdani szerény viszonyaik közepette.

Nagynénje említésekor a lány arcára mosoly telepedett.

Klaus meleg, jóságos pillantásától egyszeriben arcába szökött a vér.

– Szóval, nem sajnálná, ha az ifjú Weyersberg váratlanul megjelenne?

A lány megrázta a fejét.

– Egyáltalán nem. Szívemből kívánom, bárcsak élne. Istenem, hisz olyan fiatal volt! Milyen szörnyű lehet ilyen fiatalon meghalni! De mit fecsegek itt összevissza! Higgye el, általában nem vagyok ilyen szószátyár. Talán csak azért eredt meg a nyelvem, mert szóba hozta Klaus Weyersberget, és mert közeli barátja volt. Árulja el, kérem, életben van?

A férfi alig tudta levenni tekintetét a részvéttől csillogó szempárról. Iszonyú nehezére esett, hogy hazudnia kell, megpróbálta hát lehetőség szerint elkerülni a füllentést.

– Egyetlen ember maradt csak életben, és az itt áll kegyed előtt.

A lány szemébe könnyek szöktek.

– Kár, hogy a visszatérés egyedül csak önnek adatott meg. Gondolom, sok szörnyűségen ment keresztül.

Klaus megigézve bámult a csillogó leányszemekbe. Szégyellte, hogy színjátékot játszik előtte, ezért halkan így válaszolt:

– Nagyon kérem, ne faggasson tovább. Egy napon talán majd megérti, miért kértem erre. Nagyon köszönöm részvétteljes szavait. El sem tudja képzelni, milyen jólesett. Megengedi hát, hogy belépjek a birtokra? Mint említettem, beszélni szeretnék a kedves nagybátyjával.

Ruth egy percig habozva nézett rá, majd kihúzta magát, kitárta a kaput, és hátralépett, hogy előreengedje a vendéget.

– Csak kegyed után – jegyezte meg Klaus.

A lány a motorkerékpárjára mutatott.

– Nekem ezt is tolnom kell.

A férfi fürgén a járműhöz lépett, és nyomban elindult vele. A kapuban azonban megtorpant, s kissé rekedtes hangon megszólalt:

– Kérem, kisasszony! Mondja, hogy „Isten hozta Gravensteinben!”

Ruth enyhén összerezzent, majd mély megindultsággal nézett az esdeklő szempárba. Villámként cikázott át agyán egy gondolat, amelybe egész teste beleremegett. Lehetséges lenne, hogy…? De aztán gyorsan elhessegette magától az ostoba gyanút. Elbűvölő mosollyal fordult Klaushoz:

– Micsoda udvariatlanság lenne tőlem, ha vendégünket nem üdvözölném szívélyesen. Kérem, lépjen be! Szívből üdvözlöm Gravensteinben.

A „szívből” szócskát némi habozás után ejtette ki, s nem kis meglepetésére az idegen tekintete a köszöntés hallatán felragyogott. Klaus a motorkerékpárt maga mellett tolva indult el a széles, kavicsos úton. Rég nem tapasztalt boldogság járta át a szívét. Vajon azért, mert az atyai földre lépett, vagy mert eme elbűvölő leányajakról szállt felé az üdvözlés?

Mialatt az idegen mellett lépkedett, Ruth agyában is a legkülönfélébb gondolatok kavarogtak. Klaus egyik barátja? Nem lenne-e kézenfekvő, hogy nagybátyja felajánlja neki, élvezze egy ideig házuk vendégszeretetét?

Egy pillanatra sem jutott eszébe, hogy esetleg holmi kalandorral van dolga, aki álnéven és álruhában furakodik be a birtokra. Nem, nem! Ennyi emberismerettel már rendelkezett. Aki az oldalán haladt, tetőtől talpig becsületes ember.

Ám egyszeriben ismét átvillant az agyán valami − valami, ami egyáltalán nem állt messze az igazságtól. Nem, semmi értelme tépelődni. Egyelőre mindössze azt szeretné, hogy az idegen maradjon egy ideig Gravensteinben. Hogy miért támadt benne e kívánság, maga sem tudta volna megmondani.

Fel sem tűnt neki, hogy az idegen nem is köszönte meg üdvözlő szavait, viszont nem kerülte el a figyelmét, ahogy ezt hallván felcsillant a szeme örömében. Vajon miért tette annyira boldoggá ez a néhány egyszerű, kedves szó? Erre a kérdésre ő maga nem tudott válaszolni, ugyanakkor arra is képtelen volt, hogy feleletet kérjen a jövevénytől.

Mindketten önkéntelenül lassítottak lépteik iramán. Szerették volna minél tovább nyújtani az utat. Csak amikor a ház előtt elterülő teraszról hangok szűrődtek feléjük, akkor fordult Ruth kedves mosollyal Klaus felé.

– Eddig elnéztem, mint vesződik a motorkerékpárommal, de most, kérem, adja át! Úgy látom, hogy a nagybátyám a családjával együtt a teraszon tartózkodik. Ideküldöm a komornyikot, aki majd bejelenti, mert nekem a garázsba kell vinnem a motorbiciklit. És így, ahogy kinézek, nem jelenhetek meg az ötórai teánál.

Klaus szívesen biztosította volna róla, hogy ő ebben a ruhában is elbűvölőnek találja, csakhogy sehogy sem jöttek ajkára e szavak. Bizonyára üres bóknak hangzottak volna, amit el akart kerülni.

– Igazán kedves, nagyságos kisasszony. Megvárom hát a komornyikot. Remélhetőleg később még találkozunk.

A lány hamiskásan mosolygott.

– Biztosra veszem, hogy önt legalább teára itt marasztalják, nekem pedig napi kötelezettségeim közé tartozik, hogy felszolgáljam a teát. Remélem, önnek is átnyújthatok egy csészével.

– Lehetek szerénytelen, és elárulhatom, hogy éppen erre számítottam?

Ruth rámosolygott, így Klaus megcsodálhatta a leány hófehér fogsorát. Falkner kisasszony motorkerékpárját tolva, sietve távozott. Klaus úgy nézett utána, mint aki nem tudja, ébren van-e vagy álmodik. Micsoda remek teremtés! Mennyi erő és frissesség, mily sok női báj pá- rosul benne a bátorsággal és határozottsággal! Furcsamód egy cseppet sem volt kíváncsi, s miután erre megkérte, egyáltalán nem kérdezősködött tovább. Klaus nem győzött álmélkodni Ruth tartózkodó, finom viselkedésén.

Összerezzent, amikor a komornyik odalépett hozzá. Ezt az arcot nem ismeri! Ezek szerint abból az időből, amikor Gravensteinből távozott, nem sokan lehetnek már a háznál.

Ebben a tekintetben korántsem kellett aggodalmaskodnia, minthogy Kurt Weyersberg a régi személyzet tagjait kivétel nélkül elbocsátotta.

Klaus kivette tárcájából barátja, Horváth doktor egyik névjegykártyáját, és átnyújtotta.

– Legyen szíves, jelentsen be Kurt Weyersberg úrnak!

Szavaival egyidejűleg − szokás szerint − némi borravalót csúsztatott a férfi markába.

A komornyik megkérte Klaust, foglaljon helyet egy fonott karosszékben, az uraság ugyanis a családjával jelenleg a teraszon tartózkodik. Vendégek vannak náluk, s ő nem tudja, vajon az úr hajlandó-e bárkit is fogadni.

IV.

A teraszon nagy társaság múlatta az időt: a ház ura és úrnője, leányuk, Iduna, Mr. Charles Longwy, a szomszéd birtok örököse a húgával, Winnifreddel együtt, valamint Iduna egyik barátnője Kasselből, akit azért hívott meg, hogy elűzze unalmát. A komornyik épp akkor lépett a teraszra, mikor Iduna bosszúsan megjegyezte:

– Ruth még mindig nem tért vissza a földekről? Már csak rá várunk a teával!

– Falkner kisasszony ebben a pillanatban érkezett meg, perceken belül lejön, csak előbb gyorsan átöltözik.

Iduna türelmetlenül megvonta a vállát, mintha jelezni akarná: nagyon nem tetszik neki, amiért mindnyájukat megvárakoztatja.

Kurt Weyersberg egykedvűen pillantott a névjegykártyára, amit a komornyik nyújtott át neki. Szemmel láthatólag nem volt ínyére, hogy bárkit is fogadjon, de a Horváth név láttán önkéntelenül is összerezzent. Épp elégszer mélyedt el már a híradásokban, amelyeket a napilapok unokaöccse déli-sarki expedíciójáról közöltek. Mi több, minden erre vonatkozó újságcikket gondosan kivágott és eltett magának. A résztvevők többségének neve tehát nem volt ismeretlen előtte, és jól tudta, hogy egy bizonyos Horváth is közéjük tartozott.

Váratlanul heves nyugtalanság fogta el.

Amennyiben ez az Ernst Horváth ugyanaz a személy, aki Klausszal együtt indult útnak, akkor… akkor aligha veszhetett oda a hajó minden utasa. És ugyanúgy, ahogy most ez a Horváth doktor felbukkant a semmiből, egy napon Klaus Weyersberg is megjelenhet előtte.

– Vezesse, kérem, az urat a szalonba − vetette oda rekedten a komornyiknak.

Ajánlatos először négyszemközt találkoznia vendégével, hogy minél hamarabb megtudja, milyen hírrel érkezett hozzá. Arcából kifutott a vér, sietve elnézést kért a társaságtól, és távozott.

Nyugtalansága nem keltett különösebb feltűnést. Iduna Weyersberg meglehetősen türel-

metlenül fészkelődött karosszékében, s már amúgy is túl rövid ruháját látszólag minden szándékosság nélkül még feljebb húzta, mert szeretett kacérkodni karcsú lábával, amelynek szépségéről meg volt győződve. Egyes számú kitüntetett lovagja pillanatnyilag Mr. Charles Longwy volt, ami korántsem jelentette, hogy ő lett volna az egyetlen. Mr. Longwy tehát bőségesen részesült abból a kegyből, hogy a kisasszony formás lábait csodálhassa, miközben húga gúnyos mosollyal figyelte Iduna kacér mesterkedését.

Charles nem volt éppen adoniszi jelenség. Üde arc, vörösesszőke, bozontos üstök, erőteljes, fehér fogsor, világoskék, jóindulatú szempár, hozzá hórihorgas, igaz, kisportolt termet – mindez korántsem nyújtott ellenállhatatlan látványt.

Miss Winnifred sokban hasonlított bátyjához, ám lényegesen csinosabb volt nála. Haja ragyogó vörösesszőke árnyalatban játszott, fogai kisebbek voltak, éppen ezért kevésbé is álltak előre, és ugyancsak kék szeméből lényegesen több intelligencia sugárzott, mint a testvérééből. Neki is karcsú, kisportolt termete volt s szép lába, csak éppen kicsit nagyobb a kelleténél, amit érdekes formájú cipőkkel igyekezett okosan elrejteni.

A testvérek közt őszinte szeretet és kölcsönös egyetértés uralkodott. Édesanyjuk német volt, az elhunyt Fidesser úr leánya, édesapjuk pedig tősgyökeres angol. Akkora vagyont hagyott gyermekeire, ami gondtalan életet biztosított a számukra. S mióta anyai nagyapjuk hatalmas birtokát is megörökölték, mindketten igen előnyös partinak számítottak.

A Weyersberg családdal a testvérpár jószomszédi kapcsolatban állt. Iduna, ha éppen más imádója nem volt kéznél, megkísérelte a fiatal angol fejét elcsavarni. Winnifred jól látta, hogy Charles csupán jobb híján felel meg, és elhatározta, hogy megóvja bátyját az Idunával kötendő szorosabb kapcsolattól. Nem mintha ezt szavakban is kifejezésre juttatta volna, óvakodott ugyanis megfosztani bátyját attól az illúziótól, hogy Iduna imádja őt. Türelmesen várta az alkalmas pillanatot, amikor-majd kigyógyíthatja Charlest álmodozásából. E célból gondoskodott róla, hogy Iduna mindig meghívja valamelyik barátnőjét Gravensteinbe, és diplomatikusan megkísérelte fölkelteni bátyja érdeklődését egyik-másik ifjú hölgy iránt. Ruth személyét is fontolóra vette, hiszen hamar rájött, hogy a lány százszorta értékesebb teremtés Idunánál. Csakhogy Ruth, amint egy nap Charles − húga óvatos utasításait követve − kezdte a szépet tenni neki, rögtön jégpáncéllal vette magát körül. Winnifred tehát fájó szívvel lemondott róla, s ettől kezdve Iduna barátnőire összpontosított. Az ifjú hölgyet Kasselből, aki éppen hosszabb időre érkezett Gravensteinbe, felettébb bátyjához illőnek érezte. Csinos volt, szelíd és közvetlen. Winnifred észrevette, hogy Trude Holl időről időre szánakozva pillant a bátyjára, valahányszor Iduna komiszul bánik vele. S mivel szíve mélyén meg volt győződve róla, hogy a kis Trude nagyszerűen illene Charleshoz, szorgalmasan kereste az alkalmat, amikor magukra hagyhatta őket.

Ő maga még nem fedezte fel szíve érzéseit. Egyelőre tökéletesen megelégedett holmi jelentéktelen kis flörtökkel. Az igazi még nem jelent meg az életében, és alig húszévesen oka sem volt a túlzott sietségre.

Estére − szombat lévén − néhány fiatalembert vártak látogatóba Kasselből a hétvégére. Köztük volt Winnifred jelenlegi lovagja is, akit csupán „átmenetileg” tüntetett ki kegyeivel, jól tudván, hogy a fiatalember elsősorban a remek partit látja benne.

Winnifred tehát nem volt lekötve, így zavartalanul figyelhette, milyen iramban hódítja meg a bátyját Iduna. Lépései egyértelműek voltak, hiszen Iduna − modern gondolkodású ifjú hölgyhöz illően − abból az álláspontból indult ki, miszerint vége annak a korszaknak, amikor egy nőnek szerényen és alázatosan ki kellett várnia, hogy a férfi megtegye az első lépést. Ó nem, ő aztán el volt szánva rá, hogy saját kezébe vegye a dolgok irányítását, és megszerezze, amit akar. S bár Charles kitűnően teniszezett és golfozott, nem különösebben tetszett neki, ám egyéb, megfelelő célpont hiányában mégis tökéletesen beérte vele. Sőt, annyira kitüntette a kegyeivel, hogy a férfi már kezdett hinni kettejük boldogságában. Winnifred elérkezettnek látta az időt, hogy közbeavatkozzék. Ekkor azonban még nem sejtette, hogy hamarosan egy

számára eddig ismeretlen férfi siet akaratlanul a segítségére.

Maria asszony a fiatalok nevetgélése, kacérkodása és viccelődése közepette bizonytalanul és kényelmetlenül érezte magát. Egy cseppet sem tetszett neki az újfajta hang, amit a fiatalok egymás közt megütöttek. Ráadásul nyugtalanította a látogató is, aki az imént jelentkezett be a férjénél. Figyelmét ugyanis nem kerülte el, hogy Kurt arca a névjegykártya láttán holtsápadtra vált.

Tűkön ülve várakozott hát Ruthra, akinek jelenléte mindig megnyugtatta, és aki ügyes-bajos dolgaiban mindenkor segítőkészen állt mellette.

Időközben Kurt Weyersberg belépett a szalonba, és megállt Klaus előtt, akit valóban nem ismert fel. A névjegykártyát még mindig a kezében tartva üdvözölte vendégét.

– Megbocsát, de azonnal egy kérdést intéznék önhöz, doktor úr. Amennyire tudom, az unokaöcsém, Klaus Weyersberg egy bizonyos Horváth doktor, Ernst Horváth társaságában indult el a végzetes expedícióra. Remélem, megérti, miért izgatott fel annyira, amikor elolvastam a nevét. Hadd kérdezzem meg, azonos ön a nevezettel?

Ezzel az emberrel szemben Klausnak sokkal könnyebben jöttek ajkára a hazug szavak, mint korábban, Ruth Falkner jelenlétében. Udvarias meghajlás után higgadtan így válaszolt:

– Feltételezése helytálló, Weyersberg úr: Klaus Weyersberg és én elválaszthatatlan barátok voltunk. Hozzá hasonlóan magam is részt vettem az expedíción.

A házigazda erre még jobban elsápadt.

– Akkor nem értem… Az összes újságban az állt, hogy a résztvevők mind egy szálig odavesztek. Egyszerűen érthetetlen, hogy ön hogyan állhat itt előttem, bár… persze, nagyon örülök a szerencséjének. Nem hagy nyugodni a gondolat azonban, nem élte-e túl vajon az unokaöcsém is a végzetes hajótörést? Tudna-e ezzel kapcsolatban valami biztosat mondani?

– A legbiztosabbat, Weyersberg úr. Az egész társaságból én, egyedül én maradtam életben.

Ha a szomorúságnak akár a legapróbb rezdülését észlelte volna nagybátyja tekintetében, Klaus képtelen lett volna tovább folytatni a komédiát, csakhogy világosan látta, hogy a férfi szemében öröm villan, és hallotta megkönnyebbült sóhaját. Mindez új erőt adott neki terve véghezviteléhez.

– Vagyis egyáltalán nem vonható kétségbe, hogy az unokaöcsém odaveszett? − kérdezte Weyersberg izgatottságtól elfúló hangon.

– Mint már említettem, Weyersberg úr, rajtam kívül nincs más túlélő. Szenvedéssel teli, kimondhatatlanul nehéz időszak van mögöttem, ami eddig távol tartott a hazámtól, és meggátolt abbéli szándékomban is, hogy legjobb barátom édesapjának átadjam fia üdvözletét. Klaus biztosított róla, hogy édesapjánál, Gravensteinben a legszívélyesebb fogadtatásban részesülök, és csodálatosan kipihenhetem magam. Lesújtott a hír, hogy az öregúr időközben elhunyt. Balga módon magammal hoztam a poggyászomat, azaz az állomáson hagytam, hogy később majd elküldessek érte, de most mindent át kell szerveznem.

Klaus képtelen lett volna ily egyértelműen és arcátlanul betolakodni vendégként Gravensteinbe, ha igazság és törvény szerint nem érezte volna magát a birtok jogos örökösének. Tudta, hogy jelen körülmények között szerénységgel semmit se érne el.

Egyébként pedig Kurt Weyersberg láthatóan oly mohón áhítozott a friss hírek után, és egyértelműen alig várta, hogy unokaöccse haláláról minél több részletet megtudjon, hogy nem szalaszthatta el e váratlanul kínálkozó alkalmat.

– Szó sem lehet róla, doktor úr, hogy csak úgy eleresszük. Nálunk kell maradnia, ahogy unokatestvérem is meghívta volna. Szívügyemnek tekintem, hogy az életből ily korán eltávozott unokaöcsém barátját vendégszeretetben részesítsem. Sokat kell mesélnie nekünk, mindenekelőtt drága halottunk utolsó óráiról. Később majd megkérem, hogy állításait a bíróság előtt is ismételje meg, hogy unokaöcsém halálának tényét minden kétséget kizáróan bebizonyítsuk.

Mint már említettem, ön, kedves uram, a vendégszeretetünket élvezi. Kövessen, kérem, a teraszra, ahol a ház néhány barátjának társaságában éppen teához készülődünk. Családom nagyon fog örülni, hogy megismerheti. Legyen szíves, adja ide a csomagcéduláját, máris intézkedem, hogy ideszállítsák a poggyászát. Gondolom, magával hozta drága unokaöcsém néhány apró emléktárgyát is?

– Valóban, több apróságot is őrzök tőle. Igazán kedves öntől, hogy ekkora szívélyességgel viseltetik irántam.

– Ugyan kérem, ennél mi sem természetesebb!

Klaus elmosolyodott, és elővette a levéltárcáját, amelyben gondosan őrizte néhai barátjának a papírjait.

– Kérem, vessen egy pillantást ezekre az iratokra, amelyek némileg igazolják kilétemet! Más pillanatnyilag nincs a birtokomban, legnagyobb részét le kellett adnom a közhivatalokban.

Kurt Weyersberg átfutotta a papírokat.

Klaus közben megborzongott, mert eszébe jutott, hogy a többi irat ott hever halott barátja mellén, az ismeretlen Dél-Shetland-i sziget jégpáncélja alatt. Már éppen kezdték újra hatalmukba keríteni iszonyú emlékei, amikor odakinn a teraszon felcsendült egy ismerős hang, s rá nemsokára a kedves nevetés. Ettől kissé megnyugodott.

– Semmi szükség bizonyítékokra, drága doktor úr. Elég ránézni önre, és az ember tudja, kivel van dolga. Egyébként rövidesen úgyis tele lesznek az újságok a csodálatos megmenekülésről és hazatéréséről szóló szenzációs híradásokkal.

Klaus tiltakozva emelte fel a kezét.

– Ne siessük el a dolgot, Weyersberg úr! Ha majd megtudja, milyen szörnyűségeken mentem keresztül, megérti, hogy visszatérésemet egyelőre titokban kívánom tartani a nyilvánosság előtt. Nem érzem még elég erősnek magamat ahhoz, hogy álljam a kíváncsiskodók rohamát. Bár egyetlen rokonom sincs életben, oly sok ember kíván majd látni és akar majd beszélni velem, hogy a nyomasztó élmények, amelyek mára úgy-ahogy lecsillapodtak bennem, teljesen felzaklatnának. Éppen ezért arra kérem, hogy bemutatásomkor vendégeinek csupán a nevemet említse. Minden másról kizárólag a családja előtt szeretnék beszámolni később, ha magunk közt leszünk.

– Ahogy kívánja, doktor úr. Megértem az aggodalmát.

– Igazán csak akkor fog megérteni, ha elmeséltem, min mentem keresztül. Bizonyára megtalálja a módját, mivel magyarázza látogatásomat a vendégei és a családja előtt.

Kurt Weyersberg megkönnyebbülten elmosolyodott. Viselkedéséből látszott, mennyire boldog, amiért végre bizonyosságot szerzett unokaöccse haláláról.

Mosolya láttán Klaus a homlokát ráncolta, ugyanis nagybátyja viselkedése egy cseppet sem tetszett neki.

Nem sokkal azelőtt, hogy a két úr megjelent a teraszon, Ruth is megérkezett. Sebtében levetett munkaruháját csinos, királykék nyári ruhára cserélte. Remekül állt rajta. Éppen teát töltött a csészékbe, amelyeket egy inas hordozott körbe.

Klaus Weyersberg első pillantása Ruthot kereste. Ahogy megpillantotta, úgy érezte, a nap szebben, fényesebben süt, mint azelőtt. A lány apró mosolyt küldött felé, s mialatt nagybátyja az újonnan érkezettet egyszerűen Horváth doktorként mutatta be, a lány figyelmét nem kerülte el, hogy a három ifjú hölgy szinte egyszerre kapja föl a fejét, és kíváncsi pillantásokat vet a jövevényre. Iduna fölpattant ültéből, és kezét nyújtotta Klausnak, miközben hódító pillantásokat lövellt felé. Teringettét, ez a férfi sokkal különb, mint Charles Longwy és kasseli barátai! Ajánlatos lesz flörtölni vele! S habár még nem tudta, mi szél hozta Gravensteinbe, az apja szavaiból gyorsan kivette, hogy hosszabb időt szándékozik eltölteni náluk. Azon nyomban el

is határozta hát, hogy ő lesz a következő kiszemeltje.

Ugyanezt gondolta Miss Winnifred is, aki kék szemével elismerően, bár Idunához képest korántsem kihívó pillantással mérte végig Klaust, és nyomban szóba elegyedett vele. Ezt az arcátlanságot azonban Iduna sem tűrhette el némán, így mindent elkövetett, hogy felhívja magára a figyelmet, és azonnal belefogott felforgató világszemléletének ecsetelésébe.

Klaus jót mulatott magában a fecsegésükön, miközben tekintetével a két ifjú hölgy helyett mást keresett. Amíg azok beszéltek, zavartalanul nézhette Ruthot. Miután Iduna sebtében előadta, szerinte őt, mint nőt, milyen jogok illetik meg, Klaus finom mosollyal megkérdezte:

– Nos, miután volt olyan kedves, és ilyen részletes előadást tartott a mai nők jogairól, szeretnék néhány szót a modern nők kötelezettségeiről is hallani.

Miközben ezt kimondta, észrevétlen, ám hódolattal teli, vidám pillantást küldött Ruth felé. A tekintetük találkozott. A bemutatkozásnál egyikük sem árulta el, hogy a kapuban már megismerkedtek egymással.

Iduna észrevette, hogy Klaus kérdésével túljárt az eszén, ugyanis az eddig meg sem fordult a fejében, hogy bizonyos jogokkal kötelezettségek is járnak. Mindenképpen másra akarta terelni a beszélgetést, ezért dühösen ráripakodott Ruthra:

– Leszel szíves, Ruth, végre egy csésze teát adni Horváth doktor úrnak is? Nem elég, hogy elkésel, még a kötelességedet is elhanyagolod.

– De Iduna! Ruth csak az imént tért vissza a földekről! – sietett unokahúga védelmére Maria Weyersberg.

Ruthnak arcizma sem rándult, egyszerűen nem reagált Iduna vádjaira. Nyugodt hangon megkérdezte a doktort, cukorral, citrommal vagy rummal szereti-e a teát. A férfi udvarias kérésére két kockacukrot és egy kanálnyi rumot tett a teába, majd a csészét odavitette az inassal. Jól látta, hogy Iduna pimasz szavai hallatán Klaus összeráncolja a homlokát, és együtt érző pillantást küld felé.

Miss Winnifredet boldoggá tette Iduna kudarca, ő maga pedig ezentúl óvakodott a nőmozgalommal kapcsolatos kijelentésektől. Iduna megsértődött, s mérgében illetlenül kellette magát Charlesnak, ami a derék fiatalembernek arcába kergette a vért. Zavart pillantása összetalálkozott a kis Trude Holléval, amitől egyszeriben jólesően melengető, kellemes érzés lett úrrá rajta, mintha valami gyöngéd kéz simítaná végig rőt vörös üstökét.

– Volna kedve később egy parti teniszt játszani velem? – fordult a lányhoz az angol férfi, hirtelen kiragadva magát Iduna vonzásköréből, ami jóleső elégtétellel töltötte el Winnifredet.

Trude elpirult, de azért lelkesen bólintott, mire természetesen kénytelen volt elkönyvelni Iduna bosszús pillantását. Charles Trudéhoz lépett, és társalogni kezdett vele. Mivel Klaust Winnifred foglalta le, Iduna váratlanul magára maradt, és senki sem figyelt rá. Ez persze cseppet sem tetszett neki, hiszen mindig, mindenütt a középpontban szeretett lenni. Amióta édesapja Gravenstein ura lett, úgy érezte, kivételes helyzetbe került. Ő maga természetesen semmit sem tett annak érdekében, hogy kiérdemelje mások megkülönböztetett tiszteletét, sőt a viselkedésével inkább ellenszenvet váltott ki környezetéből. Egykori kasseli barátai és barátnői csupán azért tartottak ki mellette, mert nem akartak lemondani a kellemes, olcsó hétvégi kirándulásokról és a gravensteiniek bőkezű vendégszeretetéről.

A kis Trude Holl egy kasseli számvevőségi tanácsos lánya volt. Minthogy három bátyja még velük egy háztartásban élt, családjának igencsak takarékoskodnia kellett. Ha Iduna időről időre nem hívja meg magához, bizony nem sok szórakozása akadt volna. A vidéki életet egyenesen elbűvölőnek találta, Idunától azonban nem sok jót kapott. A vendégeskedésért cserébe el kellett tűrnie a házi kisasszony gyakori kedélyhullámzásait. Iduna különösen azt nem szívelhette, ha szegény és „jelentéktelen” barátnőjét tulajdon imádóinak egyike figyelemre méltatta. Így Trude részéről egyenesen pimaszságként könyvelte el, hogy ilyen élénken eltársalog Charles Longwyval.

Nagyon bosszantotta Ruth szembetűnő jókedve is. Azon a véleményen volt, hogy unoka-

testvérét csupán cselédjogok illetik meg, minthogy Gravensteinben „kegyelemkenyéren él”. Hogyan merészeli megtenni akkor, hogy késve érkezzék a teához, ráadásul ilyen túláradóan boldog legyen, amikor neki magának csöppet sincs jókedve? Elkezdte tehát Ruthot meglehetősen nyers modorban ide-oda ugráltatni. S amikor édesanyja, mint hasonló alkalmakkor mindig, unokahúga védelmére kelt, Iduna arcátlan modorban kioktatta, mire szegény asszony megszégyenülten elhallgatott. A szeszélyes teremtés figyelmét azonban elkerülte, hogy az új vendég úr szeme dühös villámokat szór feléje.

Miután Winnifred a bátyjához fordult, és beszédbe elegyedett vele, Klaus magára maradt. Iduna azt hitte, ezek után vele foglalkozik majd. Már előre eltervezte, milyen gonoszul bánik vele, hogy éreztesse a férfival, vendégként illik először a házikisasszonynak szentelnie a figyelmét, s csak azután szórakoztathatja a többieket. Ám legnagyobb meglepetésére és bosszúságára, Klaus fogta a csészéjét, és Ruthhoz lépett.

– Kérhetek még egy csésze teát, nagyságos kisasszony?

Ruth elvette tőle a csészét, miközben tekintetük egymásba kapcsolódott. Klaus pillantása Ruth arcába kergette a vért. Miközben megtöltötte a csészét, cukrot és rumot tett a teába, majd halkan, nehogy Iduna meghallja, így szólt:

– Kérem, doktor úr, nézzen engem levegőnek, amíg Idunának nem akad más társasága. És hívjon csak egyszerűen Falkner kisasszonynak, ahogy a többiek, különben Iduna kíméletlenül felvilágosítja, hogy az alattvalója vagyok, s mint ilyen, nem tarthatok igényt a nagyságos kisasszony megszólításra. Ez nagyon kényelmetlenül érintene, nem is magam miatt, hiszen én nem sokat adok a megszólításokra, hanem a nénikém miatt, akit mindig elkeserít, valahányszor Iduna nyersen bánik velem.

– Ami, úgy látom, gyakran előfordul. Rövid itt-tartózkodásom alatt már többször is tanúja lehettem. Miért hagyja magát?

– Másutt sem lenne különb sorsom. Számomra Iduna és a bácsikám az idegen uraság megtestesítői, s ha egy nap valóban igazi munkaadónál kell megkeresnem a kenyeremet, nem ér semmi váratlanul. Az otthont egyedül a nagynéném jelenti számomra… tőle pedig annyi szeretetet kapok, hogy soha nem vagyok magányos.

Először kissé tréfálkozva beszélt, de amikor a nagynénje került szóba, elkomolyodott a pillantása.

– Csodálom kegyedet, Falkner kisasszony!

– Kérem, ne mondjon ilyet. Ha Iduna meghallja, jaj nekem.

– Nem fogja meghallani, ám remélem, ő maga nem tart igényt a csodálatomra.

Ruth ajka körül huncut mosoly játszott.

– De még mennyire, hogy igényt tart rá! Azt tanácsolom, tegyen a kedvére, és kényeztesse egy kicsit néha.

– Hát, ha kegyed kér meg rá…

A lány esdeklő pillantást vetett rá.

– Szeretném, ha megtenné, mert akkor az unokahúgomnak jó kedve lesz, és ez rám nézve főnyeremény. Iduna ugyanis csak akkor foglalkozik velem, ha rossz a kedve.

– Vagy úgy. Ebben az esetben kegyed érdekében rajongó pillantásokat vetek Weyersberg kisasszonyra, még ha meg is kell játszanom magam.

A lány elmosolyodott.

– Társaságban olykor mindnyájan megjátsszuk magunkat.

– Kegyed is?

Ruth sóhajtva aprósüteményt rakott a tálcára.

– Én is… még ha nehezemre is esik.

– Nos, ha kegyednek sikerül, nekem is menni fog.

– De kérem, ne foglalkozzon tovább velem, különben Iduna felrobban mérgében.

A férfi elnevette magát.

– Ezt nem venném a lelkemre. Remélem, azért találok majd alkalmat, hogy olykor elbeszélgessünk anélkül, hogy Weyersberg kisasszony megorrolna ránk.

– Örülök, hogy a bácsikám meghívta, töltsön hosszabb időt nálunk – jegyezte meg halkan Ruth.

A férfi különös, boldog pillantást vetett rá.

– Ez engem is boldoggá tesz! Egy ilyen szegény ördög, mint én, örülhet, ha néhanap ilyen pompás meghívást kap.

A lány aggodalmas arccal hallgatta.

– Gondjai vannak a megélhetését illetően?

A férfi legszívesebben megcsókolta volna, amiért olyan szeretettel s részvéttel nézett rá a kisasszony.

– A gondjaim csupán átmeneti jellegűek, később magától rendeződik minden. Előadásokat fogok tartani, higgye el, munkám is, megélhetésem is akad. Csak most, ebben az átmeneti időszakban… tudja, újra meg kell szoknom Németországot, és meg kell tanulnom legyőzni bizonyos múltbéli gondjaimat.

„Istenem, milyen szépen néz rám!” − futott át mindeközben Klaus agyán, és a gyönyörű gyöngyszürke szempár tekintetének tüzében leírhatatlan boldogság járta át a szívét.

Ezek után könnyű szívvel fordult el Ruthtól, hogy figyelmét Idunának szentelje. A lány nem túl kegyesen fogadta.

A férfi egykedvűen tűrte Iduna leereszkedő viselkedését, és szórakozott mosolyokat küldött Ruth felé, akit ettől majd szétvetett a vidámság. Amikor látta, hogy Iduna rajta tölti ki a rosszkedvét, Klaus felállt, villámló szemmel végigmérte, s könnyed meghajlás közepette így szólt:

– Úgy látom, nagyságos kisasszony, untatja a társaságom. Mivel az édesanyja egyedül üldögél, inkább hozzá csatlakozom. Ha úgy határoz, hogy visszafogad a kegyeibe, értesítsen, s akkor szívesen állok a rendelkezésére.

Ezzel sarkon fordult, és odament Maria Weyersberghez.

Iduna hüledezve nézett utána. Hogy mit meg nem enged magának ez az ember! Egyszerűen faképnél hagyja! A lány nem tudott hová lenni felháborodásában, ennek ellenére imponált neki a férfi kiállása s az, hogy nem hagyta magát megalázni. Klaus úgy, ahogy volt, elnyerte a tetszését…

Ahogy ott tépelődött, Winnifred lépett oda hozzá. Klaus felé pillantva, aki éppen ekkor foglalt helyet a ház asszonya mellett, gúnyosan megkérdezte:

– Kissé unalmas ez a Horváth doktor, ugye?

Iduna rántott egyet a vállán.

– Nem, de miért gondolod, Winnifred?

– Mert úgy láttam, gyorsan elűzted magad mellől.

– Nem így történt. Mindössze arról van szó, hogy szeretett volna anyával is váltani néhány szót. Végül is ő a ház asszonya.

Winnifred pontosan tudta, milyen keveset számít Weyersberg asszony férje és a lánya szemében, de nem szólt semmit, inkább kihasználta az alkalmat, és ő is csapást mért Idunára, bosszút állva rajta, amiért gyakran gonoszul bánt a bátyjával.

Örömmel töltötte el, hogy Charles szemmel láthatóan jól érzi magát a kis Trudéval, hiszen már több mint félórája élénk beszélgetést folytatott vele.

– Ha jól látom, éppen most veszítesz el egyet számos hódolód közül – jegyezte meg epésen.

Iduna harciasan végigmérte.

– Ezt meg hogy érted?

– Hát nem vetted észre, hogy Charles belefáradt válogatott kínzásaidba, és Trude Holl oldalán keres vigasztalást?

Iduna gőgösen rántott egyet a vállán.

– Egyetlen intés, és újra a lábam előtt hever.

– Annyira biztos vagy benne? − tette fel Winnifred kételkedve a kérdést.

Iduna kihúzta magát a széken, kissé felhúzta a szoknyáját, majd Charles és Trude felé pillantott.

– Mindjárt bebizonyítom! – jelentette ki gőgösen.

Winnifred szeme harciasan felcsillant. Bár nem volt annyira biztos a bátyjában, mint ahogy mutatta, őszintén reménykedett Iduna kudarcában.

Idunának csakugyan rossz napja volt. Amikor hízelegve, incselkedve próbálta magához inteni Charlest, az így válaszolt:

– Bocsánat, nagyságos kisasszony, de Holl kisasszonnyal megbeszéltünk egy teniszpartit. Éppen most indulunk a pályára. − Ezzel, mit sem törődve Iduna haragjával, karon fogta Trude Hollt, és elsietett vele.

Klaus fesztelenül hajolt meg Weyersberg asszony előtt.

– Megengedi, nagyságos asszonyom, hogy rövid időre idetelepedjek, és elbeszélgessünk?

Maria asszony szeme félénken megrebbent. Nem szokta meg, hogy vendégei figyelemre méltassák.

– Ó, drága doktor úr, hamar elunná magát a társaságomban.

– Nem hinném.

– De igen, igen. Tudja, a mai időkben nehezen igazodom ki, az előkelő környezetről nem is beszélve, ahova a sors váratlan fordulata révén csöppentem. Mióta Gravensteinben élünk, nem volt egy igazán boldog órám. Nem érdekel engem ez az egész örökség, s bármennyire örül is neki a lányom és az uram, úgy hiszem, ők is sokkal elégedettebbek voltak a mi régi, szerény, de rendezett körülményeink közepette. Nézze, a férjem jól érezte magát korábbi hivatásában, kiegyensúlyozott volt, és elsőrendűen végezte a munkáját. Nem volt egy szabad perce, hiszen gond akadt elég. Itt viszont nincsenek feladatai, unatkozik naphosszat. Eleinte mindent az intéző végzett el helyette, most pedig az unokahúgom, Ruth teszi mindezt, aki rengeteget dolgozik, még sincs része semmilyen elismerésben. Nem tudom, mit kezdenék nélküle.

Klaus szánakozva hallgatta az asszony szavait.

– Az ifjú hölgy valóban nagyon derék teremtésnek tűnik.

– Ó, nekem mondja? Nélküle sehogy sem boldogulnánk. Az intéző, aki hosszú évek óta irányította a birtokot, két hónappal ezelőtt meghalt. Minthogy a gazdasághoz egyikőnk se ért, tanácstalanul álltunk volna, ha az unokahúgom nem érdeklődik annyira a gazdálkodás iránt, s nem bizonyul az intéző mellett tanulékony diáknak. Mesébe illő, mi mindenhez nem ért! Odakint a földeken minden úgy megy, mint a karikacsapás, de itt a háznál is hasznossá teszi magát. Sem a férjemnek, sem a lányomnak fogalma sincs róla, hogy pótolhatatlan a számunkra, hiszen egyszerűen nem érzékelik, Ruth milyen hatalmas munkát végez. Egyenesen úgy tesznek, mintha neki kellene hálásnak lennie azért, hogy a házunkba fogadtuk. Én másképp látom. Mi tartozunk neki köszönettel! De bocsásson meg, hogy így összevissza fecsegek! Amikor az imént megjelent a teraszon, megijedtem, és arra gondoltam, ily finom és előkelő úr jelenlétében egy szót sem tudok kiejteni majd. Most pedig, magam sem értem miért, őszinte bizalmat érzek ön iránt. Olyan jóságos szeme van, és előkelő volta ellenére megértést tanúsít egy magamfajta idős asszony iránt.

Klaus mélyen meghatódott. Megfogta az asszony kezét, és tisztelettel megcsókolta.

– Kitüntetés a számomra, nagyságos asszonyom, hogy megértőnek talál.

A hölgy sietve, elfogódottan húzta vissza a kezét.

– Látja, a kézcsókkal is úgy vagyok, hogy sehogy sem tudom megszokni. Azelőtt senki

sem csókolt nekem kezet. Most viszont minden férfi ezt teszi, aki a házunkba lép. Ugyanakkor nem lehet nem észrevennem, hogy megmosolyognak, mert a szemükben régimódi vagyok. A lányom ezt napjában százszor is a fejemhez vágja, azt mondja, ideje lenne végre alkalmazkodnom a mái korhoz. Ám amit ő a modern kor alatt ért, nekem egyáltalán nem megy a fejembe. Nézze, ha Iduna minden gátlás nélkül úgy beszél bizonyos dolgokról, hogy szégyenemben helyette pirulok, a világért sem tehetek neki szemrehányást, mert rögtön a szememre vetné: maradi vagy, anyám! Jóságos Istenem, hát az ifjú hölgyek és lányok tényleg annyira megváltoztak volna?

Klaus legszívesebben megsimogatta volna a kedves hölgy kezét.

– Meg tudom érteni, nekem sincs ínyemre az ifjú hölgyek szabadszájúsága. Ebben a tekintetben magam is régimódi vagyok. Mégsem szabad a szívére vennie, idővel bizonyára felhagynak vele. Kicsit megrészegültek a szabadságtól, és önmaguk előtt is bizonyítani akarják, hogy büntetlenül megtehetik mindazt, ami eddig tilos volt a számukra. A többiekhez hasonlóan a kegyed leánya is kigyógyul majd belőle.

Az asszony hálásan pillantott rá.

– Milyen megnyugtató lenne! Mikor még odahaza éltünk, a kasseli kis lakásunkban, sokkal nagyobb befolyásom volt Idára… azazhogy Idunára, újabban ragaszkodik hozzá, hogy így hívjuk. Ez a névváltoztatás is olyan újmódi hóbort. Mindig elfogja a düh, valahányszor Idának hívom. De hát tizennyolc éven át mást sem tettem! Ó, elképzelni sem tudja, menynyire visszavágyom hajdani, szerény viszonyaink közé! Jobb szerettem volna, ha inkább a Gravensteinhez tartozó majort örököljük meg, az igazán kedvemre való. Takaros, öt-hat szobás ház áll rajta, kényelmesen elfértünk volna benne mindnyájan. Előtte kert húzódik gyönyörű virágokkal, zöldségfélékkel. És csak annyi föld tartozik hozzá, amennyit kényelmesen meg tudtunk volna művelni. Jelenleg bérbe adják. Ha cserélhetnék a bérlőjével, én lennék a legboldogabb ember a világon.

Klaus megilletődve nézett rá.

– Valóban?

– Bizony így van, uram. Fogalmam sincs, miért tárom fel ön előtt titkolt gondjaimat és vágyaimat. Egy órával ezelőtt még egyáltalán nem ismertem, s most is csupán annyit tudok önről, hogy Horváth doktornak hívják, és néhány napig nálunk vendégeskedik. Előkelő megjelenése ellenére könnyen megnyitja ön előtt az ember a szívét.

– Nagyon örülök, hogy így látja, és szükségtelennek tartom bizonygatni: szívesen és érdeklődéssel hallgatom.

Az idős hölgy óvatosan körbepillantott, majd kissé közelebb hajolt Klaushoz.

– Valóságos jótétemény a számomra, hogy ez egyszer kibeszélhetem magam, Ruthon kívül ugyanis senki sem szokott meghallgatni. De ő egész nap lót-fut, és este a fáradtságtól gyakran már a vacsoránál lecsukódik a szeme. S ha már a vallomásnál tartok, szeretnék valamit bizalmasan elmondani. Megengedi?

– Sőt, megtisztel vele.

– Tudja, miért nem örülhetünk felhőtlenül ennek az örökségnek? Én legalábbis miért nem tudok?

– Miért?

Weyersberg asszony többször is óvatosan körbekémlelt, mielőtt halkan folytatta volna:

– Jobb, ha az enyéim nem hallják. Nézze, engem nyomaszt a gondolat, hogy itt minden voltaképpen az ifjú Klaus Weyersberget illette volna meg, aki sajnos végzetes tragédia áldozata lett. Istenem, milyen gyakran láttam őt álmaimban! Bár soha nem ismertem, ösztönösen éreztem, hogy az a végeláthatatlan hómezőkön támolygó férfi csakis Klaus Weyersberg lehet. Gyakran forrón és bensőségesen imádkoztam azért, hadd váljék valóra, amit édesapja élete utolsó percéig állított, azazhogy a fia életben van, és egy nap visszatér. Csakhogy erre sajnos már semmi remény.

Klaus mély megindultsággal hallgatta a szavait, és megilletődve hajolt a hölgy kezére, majd a szeméhez szorította. Égő tekintettel pillantott fel rá.

– Kegyed nagyon jóságos, amiért imádkozott az életéért.

– Hogy őszinte legyek, nem jóság volt ez, inkább önzés. Hiszen ha visszatérne, mi elmehetnénk innen. De látja, már megint összevissza fecsegek. Olyan dolgokról mesélek, amelyek az ön számára bizonyára érdektelenek.

– Nem, korántsem oly érdektelen számomra, mint ahogy gondolja. Mélységes titoktartását kérve megvallom, nagyon is meg tudom érteni az érzéseit. Álmában valóban Klaus Weyersberget látta. Magányosan és kétségbeesetten bolyongott a végtelenjégmezőkön. Én ugyanis azért jöttem, hogy… nos igen, hogy átadjam a búcsúüdvözletét, mert én voltam a legjobb barátja, és együtt indultunk erre az expedícióra. Csakhogy a kedves férjét megkértem rá, hogy a vendégek jelenlétében ne beszéljen erről.

Az asszony sápadtan megragadta Klaus kezét, és az izgatottságtól elfúló hangon, reményteli pillantással kérdezte:

– Ó, ha ön életben maradt, meglehet, Klaus Weyersberg sem veszett oda?

Klaus megismételte a szavakat, amelyek lehetővé tették a számára, hogy hazugság nélkül tudjon válaszolni a kérdésre.

– Én vagyok az egyetlen, aki élve tért vissza erről az expedícióról.

Weyersberg asszony sápadtan hanyatlott vissza a székére.

– Szóval nincs több remény! − suttogta halkan és oly őszinte szomorúsággal, hogy Klaus rögtön a szívébe zárta az egyszerű teremtést. Együttérzéssel szorította meg a kezét.

– Klaus barátom nevében is köszönöm, hogy imádkozott az életéért.

Az asszony nagyot sóhajtott.

– Láthatja, hogy a kívánságoknak mennyire nincs hatalmuk. A jóknak még kevésbé, mint a rosszaknak. Most legalább tudom, miért jött, és miért kérte meg a férjem, hogy maradjon néhány napot. Gyanítom, hogy további részleteket szeremé megtudni unokaöccse halálának körülményeiről. Biztosíthatom, hogy mélységes részvéttel fogom hallgatni a szavait. El tudom képzelni, mily sok szenvedést állhatott ki ön is az út során. Szeretném, ha mindenről beszámolna. Én pedig olyan szívélyesen látom vendégül és viselem gondját a házunkban, mintha ön lenne Klaus Weyersberg. Neki, sajnos, már nem válhatok a hasznára.

Klaus ismét az asszony keze fölé hajolt.

– Hálásan köszönöm, és remélem, hogy egy napon viszonozhatom a jóságát.

A terasz időközben elnéptelenedett. A ház urát telefonhoz hívták, Ruth az irodába ment, hogy a számviteli könyvet rendbe tegye, a többi fiatal pedig a teniszpályákon szórakozott.

Klaus és Weyersberg asszony észre sem vették, hogy rajtuk kívül más nem is maradt odakint. Ijedten rezzentek hát össze, amikor közvetlen mellettük felhangzott Kurt Weyersberg erős hangja.

– Hova tűnt az ifjúság? − kérdezte a férfi, egy székre ereszkedve.

Felesége úgy nézett föl rá, mint aki mély álomból ébredt.

– Talán teniszezni mentek.

– Te meg kisajátítottad magadnak a vendégünket – jegyezte meg szemrehányóan Weyersberg. − A doktor úr bizonyára szívesen elment volna teniszezni.

Klaus a ruhájára mutatott.

– Nem vagyok megfelelően öltözve, Weyersberg úr, és egyébként is nagyon érdekfeszítő beszélgetésem volt a kedves feleségével.

A ház urának ez sehogy sem fért a fejébe. Mióta Gravensteinben éltek, feleségét meglehetősen maradinak és unalmasnak találta. Véleményének természetesen nem adott hangot. Maria asszony könnyes szemmel nézett a férjére.

– Jaj, Kurt, éppen most tudtam meg Horváth doktortól, milyen közeli barátja volt a mi szegény Klausunknak.

– Eddig nem volt rá alkalmam, hogy felvilágosítsalak. Közben bizonyára megtudtad, hogy Klaus csakugyan odaveszett. Természetesen szeretnék közelebbit is megtudni a történtekről. Csakhogy ma már aligha lesz erre lehetőségünk, ugyanis nemsokára megérkeznek kasseli vendégeink. Már el is küldtem értük az autót az állomásra. Időközben, gondolom, megérkeztek az ön bőröndjei is, doktor úr. Az unokahúgom előkészíttetett egy vendégszobát, s ha szeretne visszavonulni, természetesen semmi akadálya. Remélem, hosszú ideig velünk marad Gravensteinben.

Klaus hálásan meghajolt. Maria asszony a kezét nyújtotta.

– Én is remélem, hogy még sokáig élvezhetjük a társaságát.

Klaus elcsodálkozott, mennyire különbözik egymástól ez a két ember. Maria asszonyt máris a szívébe zárta, s szilárdan eltökélte, gondoskodik róla, hogy teljesüljenek szerény vágyai.

Klaus Weyersberg szólt az inasnak, hogy kísérje Klaust a szobájába. A férfi habozás nélkül elbúcsúzott vendéglátóitól, mert örült, hogy lepihenhet egy kicsit, s közben rendezheti a gondolatait. Néhány óra leforgása alatt ugyanis meglehetősen sok új információ érte.

Leginkább Ruth Falkner személye volt rá nagy hatással.

V.

Klaus aprólékosan kigondolta, hogyan irányítsa a dolgok menetét, minek kell történnie. Horváth doktor néven néhány napot okvetlenül el akart tölteni Gravensteinben. Kurt Weyersbergen már az első órában keresztüllátott, a feleségét pedig még nála is könnyebb volt kiismerni. A drága lélek, akinek a legkevésbé sem szeretett volna fájdalmat okozni, nagyon gyorsan megvigasztalódik majd, ha neki és családjának le kell mondania az örökségről. Iduna számára talán több szempontból is szerencsés lesz, ha szerényebb körülmények közé kényszerül. Senkire nem kell hát tekintettel lennie. Ennek ellenére úgy döntött, egy ideig még hagyja, hadd tetszelegjen Kurt Weyersberg a házigazda szerepében. Klaust csupán egyetlen kérdés nyugtalanította: hogyan fogadja Ruth a változást? Szinte biztosra vette, hogy a lány az új körülmények között is megállja a helyét. Ennek ellenére szerette volna még egy ideig meghagyni hitében, hogy ő nem más, mint egy szegény földönfutó. Mindenképpen el akarta nyerni a szerelmét, de úgy, hogy az ne a gazdag földbirtokosnak, hanem a szegény, hazátlan Horváth doktornak szóljon.

Idunán jót mulatott magában. Furcsa nézeteivel vajon hogy boldogul majd az életben? Az önállóság fogalmát láthatólag tökéletesen félreértette, alighanem összetévesztette a féktelenseggel. Csak hasznára válik, ha tisztázza e fogalmakat.

Nagyon is meg tudta érteni Weyersberg asszonyt, amiért kétségbeesetten panaszkodik lánya pimaszsága miatt, miközben két kézzel kapaszkodik az unokahúgába, aki maga is modern gondolkodású lévén inkább a szorgalmas munka, a hasznos időtöltés szabadságát harcolta ki magának.

Gondolataiból csomagjainak érkezése zökkentette ki. Egy cseléd segítségével rögtön nekilátott, hogy kipakolja a holmiját, aztán átöltözött. Kisvártatva felhangzott a gongszó, amely vacsorához híva a vendégeket.

Időközben nagy lárma közepette megérkeztek a fiatalemberek is Kasselből. Ám minthogy Klaus szobájának ablaka az ellenkező oldalra nyílt, csak a hangokból következtetett erre.

Mire az ebédlőbe lépett, a társaság összetételében jelentős változás állt be. Délután még a hölgyek voltak többségben, estére azonban az arány a férfiak javára billent.

Klaus észrevette, hogy Trude Holl szeme környéke vörös a sírástól, és feltűnően kerüli Charles Longwyt. Iduna ugyanis vacsora előtt keményen megdorgálta, szemére vetve, hogy

Charlesszal kacérkodott, és szégyentelenül bátorítani merészelte a férfit. Ha továbbra is így viselkedik, hangsúlyozta Iduna, ne csodálkozzék, ha a jövőben nem kap több meghívást Gravensteinbe.

A kis Trude teljesen összetört.

Iduna estére lélegzetelállító ruhaköltéménybe bújt, bár sejtette, hogy Winnifrednek nem lesz alkalma átöltözni, Trude pedig szerény ruhatárával távolról sincs abban a helyzetben, hogy fölvegye vele a versenyt.

Miután Weyersberg kisasszony alaposan kitöltötte mérgét a kis Trudén, és úgy érezte, királynői megjelenése mindenkit elhomályosít, kezdte jobban érezni magát, nem kis mértékben azért, mert a helyeket az asztalnál úgy osztotta el, hogy Trude Hollt a ház ura és Winnifred közé ültetve végképp ártalmatlanná tegye. Ő maga Klaus és egy igen jóképű, elegáns úriember, egy fiatal orvos közt trónolt. Charles büntetésből a ház asszonya és Ruth közé száműzetett. Winnifred másik oldalára egy kasseli fiatalember került, akivel az ifjú angol hölgy legutóbb flörtölt, a harmadik fiatalember pedig Iduna édesanyjának balján foglalt helyet.

A szeszélyes fruska nagyon meg volt elégedve az ülésrenddel, bár meglehet, mégsem döntött bölcsen, amikor Winnifredet és Trudét egymás mellé ültette. Az angol lány rögtön felhasználta az alkalmat, hogy megtudakolja asztalszomszédjától, miért sírt. Trude a fülébe súgta, hogy nagyon boldogtalannak érzi magát, amiért Iduna meggyanúsította, hogy kacérkodott Charlesszal. Vajon Winnifred is így gondolja? Iduna ezenkívül közölte vele, soha többé nem hívja meg Gravensteinbe, mert elhódítja tőle az imádóit. Nagyon szomorú, hiszen mindig annyira élvezte ezeket a heteket.

Winnifred azonnal tudta a módját, hogyan tegye jóvá Iduna érzékeden viselkedését. Nagyon bántotta, hogy az asztalnál olyan messzire került Horváth doktortól, akinek személyisége elhomályosította a többi fiatalembert. Szívesen elbeszélgetett volna vele. Winnifred nem volt bosszúálló, inkább értelmes, jólelkű teremtés, de ha felbosszantották, erélyesen visszavágott. Mivel semmiképpen sem szerette volna Idunát sógornőjének, elhatározta, minden eszközzel meggyőzi Charlest, hogy Trude sokkal bajosabb, kedvesebb és értékesebb nála, ezenkívül őszintén kedveli, és ez a lány, Idunával ellentétben nem csupán játszik a bátyjával.

– Ne búsuljon, Trude kisasszony! − fordult vigasztalóan a lányhoz. − Ha Gravensteinbe többé nem hívják meg, eljön hozzánk. A mi birtokunk éppoly szép fekvésű, mint Gravenstein, és sok-sok vendégszobánk van, amelyek általában üresen állnak, hiszen itt, Németországban kevés ismerősünk van.

Trude belevörösödött az örömbe.

– Ó, ezt nem gondolja komolyan, Miss Winnifred, ugye?

A kérdezett kihívó mosolyt küldött Iduna felé.

– Már hogyne gondolnám komolyan! S hogy mindketten nyílt kártyákkal játsszunk: tudom, őszintén szereted a bátyámat, és szívből kívánom, hogy feleségül vegyen.

Trude azonban szomorúan válaszolta:

– Nagyon kedves tőled, Winnifred, de hát nem tudod, hogy a bátyád Idunát szereti?

Winnifred összeráncolta a szemöldökét.

– Az a nő csak játékszert lát benne, amelyet kedvére elővehet vagy unottan a sarokba hajíthat. A bátyám ennél többet érdemel. Tulajdonképpen Iduna nem is az esete. Tudom, hogy téged sokkal rokonszenvesebbnek tart. Ha van hozzá bátorságod, és támogatsz a tervem végrehajtásában, teszek róla, hogy a bátyám teljesen beléd habarodjon. Mindössze azt kell megértetnünk vele, hogy te sokkal többre becsülöd őt Idunánál.

– De én csak egy szegény lány vagyok, ráadásul sem szép, sem csinos.

– Charles vagyona bőven elég kettőtöknek, és majd vesz ő neked csinos, divatos ruhákat. Egyébként sokkal helyesebb vagy Idunánál, csak ne félj szépnek mutatkozni. Hallgass rám, s meglátod, mi ketten hamarosan egyenesbe hozzuk a dolgokat. Viselkedj továbbra is ugyanúgy Charlesszal, ahogy ma tetted.

– De ezzel csak még jobban feldühíteném Idunát.

– Hagyd őt a csodába, végül is nem vagy a rabszolgája! Fel a fejjel, Trude! Nézz csak Charlesra! Nem látod, milyen vágyakozva sandít feléd?

Trudénak égett az arca, és így elfogódottságában egészen bájosan festett. Amint bátorságát összeszedve egy mosolyt küldött Charles felé, a fiatalember arca felragyogott, és ráemelte a poharát.

E vakmerőség nem kerülte el Iduna éles tekintetét. Felháborító! Mindjárt holnap reggel értésére adja Trude Hollnak, hogy jobban teszi, ha hazautazik.

Ruth is csak lopva válthatott néha egy-egy pillantást Klausszal, s boldog volt, hogy a férfi szeme megcsillant, valahányszor találkozott a tekintetük. Ilyenkor neki is árulkodón arcába szökött a vér, akárcsak Trude Hollnak, amikor Charles ráemelte a poharát.

Vacsora után a társaság élénk beszélgetésbe kezdett. Klaus megfigyelte, hogy Ruth most is különféle kötelezettségeket vállal magára, mialatt Idunának meg sem fordul a fejében, hogy valamit is ellásson házikisasszonyi teendői közül. Méregdrága, rafinált szabású ruhájában, amely nem rejtette el bájait, egy karosszékbe vetette magát, és megkérte Klaust, adjon neki egy cigarettát. A férfi engedelmeskedett, de közben nem használta ki az alkalmat az udvarlásra, ahogy ezt a férfiak teszik, ha tetszik nekik egy hölgy. Iduna kedvetlenül figyelte, majd a szájába vette a cigarettáját, és hagyta, hogy Klaus tüzet adjon neki.

Eddig még egyetlen férfi sem keltette fel ennyire az érdeklődését, mint Klaus, talán éppen azért, mert annyira tartózkodóan viselkedik.

– Remélem, lesz alkalmunk közelebbről is megismerkedni. Gondolom, hosszabb ideig marad nálunk − nézett rá mohón csillogó tekintettel.

– Az az önök vendégszeretetétől függ.

A lány hódító pillantást vetett rá.

Klaus megkönnyebbülésére odalépett hozzájuk a fiatal kasseli orvos, és élénk szócsatát kezdeményezett Idunával. Weyersberg hamarosan otthagyta őket, amit a lány elégedetten nyugtázott, ugyanis azt hitte, sikerült Klaust féltékennyé tennie az orvossal. Elhatározta, hogy tovább flörtöl vele, ezért viselkedésével udvarlásra bátorította a fiatalembert, akárcsak az imént Klaust.

Klaus közben odalépett Ruthhoz, aki italt töltött a poharakba.

– Tölthetek likőrt vagy konyakot, doktor úr? − kérdezte a lány huncut mosollyal.

– Köszönöm nem, habár nem ártana egy kis szíverősítő.

– Ennyire kimerítette az unokahúgom?

– Ami azt illeti, igen, ezért is adtam át önzetlenül a helyemet annak a fiatal orvosnak.

– Nem szép öntől − ugratta Ruth.

– Úgy látszik, nincs tehetségem a széptevéshez. Weyersberg kisasszony egyáltalán nem volt megelégedve velem. Mindenesetre megígérte, gondja lesz rá, hogy sokáig élvezhessem a vendégszeretetüket, ami igen sokat jelent nekem.

A lány különös pillantást vetett rá. Úgy tűnt, mondani akar valamit, de inkább hallgatott.

– Nagyon tolakodónak találja a viselkedésemet, amiért mindenáron Gravensteinben akarok maradni?

Ruth ismét fürkésző pillantást vetett rá.

– Mindenki más esetében annak találnám, de az önében nem.

A férfi végigsimított a homlokán.

– És miért nem?

Egy pillanatra összefonódott a tekintetük.

– Majd egyszer talán elárulom − felelte Ruth halkan.

Klaus nem erőltette. Ruth ismét megkérte, hogy ne foglalkozzon többet vele.

– Mikor beszélgethetünk végre zavartalanul? − fakadt ki Klaus.

Ruth elpirult, de azért látszólag elfogulatlanul elnevette magát.

– Ennyire fontos ez önnek?

– Nagyon fontos − felelte Klaus. Sokatmondó pillantásától a lány még inkább zavarba jött, mégis nyugodtan válaszolt.

– Mivel hosszabb időt tölt Gravensteinben, bizonyára lesz alkalmunk hosszabban elbeszélgetni, bár csak az étkezések idején vagyok itthon.

– És még akkor is el van foglalva. Mindenkinek szüksége van kegyedre… nekem is.

– Hát akkor mit tegyünk? − kérdezte Ruth huncut mosollyal.

– Merre jár, amikor nincs idehaza?

– Odakinn vagyok a földeken vagy az irodában, esetleg az istállóban.

– Kénytelen leszek indián módjára lesbe állni. Egyszer majdcsak mellém szegődik a szerencse.

Ezek után Klaus hagyta, hogy a lány elküldje magától. Látta, hogy Iduna Charlesszal társalog. Weyersberg kisasszony szokásához híven maga mellé láncolta a férfit, mert mint már annyiszor, most is el akarta csavarni a fejét. Ezúttal azonban csendes ellenállásba ütközött, s emiatt gyűlölködve gondolt Trade Hollra.

Klaust Winnifred vette gondjaiba. Az angol lány a tőle megszokott közvetlenséggel igyekezett kifaggatni, honnan jön, hová megy, és mi gravensteini látogatásának célja. Mesterfokú ravaszság kellett hozzá, hogy a férfi ügyesen megkerülje a számára nemkívánatos kérdéseket, és csak arra feleljen, amire akar. Winnifredet sokkal rokonszenvesebbnek találta Idunánál, habár neki is meglehetősen modern nézetei voltak. Csakhogy ő okosabban és nagyobb körültekintéssel tudott kiállni mellettük.

Klaus jóízűen elbeszélgetett vele, ám közben vágyódó pillantásokat küldött Ruth felé, ami nem kerülte el a lány figyelmét. A férfi tekintetétől felforrósodott a vére.

Iduna észrevette, hogy Winnifred a kelleténél többet foglalkozik Horváth doktorral, ezért egyszerűen faképnél hagyta Charlest, és odalépett hozzájuk.

– Ugyan miféle komoly dolgokról folyik a szó?

– Semmi életbevágó, Iduna, csak úgy beszélgetünk mindenféléről − válaszolta Winnifred, s ügyet sem vetve rá, tovább csevegett Klausszal. A férfi sem zavartatta magát, ami rendkívül feldühítette Idunát. Mindig és mindenütt ő akart lenni a központban.

– Kérem, doktor úr, kínáljon meg még egy cigarettával – vágott közbe udvariatlanul.

Klaus cigarettát hozott, odanyújtotta, és tüzet akart adni. Mivel közben nyugodtan beszélgetett tovább Winnifreddel, Iduna mérgében elfújta a lángot, és villámló szemmel nézett a férfira.

– Nem akar meggyulladni? − kérdezte a férfi látszólag gyanútlanul.

Winnifred, aki már ismerte Iduna hódítási trükkjeit, hangosan elnevette magát.

– Jaj, Iduna, a doktor úr éppen most mesélte, hogy évekig civilizálatlan vidéken élt. Azt hiszem, ezzel a módszerrel hiába próbálkozol nála.

Ha tekintettel ölni lehetne, Winnifred élettelenül bukott volna a padlóra. Idunának tényleg rossz napja volt, s azonnal el is határozta, hogy egy ideig nem hívja meg a birtokra ezt az „ostoba angol libát”. Unja csak halálra magát a mulya bátyjával együtt a saját birtokukon. Úgy döntött, hogy amíg Horváth doktor náluk időzik, lemond mindenki más társaságáról. Trude Holl holnap reggel visszautazik Kasselba a többi vendéggel, és akkor Horváth doktor egyedül az övé lesz. Hideg, érzékeden szíve tüzet fogni látszott, ezért mindenképpen meg akarta értetni Klausszal, hogy van esélye nála.

Látszólag unottan elfordult hát a beszélgetőktől, és magához intette az egyik kasseli fiatalembert, aki ez idáig Winnifred kedvencének számított. A férfi féltékeny pillantásokkal méregette a Winnifreddel beszélgető Horváth doktort. Bosszantotta, hogy a lány ily hosszú ideig kitünteti a figyelmével, annál is inkább, mert neki komoly szándékai voltak vele. Winnifred nagyon tetszett neki, emellett az sem hagyta hidegen, hogy független és gazdag.

Hogy féltékennyé tegye a lányt, szolgálatkészen engedelmeskedett Iduna intésének. Bizal-

maskodva visszavonultak a szoba egyik meghitt sarkába, és feltűnően flörtölni kezdtek egymással.

Winnifred figyelmét nem kerülte el az eset, ám a Horváth doktorral folytatott beszélgetést minden másnál csábítóbbnak érezte. Ha Pollner mérnök úr hagyja, hogy Iduna behálózza, ő bizony egyetlen könnycseppet sem hullat érte. Winnifred tisztában volt a saját értékeivel. A mérnök úr téved, ha azt hiszi, féltékennyé teheti.

Trude Holl és Charles időközben újra egymásra talált anélkül, hogy Iduna megakadályozhatta volna. Winnifred utalása, miszerint vannak esélyei Charlesnál, felettébb boldoggá tette a lányt. Elhatározta, hogy maradéktalanul kihasználja a lehetőséget. Ezen az estén megnőtt az önbizalma, és már nem ijedt meg Iduna fenyegetéseitől sem. Ha be is csukódik előtte Gravenstein kapuja, talán feltárul előtte az angol testvérpár otthona. Szép szemét, kedves mosolyát és egyéb bájait bevetve rohamra indult hát Charlesért. Annyira feloldódott, hogy Charles Longwy ámulva, rajongással figyelte, s szemmel láthatóan egyre inkább tüzet fogott.

Iduna természetesen mindent látott, s Trude iránti haragja nőttön-nőtt. Habár egyáltalán nem volt szerelmes Charlesba, úgy vélte, ha egyszer majd feladja a szabadságát, az angol komoly férjjelöltként jöhet nála számításba. Annál is inkább, mivel vagyoni helyzetüknél fogva igencsak összeillenek. Semmiképpen sem engedhette hát meg, hogy a jelentéktelen Trude meghiúsítsa a tervét. Iduna nem akart sietni a házassággal, előtte pedig még jól ki akarta szórakozni magát más férfiakkal. Horváth doktor mindenképpen érdekelte, bár Klaus mint férj szóba sem jöhetett nála, ugyanis a férfi egy-két utalásából megértette, hogy vagyontalan. Ettől eltekintve azonban kétségkívül ő volt a legérdekesebb és legvonzóbb férfi, akivel eddig megismerkedett.

Weyersberg kisasszony tehát, miközben látszólag hevesen udvaroltatott magának Winnifred korábbi lovagjával, terveket kovácsolt magában arra nézvést, hogyan irányíthatná sakkfigurák módjára a körülötte lévőket.

Mielőtt még feloszlott volna a társaság, Winnifrednek sikerült néhány szót váltania négyszemközt Trudéval.

– Ne felejtsd el, Trude, ha kiutasítanak Gravensteinből, amin Idunát ismerve nem lepődnék meg túlságosan, csak telefonálj, és elküldöm érted az autót. Hazafelé mindent megbeszélek Charlesszal. Bizonyára megörülne, ha áttelepülnél hozzánk.

Trude görcsösen megszorította a kezét.

– Komolyan mondod?

– Hát persze.

– Hogyan köszönjem meg, Winnifred, amit értem teszel?

– Úgy, hogy boldoggá teszed a bátyámat. Nagyon szeretem őt, Charles csodálatos ember, meglátod, érdemes őt boldoggá tenni.

– Jaj, Winnifred… tudom. De… részem lehet nekem ekkora boldogságban?

– Csak higgy benne, és akkor a tiéd lesz.

Amikor Klaus ezen az estén elbúcsúzott a ház úrnőjétől, az asszony mosolyogva megjegyezte:

– Előkészíttettem önnek egy másik szobát is, doktor úr, arra az esetre, ha netán hébe-hóba egy órácskát egyedül szeretne maradni.

A fiatalember hálásan kezet csókolt.

– Kegyed leírhatatlanul jóságos hozzám, nagyságos asszonyom.

– Nos, csupán azt szeretném, ha jól érezné magát Gravensteinben, és minél tovább itt maradna nálunk.

Egyszerű, szívből jövő kedvessége jólesett Klausnak, ezért őszinte hálát érzett az asszony iránt. Aztán Ruthtól is elköszönt.

– Gondolom, nagyon fáradt lehet, Falkner kisasszony.

A lány nevetett.

– Holnap vasárnap van, kialhatom magam, ráérek csak hétkor kelni.

Klaus megütközve pillantott rá.

– Hát hét közben hány órakor kel?

– Pontban hajnali ötkor már az első reggelimnél ülök, és amikor a többiek lejönnek enni, én már a másodikat fogyasztom.

– Nagyon sok dolga lehet − jegyezte meg Klaus, és fájt a szíve, hogy a lánynak ilyen kevés ideje jut az alvásra és a pihenésre. Ugyanakkor jól eszébe véste a hallottakat, nem akarta ugyanis elfeledni, hogy Ruth hétköznap hajnali ötkor, vasárnaponként pedig hajnali hétkor egyedül reggelizik.

A ház urától néhány udvarias szó kíséretében vett búcsút. Kurt Weyersberg gondterhelten jegyezte meg:

– Holnap aligha lesz alkalmunk hosszabb beszélgetésre, doktor úr, de holnapután okvetlenül számítok rá. Remélem, addig is talál majd magának kellemes időtöltést.

Trude Holltól kézszorítással köszönt el.

Iduna megvárta, míg utolsónak kívánhat neki jó éjszakát. Olyan erélyesen szorította meg a férfi kezét, hogy Klausnak úgy tűnt, soha nem akarja elengedni. Önkéntelenül elmosolyodott. Ezek a mai ifjú hölgyek nem éppen tartózkodók, az ember rögtön tudja, hányadán áll velük. Mosolyogva kívánt neki nyugodalmas jó éjszakát. Iduna kihívóan nézett rá.

– Akkor hát jó éjt! És jegyezze meg, mit álmodott! Az első álom egy ismeretlen helyen mindig valóra válik. Reggel mindenképpen el kell mesélnie.

– Ahogy parancsolja.

Klaus meghajolt, és kissé hátrébb lépett. Magában mulatva gondolt arra, reggelre ki kell találnia egy álmot, amit elmondhat Iduna Weyersbergnek, ha valóban rákérdezne.

Miközben a lépcsőn az emeletre tartott, Weyersberg asszony hangját hallotta:

– Átmegyek még hozzád egy kicsit beszélgetni, Ruth. Vagy nagyon fáradt vagy?

A lány kedvesen válaszolt:

– Ugyan dehogy, Maria néni. Holnap vasárnap, kialhatom magam.

Klaus benyitott a szobájába, és hamarosan nyugovóra tért. Azzal a gondolattal aludt el, hogy másnap vasárnap lesz.

VI.

Maria Weyersbergnek külön hálószobája volt, mivel néha köhögési rohamok kínozták, és nem akarta férje éjszakai nyugalmát megzavarni. Így senkinek sem tűnt fel, hogy szinte minden este egy negyedórácskára átszökött Ruth szobájába, hogy mindenféléről elcsevegjen vele. Neki mindent elmondhatott, ami nyomasztotta, olyan dolgokat is, amelyeket sem a férje, sem a lánya előtt nem mert volna szóba hozni.

Amikor Ruth szobájába lépett, a lány éppen almát hámozott, mert tudta, hogy a nagynénje szereti. Miután Maria asszony meleg hálóköntösébe burkolózva, jólesően elhelyezkedett a számára odakészített kényelmes fotelben, feltette a kérdést:

– Neked hogy tetszik, Ruth?

A lány huncutul mosolygott.

– Felteszem, Horváth doktorra célzol?

– Természetesen.

– Nekem nagyon rokonszenves.

– Ó, Ruth, nekem is. Elbűvölő ember. Finom és előkelő, ugyanakkor szerény és közvetlen.

Csöppet sem tartok tőle. Nagyon jól elbeszélgettünk.

És részletesen elmesélte, mi mindenről esett szó köztük. Ruth leste minden szavát, szíve izgatottan dobogott. Nagynénje arról is beszámolt, hogy a fiatalember Klaus Weyersberg barátja volt, és ő is részt vett a tragikus kimenetelű déli-sarki expedícióban.

Ruth bólintott.

– Erről már tudok, Maria néni. Én is elbeszélgettem vele, még mielőtt feljött volna a házba.

Most rajta volt a sor, hogy beszámoljon a Klausszal folytatott társalgásáról. Aztán mindketten hallgattak egy ideig. Kisvártatva Ruth megszólalt:

– Tényleg komolyan gondolod, amit Horváth doktornak mondtál, hogy sokkal szívesebben élnél hajdani szerény kasseli lakásotokban vagy legalábbis a majorsági birtokon álló kis bérházban, mint itt?

– Igen, Ruth, én tényleg komolyan gondolom.

– Szóval téged valóban nem törne össze, ha Klaus Weyersberg egy szép napon felbukkanna, és jogos öröksége átadását követelné?

– Gyermekem, biztosíthatlak, számomra ez maga lenne a megváltás. Föllélegeznék. Kurt bácsikádat és Idát talán rosszul érintené a változás, de abban biztos vagyok, hogy boldogabb lenne az életük, ha soha nem hullott volna az ölükbe ez az örökség. Azt hiszem, születni kell rá, hogy az ember egy ekkora birtokot igazgasson. Az egyetlen, aki itt igazán feltalálta magát, te vagy, hiszen életedet kitölti a munkád, és becsülettel, kitűnő hozzáértéssel teljesíted a rád háruló feladatokat. De mi értelme erről beszélni, ha egyszer pontosan tudjuk, hogy Klaus Weyersberg, sajnos, nincs az élők sorában? Lelkem mélyéig megrázott a hír.

Ruth melegen átölelte a nagynénjét.

– Drága, aranyszívű nénikém! Mily boldog és szerencsés vagyok, hogy melletted lehetek!

Az idős hölgy gyöngéden megsimogatta Ruth haját.

– Annyi a dolgod, kislányom, Ida meg csak kötekedik veled. De kérlek, ne is törődj vele… hidd el, ő sem érzi itt jól magát, különben nem csinálna ennyi butaságot. Ha tudnád, mennyire fáj ez nekem!

– Nyugodj meg, hamarosan visszatalál önmagához, nénikém.

– Nem haragszol rá?

– Nem. Rá kell hagyni, hiszen mi úgysem tudjuk megváltoztatni. Egyszer majd az ő életében is megjelenik egy férfi, aki észre téríti. És ha nem ő, akkor a sors.

Maria asszony mélyet sóhajtott.

– A nagybátyád sincs tisztában vele, mennyit köszönhetünk neked, Ruth. Nélküled belebukna a birtok és a gazdaság vezetésébe.

– Ha én nem lennék, egyszerűen felvenne egy új intézőt, nénikém.

– Igen, de gondolod, hogy olyan könnyű derék, becsületes embert találni? Senkinek sem hihetnénk olyan fenntartás nélkül, mint neked.

Ruth mosolyogva nyújtózkodott.

– Egyelőre itt vagyok, nénikém. Kérlek, ne aggódj. Meglátod, minden a helyére kerül.

Maria asszony elnevette magát.

– Mindig is értettél ahhoz, hogy felvidíts, és ez így is lesz, Ruth.

Újra megcsókolták egymást, majd Maria asszony halkan megjegyezte:

– Te, nekem az az érzésem, Charles Longwy hallani sem akar többé Idáról. Vajon Horváth doktor lenne a lányom számára a megfelelő férfi?

Ruth gyengéden, álmodozva simogatta meg nagynénje haját.

– Túl korai még erről beszélni, hiszen csak ma érkezett hozzánk.

– Tudod, gyermekem, mihelyt megismerek egy fiatalembert, azonnal arra gondolok, vajon megfelelő férj lenne-e egyikőtök számára. Hogy őszinte legyek, elsősorban Idunára gondolok. Mindig attól félek, hogy ezekkel a modern nézeteivel még valami őrültséget követ el. Téged nem féltelek, te megállod a helyed. Persze azért szeretném, ha neked is rokonszenves, jólelkű

férjed lenne. Mi, nők azért vagyunk a földön, hogy a férjünket boldoggá tegyük, s ezáltal mi magunk is azok legyünk. Minden más lényegtelen. Ha a mai modern lányok nem ugyanezen a véleményen lennének, nem is foglalkoznának a férfiakkal. Csakhogy pontosan azt teszik, amit mi, régimódi nők annak idején. Nem tudják elviselni, ha egy férfi nem őket, hanem a barátnőjüket vagy egy másik nőt tartja vonzónak. Észrevettem, milyen dühös volt Iduna Trude Hollra, amiért Charles Longwy kitüntette a figyelmével, Winnifred Longwy pedig Idunára, ha az olyan férfival elegyedett szóba, aki iránt ő maga is érdeklődik.

Ruth gyengéden megcsókolta a nagynénjét.

– Te vagy a legokosabb, nénikém, teljesen igazad van. Szeretném, ha Iduna végre őszintén beleszeretne egy férfiba, hogy végre belássa, modern világnézete nem ér egy hajítófát sem.

– Ugye, te sem tartod semmire ezeket az ideákat, Ruth?

A lány nevetett.

– Minden rosszban van valami jó, csak meg kell találni.

– Igen, te eszes lány vagy, és annyi a dolgod, hogy nem marad idődbutaságokon törni a fejed. Idunának is jobb lenne, ha rendesen dolgozna, ahogy korábban tette. Mert most mit csinál egész nap? Lovagol, teniszezik, táncol, no meg férfiakkal flörtöl. Mindez lehet szabadidős elfoglaltság, de nem töltheti ki egy értelmes ember életét.

– Ne izgasd fel magad, nénikém!

– Örülök, hogy volt kinek elmondanom. Rajtad kívül senkim sincs, akinek kiönthetném a szívem. A nagybátyád csak ránt egyet a vállán, és azt mondja: „Hát nem érted, Iduna most előkelő hölgy!” Idával lehetetlen beszélni erről. Ha csak megemlítem, ingerült lesz, és hallani sem akarja, amit az édesanyja szeretettel tanácsol neki. Magam sem értem, hogy csúszhattak ki ennyire a dolgok a kezemből. Ha te nem lennél, nagyon magányos és csalódott lennék.

Ruth gyengéden átölelte a vállát.

– Nyugodj meg, hidd el, előbb-utóbb minden rendbe jön. Egy nap pedig Iduna belátja, hogy az édesanyjánál nem lehet őszintébb, jobb barátja és tanácsadója. Egyél még egy szelet almát, s aztán nyugodj meg, különben nem tudsz elaludni, és megint rád tör a köhögési roham.

Ruth az aznapi eseményekről kezdett mesélni, hogy elterelje az asszony figyelmét a gondjairól. Nagyon értette a módját, hogyan nyugtassa meg a nagynénjét. Később átkísérte a hálószobába.

Elgondolkodva tért vissza a saját szobájába. Nagyon is megértette az idős hölgy aggodalmát. Ő maga sem hitte, hogy Idunának megjön az esze, hacsak nem történik valami előreláthatatlan, ami felrázza tartalom nélküli, mihaszna életéből.

Gyorsan levetkőzött. Nagyon fáradtnak érezte magát, hiszen hajnali öt óra óta talpon volt. Ahogy letette a fejét, már el is aludt. Klaus Weyersberg mosolya azonban álmában is elkísérte.

Mialatt Ruth a nagynénjével csevegett, Trude Holl és Iduna közt meglehetősen kínos jelenet játszódott le. Iduna a szobájába tuszkolta a barátnőjét.

– Valamit meg kell még veled beszélnem, Trude – jelentette ki.

Ha a kis Trude Holl valamitől igazán félt a világon, akkor az az Idunával folytatott esti beszélgetések voltak, amelyek általában sértegetésbe torkolltak. Tudta, hogy Iduna szemrehányásai ezúttal is hideg zuhanyként érik majd, ezért összeszedte minden bátorságát, és úgy nézett a beszélgetés elé. Winnifredre és Charlesra gondolt, s ez erőt adott neki ahhoz, hogy meglehetős nyugalommal várja a fejleményeket. Elhatározta, ezúttal nem hagyja magát. Miután becsukódott az ajtó mögöttük, a lehető legnyugodtabb hangon megkérdezte:

– Mit akartál megbeszélni velem, Iduna?

Iduna ledobta magát egy karosszékbe anélkül, hogy barátnőjét hellyel kínálta volna. Visel-

kedése Trude arcába kergette a vért, ám Winnifreddel folytatott beszélgetéséből erőt mentve, hanyagul megkérdezte:

– Talán megengeded, hogy én is leüljek.

– Kérlek! − felelte Iduna leereszkedően, majd ujjai hegyét egymáshoz illesztve, jeges hangon folytatta. − Arról van szó, hogy ez így nem mehet tovább, Trude. Beláttam, mekkora ostobaságot követtem el, amikor néhány hétre meghívtalak magamhoz. Úgy tűnik, nem igazán jövünk ki egymással. Jobb lesz, ha hétfőn reggel a kasseli fiatalemberekkel együtt hazautazol.

Trude máskor e szavak hallatán keserves sírásban tört volna ki, de ezen a napon egyetlen könnyet sem ejtett, sőt nem is izgatta fel magát túlságosan.

– És ugyan mi késztetett arra, hogy hirtelen kiadd az utamat? − kérdezte halkan.

Iduna hevesen fölpattant.

– Még kérdezed? Ez egyszerűen arcátlanság, igen, másnak nem tudom nevezni! Jól tudod, hogy Charles Longwyt jövendőbeli férjemnek tekintem. És erre nem átallasz kacérkodni vele, csak hogy elhódítsd tőlem.

Trude elsápadt, mégsem jött ki a sodrából.

– Teljesen megfeledkezel róla, hogy Charles Longwy éppen a te viselkedésed miatt hidegült el tőled. Úgy bántál vele, akár egy kutyával, bár úgymond máris saját tulajdonodnak tekinted. Elcsavartad a fejét, tudod te jól, de ahhoz is értettél, hogy holmi tehetetlen játékszer gyanánt ide-oda dobáld. Ezt egyetlen férfi sem tűri el sokáig.

Iduna gúnyosan elnevette magát.

– Főképp akkor nem, ha te álszent ábrázattal értésére adod, mennyivel jobb dolga lenne melletted. Csakhogy én ebbe nem nyugszom bele! Charles az enyém, te pedig lehetnél annyira tapintatos, hogy ne ártsd bele magad a dolgaimba.

– A viselkedésedből egyáltalán nem lehetett arra következtetni, hogy Charles jelent neked valamit. A többi fiatalemberrel is legalább annyit flörtöltél, mint vele.

– Ez egyedül rám tartozik. Különben is, tudod, hogy ugyanazokat a jogokat követelem a magam számára, mint a férfiak.

– Akkor sem várhatod el Charlestől, hogy beletörődjön ebbe a helyzetbe. Charles kedves, jó ember, és… én őszintén kedvelem, és nem nézhetem tovább, milyen kegyetlen játékot űzöl vele. Ezért voltam kedves hozzá… igen, beismerem, hogy megsajnáltam, és ezt éreztettem vele.

Iduna sötét pillantást vetett rá.

– Tudtam, hogy kígyót melengetek a keblemen. Ezek után nem vetheted a szememre, ha én is bevetem a saját fegyvereimet, és elküldelek, hogy eltűnj a szeme elől és a gondolataiból. Eszem ágában sincs lemondani Charlesról, még ha nincs is szándékomban már ma vagy holnap feleségül menni hozzá. A birtokaink egymás mellett fekszenek, kitűnően illünk hát egymáshoz. S hogy téged minél hamarabb kiverjen a fejéből, arról majd gondoskodom! Nem érdemes erről tovább beszélni. Hétfőn reggel hazautazol Kasselbe.

Trude fölállt, összeszedte minden büszkeségét, és elszántan válaszolta:

– Már holnap délben elhagyom Gravensteint. Jó éjt, Iduna! − s választ sem várva távozott.

Iduna bosszúsan bámult utána. Szívesen kínozta volna még egy kicsit, annyira haragudott rá. Egyszerűen felháborítónak találta, hogy Trude faképnél hagyta ahelyett, hogy türelmesen kivárta volna, milyen sértéseket vág még a fejéhez. Dühösen odavágott egy párnát az ajtóhoz, és ezt sziszegte:

– Szégyentelen!

Az utóbbi időben, ha nem történt minden úgy, ahogy eltervezte, dühroham lett úrrá rajta. Hogy merészelt Trude szembeszállni vele? Ő maga úgy döntött, előbb elszórakozik egy kicsit Horváth doktorral, aki után számára mindeddig ismeretlen vágyakozást érzett, s majd ha ráunt a flörtölésre, feleségül megy Charleshoz.

Mivel mindezt előre eltervezte, nem tűrhette, hogy Trude keresztülhúzza a számítását.

Az lesz a legjobb, ha Trude eltűnik Charles szeme elől, mielőtt még a férfi elkövetné azt a balgaságot, hogy feleségül veszi, vagy legalábbis hagyja, hogy magára terelje a figyelmét.

Ha Idunának csupán halvány sejtelme lett volna róla, hogy Winnifred ígéretére emlékezve mit forgat a fejében Trude, bizonyára még haragosabb lett volna.

Szobájába visszatérve Trude Holl máris nekilátott összecsomagolni a holmiját. Ma este nem volt bátorsága közölni Idunával, hogy Winnifred meghívására átköltözik a Longwy testvérekhez. E tényt majd csak reggel fedi föl előtte, mielőtt beszállna az érte küldött autóba. Hirtelen kétségek rohanták meg. Valóban vendégül látja-e Winnifred? Mi van, ha csak tréfált?

Szegény kis Trude szíve korántsem volt könnyű, amikor végre nyugovóra tért. Pedig nem kellett volna nyugtalankodnia.

Miközben a Longwy testvérek autójukon hazafelé tartottak, Winnifred szánakozva jegyezte meg:

– Szegény kis Trude Hollnak megint lesz mit hallgatnia Idunától.

Charles nyugtalanul pillantott a húgára.

– Mire célzol, Winnie?

– De Charles! Hát tényleg nem vetted észre, mennyire zokon vette tőled Iduna, hogy ma sokkal többet foglalkoztál Trudéval, mint vele?

A fiatalember arcára dacos kifejezés ült ki.

– Elegem van abból, hogy Iduna ostoba fajankóként kezel.

Winnifred hirtelen mozdulattal belekarolt.

– Nagyon örülök, Charles, hogy nem hagyod magad többé az orrodnál fogva vezetni! Már kezdtem aggódni érted.

– Nos igen, ha kedves hozzám, Iduna tulajdonképpen tetszik… csakhogy ritkán kedves.

– Azért, mert csak játékszerként kezel, és ha nincs más, jó vagy neki te is. Te vagy az utolsó esélye. Ha már jól kiszórakozta magát, majd nagy kegyesen megengedi, hogy a lába elé helyezd a nevedet és a vagyonodat. Jelenleg éppen azzal a Horváth doktorral hetyeg. Feleségül persze nem akar hozzá menni, hiszen szegény, de arra jó, hogy flörtöljön vele.

– Undorító, felfuvalkodott hólyag ez a Horváth doktor! – sziszegte Charles.

Ez már nem tetszett Winnifrednek.

– Ó, Charles, igazságtalan vagy. Nagyon előkelő, rátermett férfi. Iduna téved, ha azt hiszi, elcsavarhatja a fejét. Ő ugyan nem hagyja, hogy a bolondját járassa vele.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy velem a bolondját járatta?

– Igen, Charles, éppen ezt tette veled, pedig erre az én drága bátyám, aki minden ujjára kaphatna feleséget, igazán nem szorul rá.

Charles kissé bizonytalanul pillantott föl.

– Á, Winnie, nem vagyok én olyan elbűvölő egyéniség. Jóképű sem, épp ellenkezőleg. Nem olyan könnyű nekem meghódítani egy nőt.

– Na, akkor hallanod kellene Trude Hollt. Te, Charles, ez a lány teljes szívével csüng rajtad, és nagyon le van sújtva, mivel azt gondolja, te Idunát szereted. Elkeseredve vallotta be nekem. Ráadásul alapjában véve csinosabb és kedvesebb is Idunánál. Ő nem fog kínozni, sem csúfot űzni belőled, hanem őszintén szeret. Szegény teremtést eddig nem kényeztette el az élet. És most, hogy végre Gravensteinben egy kis szórakozáshoz juthatna, Iduna olyan kíméletlenül bánik vele, hogy az embernek megszakad a szíve. Nyakamat rá, hogy Weyersberg kisasszony rövid úton megszakítja vele a barátságot, és kiteszi a szűrét Gravensteinből csak azért, mert te egy kicsit kedves voltál hozzá.

Charles kétségbeesve meredt a húgára.

– Winnie! Hát ebben én lennék a hibás?

– Egy szóval sem mondtam, ám magától értetődő, hogy Trudénak lakolnia kell. Pedig olyan szívesen van vidéken, és egész évben előre örül ennek a néhány hétnek.

Winnie jól ismerte a bátyját, tudta, hogy puha a szíve, akár a vaj, és a nagyvonalúsága ha-

tártalan.

– Ez kegyetlenség lenne Idunától, Winnie! − fortyant fel a fiatalember.

– Tán valami mást vártál tőle? Rosszindulatú teremtés, annyit mondhatok.

– Hát most mihez kezdjünk, Winnie? Őszintén szólva, az utóbbi időben nagyon megkedveltem Trudét. Azóta nem is vagyok olyan szívesen Idunával.

– Majd én megmondom, mit csinálunk, Charles. Minthogy, bár akaratodon kívül, te vagy az oka, ha Trudét elküldik Gravensteinből, a mi kötelességünk kárpótolni őt e csalódásért, így hát, utólagos beleegyezéseddel, közöltem vele, ne bánkódjék, ha Iduna kiadja az útját, hanem jöjjön egyenesen hozzánk. Hiszen a mi birtokunk is van olyan szép, mint Weyersbergéké.

Charlesnak nagy kő esett le a szívéről. Boldogan szorította meg a húga karját.

– Jól tetted, Winnie. Semmi kétség, Trude Holl legalább olyan kellemesen érezné magát nálunk, mint Gravensteinben. Ha nem kellemesebben.

– Rögtön gondoltam, hogy nem lesz ellenvetésed. Mit szólnál hozzá, ha elkényeztetnénk egy kicsit?

– Remek, Winnie! Csodálatos teremtés vagy! Remélem, hamarosan vendégül láthatjuk.

– Meglehet, e kívánságod már holnap reggel beteljesedik. Megmondtam neki, nem kell többé eltűrnie Iduna kirohanásait. Ha kiteszik a szűrét Gravensteinből, hívjon fel minket telefonon, s mi azonnal érte küldjük az autót.

Charles teli szájjal nevetett.

– Magam hozom el, Winnie, arra mérget vehetsz!

– De mi lesz, ha Iduna újra kiveti rád a hálóját?

Charles büszkén kihúzta magát.

– Ne aggódj, ennek vége. Ma észrevettem, hogy nincs többé hatalma felettem. Csak még nem akartam megmondani neked, hogy megjött az eszem. Mindez annak köszönhető, hogy megéreztem, Trude szeret. Tudod, olyan csodálatos érzés, amikor rám néz. Iduna szeme még ha csábítóan is, de hidegen csillog, míg Trude pillantása felmelegíti a szívemet.

Winnie megsimogatta bátyja fejét.

– Na látod! Örülök, hogy végre magad is rájöttél. Iduna örökre boldogtalanná tett volna.

A férfi kihúzta magát.

– Tudod, mit szeretnék? Ha Iduna most azonnal elküldené Trudét, és akkor már holnap hozzánk jöhetne!

– Ahogy én ismerem, pontosan ez fog történni.

– Jól van. Szórakozzon csak azzal a Horváth doktorral, ameddig akar!

Erre most Winnie kapta fel a fejét.

– Őt ugyan nem fogja egykönnyen behálózni, efelől nyugodt lehetsz. Persze… nos ehhez nekem is lenne egy-két szavam.

A férfi nyugtalan pillantást vetett rá.

– Winnie, csak nem azt akarod mondani, hogy te is beleszerettél?

A lány elnevette magát.

– Hát egy kicsit igen. Rettentően érdekes ember.

– És… és akkor mi lesz eddigi kedvenceddel, Pollner mérnökkel?

– Jaj, Charles, az csak szükségmegoldás volt.

– Össze akarod törni a szívét?

– Nemigen van azon mit összetörni! Csupán a jó partit fogja sajnálni majd, nekem elhiheted. Horváth doktort pedig főleg azért akarom kisajátítani, hogy bosszút álljak Idunán, amiért olyan szívtelenül bánt veled. Észrevettem, mennyire odavan érte, ezért is akarok versenyre kelni vele. Férjhez menni nem akarok hozzá, neki ugyanis túl nagyok az igényei a jövendőbelijét illetően. Persze azt szívesen venném, ha a barátságába fogadna, és az sem érint közömbösen, hogy közben Idunát is bosszanthatnám. Alig várom, hogy szembeszállhassak vele.

Charles elnevette magát.

– Gonosz kis ördög vagy, tudd meg.

A lány vele nevetett.

– Egy nőnek olykor gonosznak kell lennie, persze csak egy kicsit. És én csak akkor vagyok gonosz, ha felbosszantanak. Mondd csak, veled gonoszkodtam valaha is?

– Dehogyis, Winnie, soha. Hozzám mindig kedves vagy és jó, és azt hiszem, a jövendőbelidhez is éppen ilyen leszel.

– Talán, ha megtalálom az igazit, Charles!

– Meglátod, eljön, hisz még csak húszéves vagy. Nézz rám, én majdnem betöltöttem a harmincat, mire megtaláltam az igazit.

A lány megragadta a karját.

– Ez azt jelenti, hogy szerinted Trude az igazi?

A férfi nevetett.

– Úgy tűnik, igen, de azért alszom még rá egyet.

A Longwy testvérek közben hazaérkeztek.

A megörökölt birtokot, amely majdnem akkora volt, mint Gravenstein, és annak közvetlen szomszédságában terült el, Fidesser-birtoknak hívták a környéken a testvérpár nagyapja után, aki igen eredeti figurának számított.

A tágas, egy közép- és két oldalszárnyból álló udvarház hatalmas gyümölcsöskert közepén állt. Mögötte kezdődött az erdő, amelynek egy részét parknak használtak, s kerítés vette körül.

A testvérpár harmonikus kapcsolatban élt egymás mellett, és nagyon jól érezték magukat a birtokon, ahol az édesanyjuk született.

Amikor a kocsi megállt a széles lépcsőfeljáró előtt, a teraszon megjelent John, az inas. Sok évvel ezelőtt ő kísérte el Angliába az öreg Fidesser lányát, s most a két gyerekkel visszatért német hazájába.

Az öreg inas csillogó szemmel nyitotta ki előttük a kocsi ajtaját.

– Hát még nem feküdtél le, John? Összeszidjalak? − fordult hozzá Winnie.

– Ne mérgelődjön, Miss Winnie, úgysem tudnék elaludni, amíg mindketten haza nem érnek.

Charles az öreg inas vállára tette a kezét.

– De most aztán gyorsan ágyba, John!

Az inas elégedetten bólintott. Miután biztonságban tudta a két fiatalt, nyugodt szívvel visszavonulhatott.

VII.

Klaus Weyersberg különös érzésekkel tért nyugovóra hosszú idő után először a szülői házban. Jólesően tapasztalta, hogy a ház úrnője a hálószoba mellett kényelmes nappalit rendeztetett be a számára. Az asszony jóságáért cserébe Klaus kíméletesen akart bánni a családjával, s eltökélte, hogy Maria asszony szíve vágyát, amelyet megvallott előtte, egy szép napon valóra váltja. Megtehette volna, hogy azonnal felfedi a kilétét, de bizonyos okok miatt elhalasztotta a bemutatkozást. Először közelebbről meg akarta ismerni rokonai igazi arcát, hogy eldönthesse, hogyan viszonyuljon hozzájuk a későbbiekben. A fő ok azonban, amiért továbbra is titokban akarta tartani a kilétét, Ruth volt, akihez nem akart gazdag földbirtokosként közeledni. Nem hitte, hogy a bátor, okos, melegszívű lány aszerint mérlegeli a szerelmet, hogy a férfi gazdag-e vagy szegény, de úgy érezte, még szebb, ha megbizonyosodhat róla, hogy valaki tényleg csupán önmagáért szereti. Már megismerkedésük első órájában érezte, hogy Ruth olyan lány, akit boldogan feleségül venne.

És Iduna előtt is szívesebben jelent meg a szegény Horváth doktor bőrében, mert ha Klaus Weyersbergként mutatkozik be előtte, a lány bizonyára még elszántabban próbálná magához láncolni. Klaus különösen őmiatta örült, hogy odafenn külön nappalit bocsátottak a rendelkezésére, ahová bármikor visszavonulhat, ha nem hagyná békén a lány.

Ezen az estén Klaus csak nehezen tudott elaludni. Gondolatai ébren tartották. Végül boldog mosollyal szunnyadt el, abban a tudatban, hogy ismét odahaza van, és hogy megtalálta azt a nőt, akiért megéri feladni a függetlenségét. Egyet máris biztosan tudott: Gravensteinben új intézőre lesz szükség. Ruth emberfeletti munkát végez. Ám mihelyt átveszi a birtok irányítását, a lányra is szebb napok köszöntenek. Természetesen szeretné, ha jövendőbelijének rá is maradna ideje. Ezek a gondolatok mosolyt csaltak az arcára, s így is aludt el.

Azon az éjszakán valóban álmodott, mégpedig igen élénk képekben. Először Iduna Weyersbergről, aki nagy halom vaskos kötetből óriási lépcsőt épített. Ezeken lépdelt fokról fokra fölfelé, és azon fáradozott, hogy Klaust is fölhúzza magával. A kötetek gerincén fénylő betűkkel ez állt: „Az én modern világnézetem”. Miközben egyre magasabbra kapaszkodtak, Klausnak végre sikerült egy erélyes rántással megszabadulnia tőle, és hátra maradt. Ám ekkor az egész tákolmány összeomlott. Iduna sebesen csúszott lefelé, és egész modern világnézetével együtt eltűnt a nagy semmiben.

Aztán egyszeriben ismét széles hómezőn bolyongott, s újból megrohanta a kínzó magányérzet, amely az utóbbi időben, hál’ istennek, csak ritkán kínozta. Ám ekkor észrevett a távolban egy fekete pontot, amely lassan, de kitartóan közeledett feléje. És amikor egészen a közelébe ért, rájött, hogy egy kerékpár az, Ruth Falkner ül rajta, és a sapkájával mosolyogva integet neki. Haja aranylóan szikrázik, szürke szeme sugárzik, mint a nap, amelynek fénye határtalan jóérzést varázsol Klaus szívébe.

Ruth nevetve pattant le a kerékpárról… s itt véget is ért az álom. Ahogy hozzáért a bicikli csengőjéhez, az megszólalt és felébresztette Klaust. A csörgés valójában az ébresztőórája volt, amelyet fél hétre állított be.

Még kissé álmosan lenyomta az óra gombját, majd kiugrott az ágyból. Pontban hétkor ugyanis az ebédlőben akart lenni, hogy kettesben reggelizzen Ruthtal.

Amint felöltözött, halkan kinyitotta szobája ajtaját, majd óvatosan, hogy senkit ne riasszon fel, lement a lépcsőn. Az ebédlőbe lépve rögtön megpillantotta Ruthot. Már az asztalnál ült, éppen kávét töltött magának egy kannából. Amikor megpillantotta Klaust, meghökkenve, szinte rémülten kapta föl a fejét, és remegő kézzel letette a kávéskannát.

– Jó reggelt, Falkner kisasszony!

– Jó reggelt, doktor úr! Uramisten, mit keres itt ilyen korán? A házbéliek biztos nem jönnek le kilenc óra előtt.

Klaus elnevette magát.

– De kegyed itt van! És ha nagyon szépen kérem, talán nekem is tölt egy csésze kávét. Olyan csábító az illata! Megrögzött korán kelő vagyok, hajnali ötnél tovább általában képtelen vagyok ágyban maradni. És eszembe jutott, hogy kegyed ilyenkor már bizonyára reggelizik.

Erre Ruth is elmosolyodott, s közben önkéntelenül mélyen elpirult. Egyetlen szavát sem hitte el, és pontosan tudta, hogy a férfi azért jött, hogy vele lehessen.

– Nincs más hátra, meg kell könyörülnöm magán, doktor úr, mert az uraságoknak csak kilenckor szolgálják fel a reggelit.

Klaus helyet foglalt az asztalnál a lánnyal szemben, és összecsapta a kezét.

– Olyan sokáig nem bírnám ki éhen. Még mindig bennem van az éhhaláltól való félelem, amit hosszú időn keresztül éreztem.

Ruth gyöngéd részvéttel tekintett rá.

– Szabad megkérnem, hogy alkalomadtán meséljen a megpróbáltatásairól?

– Igen, kegyednek készséggel és részletesen beszámolok mindenről, amire csak kíváncsi. A többieknek csupán annyit mondok, amennyi feltétlenül szükséges.

– És miért éppen engem avat a bizalmába?

– Mivel, felteszem, őszinte részvétet érez sorsom iránt, míg a többieket csak a kíváncsiság és a szenzációéhség hajtja.

Ruthnak újfent arcába szökött a vér.

– Szóval bízik az őszinteségemben?

– Akár a magamában.

A lány sóhajtott, majd folytatta:

– Ha ennyire meg van győződve az egyenességemről, akkor okvetlenül közölnöm kell valamit. Én… nos igen, én nem szeretném ön előtt elhallgatni, hogy rájöttem idejövetele céljára.

Klaus összerezzent, csodálkozva meredt Rumra, majd habozva megkérdezte:

– Mi hát, kegyed szerint, itt tartózkodásom célja?

– Mindenesetre nem csupán az, amit előadott.

– Miből következtet erre?

– Egy olyan ember, mint ön, nem fogadna el szíves vendéglátást idegenektől, amennyiben csupán üzenetet átadni érkezett, különösen, ha az üzenet olyasvalakitől származik, aki már rég halott.

Klaus szája széle enyhén megrándult.

– Vagyis egyenesen arcátlanságnak tartja, hogy itt vagyok? − kérdezte, elfojtva egy mosolyt.

– Nem erről van szó. Csupán úgy vélem, nem illik egyébként tartózkodó viselkedéséhez.

Klaus fürkészve pillantott rá.

– És ebből mire következtet?

– Hogy önnek valamiféle joga van itt tartózkodni.

Klaus ismét habozott egy darabig, mélyen elgondolkodva nézett Ruthra, majd kijelentette:

– Kegyed okosabb, mint hittem.

– Nem tudom, okos vagyok-e vagy csak egyszerűen jók a megérzéseim. Mindenesetre, őszinteségemet bizonyítandó, nem akartam ön előtt tovább titkolni, hogy már a park kapujánál történt első találkozásunkkor fölsejlett bennem a gyanú, amit későbbi viselkedése megerősíteni látszott.

– Megengedi, hogy megkérdezzem, mire gyanakszik?

– Hogyne, semmi okom elhallgatni. Szóval… az a sejtésem támadt, hogy Klaus Weyersberg él.

Klaus alig észrevehetően elvörösödött.

– És ezt nem találja rettenetesnek?

– Nem, ellenkezőleg! Örülök neki, ahogy Maria néném is örülni fog. Hogy nagybátyám és Iduna mit szólnak hozzá, az engem, őszintén megvallva, nem érdekel.

– És kegyed? Falkner kisasszony számára vajon nem lenne kellemetlen, ha Klaus Weyersberg még életben lenne? Nőt valószínűleg nem alkalmazna intézőnek. Mi lenne akkor kegyeddel?

Ruth hátraszegte a fejét.

– Az a fontos, hogy él. Én, ameddig egészséges vagyok, mindig találok magamnak munkát, amivel megkereshetem a kenyerem. Legfeljebb nem jószágigazgatói minőségben.

– Kegyed bámulatra méltó, bátor és nemes gondolkodású teremtés! Elmondaná végre nyíltan, mit gondol az ittlétemről?

A lány újból megtöltötte Klaus csészéjét, majd nyíltan a szemébe nézett.

– Hát jó. Hiszem és remélem, hogy Klaus Weyersberg, önhöz hasonlóan, túlélte a katasztrófát. Hogy miért nem jött egyenesen ő maga? Meglehet, még nem gyógyult fel teljesen, mert a kemény megpróbáltatások talán jobban megviselték, mint önt. Olvastam egyet s mást a délisarki expedíciókról, és tudom, hogy embert próbáló vállalkozás. Egyszóval, sejtésem szerint Klaus Weyersberg él, bárhol legyen is. Jelenleg azonban nincs olyan helyzetben, hogy érvé-

nyesíteni tudná örökösi jogait, elküldte hát önt, a barátját, hogy nézzen utána a dolgoknak, és tájékoztassa őt ügyei állásáról.

Mindezt oly nyugodt és őszinte hanghordozással mondta, hogy Klausnak kétsége sem férhetett hozzá, hogy ez legbensőbb meggyőződése. Egy ideig tűnődve fürkészte Ruth arcát. Csodálta az éleslátását, mégis örült, hogy a lány nem jött rá a végső igazságra. Hadd éljen még egy ideig abban a hitben, hogy a szegény Horváth doktorral van dolga. Minthogy hallgatott, Ruth hozzátette:

– Most már tudja, hogy előttem semmi értelme titkolóznia.

Klaus szája szögletében elfojtott mosoly játszott. Az asztal fölött átnyúlva megragadta Ruth kezét, és rátapasztotta ajkát.

– Hát jó, megadom magam, kegyed rendkívül okos. Bár nem mindenben van igaza. Adja azonban először a becsületszavát, hogy azt, amit most közölni fogok, senkinek sem árulja el, amíg csak föl nem hatalmazom rá.

Ruth várakozásteljesen tekintett rá.

– Szavamat adom rá, és meg is tartom, akár egy férfi.

– Jó. Tehát Klaus Weyersberg valóban él, és ha további részletekkel nem szolgálhatok, az a körülményeknek tudható be, no meg annak, hogy ez Klaus Weyersberg titka. Ne feledje, hogy beszélgetésünkről nagynénjének sem szabad beszámolnia.

Ruth arcán mosoly futott át.

– Ez lesz a legnehezebb az egészben, hiszen tudom, hogy velem együtt, ő is akkor lesz újra boldog és felszabadult, amikor Klaus Weyersberg átveszi jogos örökségét. Mégis hallgatni fogok előtte. Hamarosan úgyis megtudja.

– Egyszer biztosan. De sem a nagynénjének, sem kegyednek nem kell aggódnia. Klaus Weyersberg kíméletesen fog bánni a rokonaival.

A lány megkönnyebbülten bólintott.

– Minthogy az ön barátja, biztos vagyok benne, hogy ő is tisztességes, derék ember.

– Ilyen rövid idő után máris ilyen jó véleménnyel van rólam?

– Mindig gyorsan meg tudom állapítani, mit tartsak egy ember felől. Vagy rögtön megbízom benne, vagy soha.

Klaust elfogta a szégyen, hogy nem lehet teljesen őszinte Ruthhoz, ám eltekintve attól, hogy számára egy ideig még a szegény Horváth doktor akart maradni, szükségtelennek látta, hogy a teljes igazság fölfedésével nyomasztó érzés telepedjék a lányra a rokonai miatt.

– Mindent összevetve, hogyan fogadja a tényt, hogy Klaus Weyersberg él?

– Mindenekelőtt nagyon örülök a hírnek. A nagynéném és én már többször megsirattuk. A nénikém határtalanul boldog lesz, ha megtudja. Engem csak annyiban érint, hogy ezentúl még következetesebben látom el a munkámat, hogy ha hazajön, mindent rendben találjon. Hogy mi a helyzet Kurt bácsival és Idunával? Ők bizony nem örülnek majd, hogy vissza kell adniuk az örökséget, amit a tíz év eltelte előtt tulajdonképpen nem is lett volna szabad átvenniük. Kurt bácsi addig csupán intézőként dolgozhatott volna itt. Ám ha ők Idunával már beleélték magukat, hogy a birtok az övék, az ő bajuk. Nekem mindig is az volt az érzésem, hogy Klaus Weyersberg egy nap újra felbukkan, és ezt többször is hangoztattam előttük. Ilyenkor mindig összeszidtak és kinevettek. Vajon mit szólt hozzá Klaus Weyersberg, hogy a bácsikám már kisajátította az örökségét? Vagy még nem is tud róla?

– De igen, ezért is akarta előbb kipuhatolni az itteni viszonyokat, mielőtt életjelet adna magáról. Frensen jogtanácsossal, aki az édesapja jó barátja volt, már felvette a kapcsolatot, hogy közelebbi felvilágosítást kapjon a történtekről.

– Nos, akkor megtudta a kendőzetlen valóságot. A jogtanácsos többször is óva intette a bácsikámat, hogy máris Gravenstein örökösének tekintse magát. Szegény embernek egyéb vitái is voltak a bácsikámmal, de erről nem kívánok beszélni.

– A jogtanácsos azt is közölte Klaus Weyersberggel, hogy teljesen nyugodt lehet, ami a

birtok irányítását illeti. Az intézői teendőket ugyan egy ifjú hölgy látja el, de olyan ügyesen, hogy a legderekabb férfi sem csinálhatná jobban.

Ruth elvörösödött.

– Jaj, a jogtanácsos úr egy kicsit elfogult, azt hiszem, nagyon kedvel.

– Szerintem is, és meg tudom érteni.

– Csak azt az egyet árulja még el − kérlelte Ruth –, hogy van Klaus Weyersberg? Jó egészségnek örvend legalább?

A férfi nyíltan, komolyan nézett a szemébe.

– Hál' istennek, már ismét jó erőben van, bár nehéz időket tudhat maga mögött. Ha van még egy kis ideje, röviden elmesélem, mi mindenen kellett keresztülmennie. A részletekről egy szép napon minden bizonnyal majd ő maga számol be kegyednek.

Ezzel Klaus mesélni kezdett a sikeresnek induló expedícióról, a hajó zátonyra futásáról és a szörnyű ítéletidőről, a jégesőről, amely társait a jéghegyek alá temette. Az iszonyatról, ami elfogta, miközben a többiek sorra meghaltak mellette. Barátja, Horváth doktor utolsó óráiról nem számolt be, későbbi élményeire is csupán jelzésszerűen utalt, minthogy a teljes magány és elhagyatottság iszonyú érzését leírni képtelen lett volna anélkül, hogy el ne árulja magát. Beszámolójának hatására Ruth szemébe könnyek szöktek, a bensőséges részvét könnyei. Klausban is újból fölkavarodtak az átélt borzalmak. Miközben elmondta, hogyan érkezett meg a végső órában a bálnavadászhajó, hangja hirtelen elcsuklott, s alig hallható suttogással tette hozzá:

– Ne kívánja, hogy folytassam. Még mindig megrendít, valahányszor a hányattatásaimról beszélek, most meg, hogy látom részvéttel teli, könnyes szemét, különösen elérzékenyültem. További részletekkel holnap szolgálhatok, amikor a rokonainak is beszámolok a történtekről. S ha akkor csak magamat említem, Klaus Weyersberget nem, kegyed tudni fogja, miért teszem.

A lány mély meghatottsággal ragadta meg a kezét, és melegen megszorította.

– Milyen jó! Ó, milyen jó, hogy ön megmenekült! Borzalmas dolgokon mehetett keresztül!

Klaus mélyen a szemébe nézve megcsókolta a kezét.

– Köszönöm az együttérzését, nagyon jólesik.

Ruth gyorsan még egy csésze kávét töltött a férfinak, mintha ezzel is kárpótolni akarná a kiállott szenvedésekért. Klaus pedig más témáról kezdett beszélni, hogy kissé elterelje a lány figyelmét, mert nem akarta, hogy a többiek később kisírt szemmel lássák.

Ruth szívesen beleegyezett. Összeszedve magát eltársalgott vele Idunáról, a kis Trude Hollról meg a Longwy testvérekről.

Közben egészen jó kedvre derültek. Ruth mulatságos példákkal ecsetelte Iduna zavaros világnézetét, határtalan öntudatát és a férfiszívekkel űzött játékát. Sajnálattal szólt Charles Longwyról, akivel Iduna komiszul bánik, és azt kívánta neki, bárcsak beleszeretne a kis Trude Hollba.

– És ha kegyedbe szeret bele? − firtatta Klaus.

Ruth elpirulva kuncogott.

– Egyszer már megkörnyékezett. Észrevettem, hogy a húga keze van a dologban. Ám én erre, hogy úgy mondjam, jégcsappá változtam, és a testvérpár értésére adtam, hogy nálam aztán hiába próbálkoznak.

Klaus fürkészve pillantott a mosolygó arcra.

– Pedig amennyire a tegnap hallottakból meg tudom ítélni, Charles remek parti.

A lány megvonta a vállát.

– De nem az a férfi, akit szeretni tudnék. Ebben régimódi vagyok, és csak két olyan emberről tudom elképzelni, hogy házasságot kössenek, akik annyira szeretik egymást, hogy a másik nélkül egyszerűen elképzelhetetlennek tartják az életet. Charles Longwy kedves, jó fiú, de az én ideálom másképp fest. Az én álmaim férfija nem hagyná, hogy egy nő csupán szeszélyből

ide-oda lökdösse. Ha feleségül veszi Idunát, annál is inkább, mivel az unokahúgom hozzá akar menni, mihelyt – hogy az ő szavaival éljek − kiduhajkodta magát, Charles sorsa egy életre megpecsételődik. Ezért is szeretném, ha inkább a kis Trudéval kötné össze az életét. Az a lány szívből szereti, csak nem meri kimutatni, mert attól fél, ha Iduna megtudja, menten hazaküldi. Amióta ugyanis az unokahúgom gazdag földbirtokos lányának hiszi magát, mindenki felett megpróbál zsarnokoskodni. Ha sejtené, hogy most együtt reggelizem önnel, jaj lenne nekem. Jelen pillanatban önt szemelte ki magának.

A férfi elnevette magát.

– Nos, ez nem fog sokáig tartani.

– Ki tudja, talán éppen azért tart majd tovább, mert észrevette, hogy önnél ellenállásba ütközik. Ehhez nincs hozzászokva.

– Szóval azt mondja, Iduna nem egyezne bele, hogy kegyeddel reggelizzem?

Ruth elnevette magát, de a férfi nagy megelégedésére el is pirult.

– Erre mérget vehet. Jól megharagudna rám, az már bizonyos, habár nemigen szoktam a szívemre venni a szemrehányásait. Csak az fáj, hogy ilyenkor mindig Maria néni az, aki szenved. Ezért igyekszem kerülni a vitát.

– A nagybátyjáról és Miss Longwyról még nem mondta el a véleményét. A nagynénjét már sikerült megismernem, nagyon kedves, jószívű asszony, egyszerű, szerény és nagyon őszinte. A három kasseli fiatalemberről pedig az a véleményem, hogy hozományvadász mindegyik.

A lány mosolyogva hallgatta.

– Éles szeme van. Szerintem is ebbe a csoportba tartoznak. Ami Kurt bácsikámat illeti, neki kisiklott az élete. Szerény gabonakereskedő korában becsületes, dolgos ember volt. A hirtelen rászakadt gazdagság azonban kizökkentette a kerékvágásból, fejébe szállt a dicsőség, s még nem tudni, mire vezet mindez. Azt hiszem, legfőbb ideje, hogy újra az legyen, aki volt, talán még nem késő.

A lány komoly, aggodalmas arcot vágott.

– Hogy érti ezt?

Ruth felsóhajtott. A szeme elsötétedett az aggodalomtól.

– Azt hiszem, minden eszközt bevet majd, hogy megtartsa az örökséget. Ha nem sikerül neki, félek, kikel magából. Valószínűleg ő az egyeden, aki nem találná fel magát a régi, szerény körülmények között, mert sajnos időközben teljesen elszokott a munkától. Még Iduna is könnyebben vissza fog találni régi önmagához, s talán ez az egyetlen módja, hogy megszabaduljon végre a balga ideáitól.

– Nagyon hálás vagyok a felvilágosításért. És mi a véleménye Miss Longwyról, aki ugyan túl sokat beszél a modern nőről, mégis értékes embernek tűnik.

– Dicsérem az éleslátását, ahogy belelátott az itt élő emberek lelkébe. Winnifred Longwy hagyja, hogy Iduna befolyásolja, s emiatt ő is elkövet apró butaságokat. Az az érzésem, mindezt csupán azért teszi, hogy tessék Idunának. Alapjában véve értékes, eszes lány, aki gyengéden szereti a bátyját. A testvérek nagyon jól bánnak az alkalmazottaikkal. Winnifred tulajdonképpen nem állhatja Idunát, s ha csak teheti, borsot tör az orra alá. Meggyőződésem, hogy mindent megtenne, csak hogy a bátyját elválassza tőle, és összeboronálja a kis Trude Holl-lal, aki mellett szerinte jobb élet vár Charlesra. Ebben magam is osztom a véleményét. De most már eleget fecsegtem, ideje a dolgom után néznem.

– Kár! – jegyezte meg Klaus nagyot sóhajtva. Ruth Falkner társaságában olyan kellemesen érezte magát, hogy szeretett volna mindig mellette maradni.

De a lány már föl is állt az asztaltól, a reggelizőedényeket sietve tálcára tette, majd kicserélte a terítéket a maga és Klaus helyén. A fiatalember élvezettel figyelte szorgoskodását. A lány bőrén látszott a friss levegő és a tűző nap hatása, formás karja pedig ellenállhatatlanul vonzotta Klaus tekintetét.

Ruth ma csinos, bár praktikus, smaragdzöld gyapjúszövetből készült ruhát viselt, amely a

nyakrésznél fehér gallérral záródott. Az egyszerű szabású ruhában olyan vonzó látványt nyújtott, hogy Klaus képtelen volt levenni róla a szemét, amíg csak ki nem ment a szobából.

VIII.

Kis idő múlva Klaus Weyersberg is felállt, majd gondolataiba mélyedve kisétált a parkba. Azokat a helyeket kereste fel, amelyekhez kedves emlékei fűződtek. Emitt szeretett üldögélni az édesanyja, ott játszadozott ő gyermekkorában, és arrébb fönt, a kis kilátónál, mily gyakran ült az ódon kőasztalnál, amikor gimnáziumi házi feladatait tanulta. Lelkében lassankint életre keltek a régi idők, és hirtelen egy hársfa előtt találta magát, amelynek ágain már kezdtek előtünedezni a zsenge rügyek. Elérzékenyülve nézte a hatalmas ágakat, hiszen ezt a fát saját kezével ültette tizenkettedik születésnapján. Ott állt mellette az édesapja, és bölcs szavakkal irányítgatta. Gravensteinben nemzedékek óta gyakorolt hagyomány volt, hogy az elsőszülött fiúk a tizenkettedik születésnapjukon a fasorban elültettek egy hársfát. A kis csemete időközben tekintélyes fává terebélyesedett.

Mintegy tíz méterre tőle magasodott az édesapja által ültetett hárs is. Ahogy ezek a fák egyre mélyebbre eresztik a gyökereiket az anyaföldbe, olyan odaadással kell a Weyersbergeknek is ragaszkodniuk a családi birtokhoz. Frensen jogtanácsos elmesélte Klausnak, hogy az édesapja nap mint nap elzarándokolt ehhez a hársfához, hogy alaposan szemügyre vegye.

– Ha a fiam valóban meghalt volna, az megmutatkozna a hársfáján. Legalábbis hervadásnak indult volna − jelentette ki egy ízben barátjának.

Klaus hálatelt szívvel pillantott föl a fa ágaira. Halvány mosoly játszadozott a szája szögletében. „Itt ültet majd hársfát az én fiam is a tizenkettedik születésnapján. És… Ruth Falkner lesz az édesanyja.”

A férfit egyszeriben magával ragadta az álmodozás. Mélyen beszívta az illatos tavaszi levegőt. Milyen csodálatos, hogy itthon lehet, és a legcsodálatosabb az, hogy a jövendőbelijére éppen itt, a szülői házban talált rá, mintha mindig is az övé lett volna.

Lassan továbbindult. A park végében a Weyersbergek családi sírhelyéhez ért. Amikor nyakába vette a nagyvilágot, még csak az édesanyja aludta itt örök álmát. Azóta az édesapja is mellé került.

Elmondott egy imát értük, majd szedett a tavaszi virágokból egy csokorra valót, és elhelyezte a síron, aztán lassú léptekkel visszament a házba.

Amikor belépett a hallba, Trude Hollt látta lefelé jönni a lépcsőn. A lány tekintetében riadalom ült.

„Olyan, akár egy kivert kutya” − gondolta Klaus sajnálkozva.

A lány hálásan fogadta barátságos köszöntését, majd eltűnt a telefonfülkében, Klaus pedig helyet foglalt a tágas hallban álló kényelmes fotelek egyikében.

Trude kisvártatva égővörös arccal lépett elő a függöny mögül. A Fidesser-házat hívta, és Charles vette fel a telefont. Mikor kérésére, hogy Winnie-vel szeretne beszélni, a lányt telefonhoz hívták, Trude feldúltan beszámolt az előző este közte és Iduna között lezajlott jelenetről. Winnifred bosszúsan felkiáltott, és valamit mondott Charlesnak, aki feltehetőleg mellette állt. Aztán könnyed hangon közölte vele:

– Semmi baj, Trude, máris átköltözöl hozzánk. Charles negyedóra múlva ott van érted.

Trude arca lángolt az örömtől, és ettől igazán bájos volt, amikor Klaushoz lépett.

A férfi közelebb akart húzni neki egy karosszéket, de Trude elhárító mozdulattal megköszönte, és apró, félénk mosollyal megszólalt:

– Köszönöm, nem ülök le, mert máris elhagyom Gravensteint.

Klaus csodálkozó pillantást vetett rá.

– Azt hittem, hosszabb időre hívták meg, nagyságos kisasszony.

A lány szeme dacosan megvillant, s felindultan törtek elő belőle a szavak.

– Tegnap este Iduna rövid úton kitette a szűrömet. Kiestem a kegyeiből, mert… á, minek is részletezzem. És… Winnifred Longwy tegnap a vacsoránál bíztatott, hogy nem vagyok köteles tűrni Iduna kedélyhullámzásait. Ha kedvem van hozzá, szívesen vendégül látnak a Fidesser-házban. Baj esetén telefonáljak haladéktalanul, és számoljak be a történtekről. Meg is tettem, és hamarosan itt lesznek értem autóval.

Klaus együttérzéssel hallgatta. Ruth csakugyan okos lány, hiszen előre megjósolta az egészet. A férfi barátságosan kezet nyújtott Trudénak.

– Akkor hát minden jót kívánok a helycseréhez. Remélem, még látjuk egymást.

A lány felsóhajtott.

– Bárcsak ne lennék már itt! Szörnyen félek Idunától! Ó, Istenem, épp ott jön!

A férfi megnyugtató mosolyt küldött felé.

– Bátorság! Én is itt vagyok − súgta oda neki.

Iduna szapora léptekkel jött lefelé a lépcsőn. Dühös, féltékeny pillantással azonnal fölmérte, hogy Trude igencsak elragadóan néz ki, és Horváth doktorral a jelek szerint igen bizalmas társalgást folytat. Barátnőjét figyelemre sem méltatva, szívélyesen üdvözölte Klaust, és melléje telepedett.

– Jól aludt, doktor úr?

– Remekül, nagyságos kisasszony.

Iduna kihívóan villantotta rá a tekintetét.

– No és mit álmodott?

Klaus halkan elnevette magát.

– Jaj, valami szörnyen mulatságosat. Kegyed is szerepelt benne.

Iduna öntelt mosollyal szegte föl az állát.

– Rólam? És ez annyira mulatságos lenne? − kérdezte kacéran.

– Ítélje meg egyedül! Álmomban kegyedet láttam, amint vaskos lexikonkötetekből lépcsőt épít, majd elindul rajta fölfelé, megpróbálván engem is magával húzni. Csakhogy nekem a jelek szerint nemigen fűlött a fogam a dologhoz, mert a sok-sok kötet mindegyikének gerincén a következő állt: „Az én modern világnézetem”.

Trudéból kirobbant a nevetés. Ha az életébe került volna, akkor sem tudta volna elfojtani. Iduna futólag végigmérte, és persze ettől rögtön az arcára fagyott a mosoly. Iduna újból Klaushoz fordult, s kissé neheztelve megjegyezte:

– Ez vicc?

– Dehogy! Esküszöm, hogy ezt álmodtam! Ebből is láthatja, milyen mély benyomást tettek rám modern ideái.

A lány átható tekintettel fürkészte, ám a férfi ártatlan arcot vágott.

– És hogy végződött ez a különös álom? − firtatta tovább félig gúnyosan, félig kíváncsian.

Klaus nem szívesen beszélt volna Idunának álma utolsó jelenetéről. Azt a részt, ahol Ruth feltűnik, a világért se mesélte volna el senkinek. És hogy Iduna egész világnézetével együtt összeomlott, és lecsúszott a lépcsőn, jobbnak látta inkább elhallgatni. Ezért csupán ennyit mondott:

– A végén, akár a kámfor, kegyed eltűnt a nagy semmibe!

Iduna rántott egyet a vállán, és felugrott.

– Azt hiszem, ideje reggelizni, doktor úr.

Ezzel elhaladt barátnője előtt anélkül, hogy figyelemre méltatta volna.

Trude segélykérően Klaus felé fordult, s végre összeszedte a bátorságát.

– Engedd meg, hogy én itt és most elbúcsúzzam tőled, Iduna. Nem maradok itt reggelire,

máris elhagyom Gravensteint.

Iduna megtorpant.

– Délnél korábban nem megy vonat Kasselbe. És meg kell várnod, amíg előáll a kocsi.

Trude görcsösen összekulcsolta a kezét.

– Nincs szükségem kocsira, mert nem Kasselbe megyek. Én… átköltözöm a Fidesser-birtokra, Charles Longwy jön értem autóval. Hamarosan itt lesz − az utolsó szavakat már úgy ejtette ki, mint aki minél előbb túl akar lenni az egészen.

Iduna egész testében megremegett, az izgalomtól elsápadt, s olyan fenyegetően közel lépett Trudéhoz, hogy Klaus jobbnak látta, ha a két lány közé furakodik, és Trudét kissé hátrébb vonja. Félt, hogy Iduna netán felpofozza vetélytársnőjét, láthatóan úgy forrt benne a düh.

Trude örült, hogy megbújhat a férfi háta mögött. Iduna mérgében azt sem tudta, mit mondjon. Végül villogó szemekkel odasziszegte barátnőjének, hogy „Viperafajzat!”, majd hevesen sarkon fordult.

– Kísérjen az ebédlőbe, doktor úr! − szólt parancsoló hangon.

Klaus higgadtan emelte rá a tekintetét.

– Ha megengedi, előbb elbúcsúzom Holl kisasszonytól, és egyúttal üdvözlöm Mr. Longwyt is. Hamarosan jövök.

Ó, Idunának ma ismét rossz napja ígérkezett! Dühében a legszívesebben minden keze ügyébe akadó tárgyat ízzé-porrá zúzott volna. Ám józan esze azt tanácsolta, hogy uralkodjék érzelmein. Még egy utolsó kísérletet akart tenni arra, hogy megpróbálja visszahódítani Charlest Trudétól. Így hát nem mozdult, s látszólag egykedvűen kijelentette:

– Hát persze, megvárhatjuk, amíg Charles megérkezik. Talán velünk reggelizik.

Nem messze autóduda harsant, mire Klaus Trudéhoz fordult:

– Összekészítette már a holmiját?

– Igen, doktor úr. Mindent becsomagoltam. Szólna, kérem, a cselédnek, hogy hozza le a koffert a szobámból?

Klaus nem szívesen távozott volna, mert félt Trudét kettesben hagyni Idunával.

Amint vonakodva a lépcső irányába indult, épp jött lefelé egy cseléd. Klaus tehát megadta neki a szükséges utasításokat anélkül, hogy el kellett volna hagynia a hallt. Idunának csupán annyi ideje maradt, hogy Trudéhoz lépve a fülébe sziszegje:

– Hamarosan csúnyán megfizetsz ezért! Korai még az öröm!

Szeme oly fenyegetően villant, hogy Trude hátán végigfutott a hideg.

Klaus máris visszatért a két lányhoz. Charles Longwy abban a pillanatban lépett be a hallba.

– Jó reggelt, Trude kisasszony! Azért jöttem, hogy megszöktessem. Jó reggelt, Iduna kisasszony! Nem maradhatok soká, Winnifred már türelmetlenül vár minket.

Iduna tekintete szikrákat szórt. Tehát Winnifred is benne volt az összeesküvésben! Ezt sem felejti el, és kegyetlenül megbosszulja, mihelyt alkalma nyílik rá. Kezét bizalmasan Charles karjára téve, csábító pillantást vetett a fiúra, és megjegyezte:

– Legalább reggelizzék velünk, kedves Charles! Trude még egy falatot sem evett.

De Charles nem ingott meg. Nyugodtan lefejtette magáról a lány kezét, és Trudéhoz fordult:

– Legyen szíves, készülődjék! Majd megreggelizünk a Fidesser-házban. Winnifred kávéval vár minket. − S Iduna felé fordulva hozzátette: − Majd talán máskor, Iduna kisasszony.

Trudénak a torkában dobogott a szíve. Sietve belebújt a kabátjába, miközben a cseléd kivitte poggyászát a kocsihoz. Nagyon félt, hogy Charles meginog. Amikor a kurta üdvözlések után a fiatalember belekarolt, és elindultak kifelé, Trude olyan megkönnyebbülten sóhajtott fel, mintha komoly életveszélytől menekült volna meg. Charles besegítette a kocsiba, aztán beugrott a kormány mögé. Szándékosan nem ültette maga mellé, nehogy Iduna gúnyolódjék. Végül is feleségül akarta venni Trudét, ebben már biztos volt.

Iduna kijött a kapu elé és onnan kiáltotta:

– Délután valószínűleg mindannyian átmegyünk önökhöz, Charles! Üdvözlöm Winnifredet!

A fiú bólintott, miközben bosszúsan morgott valamit magában. Aztán sebesen elhajtott.

Klaus örült, hogy a félénk kis Trudét végre biztonságban tudhatta. Iduna tekintetét látva a legrosszabbtól tartott.

Semmi kedve sem volt hozzá, hogy kibékítse a kisasszonyt. Szerencsére éppen megjelent a három kasseli fiatalember. Úgy lépkedtek lefelé a lépcsőn, mintha valami divatmagazinból vágták volna ki őket. Iduna azonnal Pollner mérnökhöz szegődött, elsősorban azért, mert ő volt Winnifred kedvence, s bosszút akart állni a lányon, másodsorban pedig így akarta feltüzelni és kissé féltékennyé tenni Horváth doktort. A férfi azonban szemmel láthatóan csekély érdeklődést mutatott iránta. Gyors észjárású lévén, Weyersberg kisasszony hamar megértette, hogy a férfi álma sem éppen dicséretes rá nézve. Az a szégyentelen Trude meg még nevetett is rajta! Majd megmutatja ő neki, hogy Iduna Weyersberggel nem lehet csak úgy ujjat húzni. Ez a buta liba azt képzeli, hogy Charles Longwy elveszi feleségül! Ehhez azért neki is lesz egykét szava. Már ma délután átkocsizik a szomszédba, és felvilágosítja azt a kelekótya Charlest, hogy Trude a vagyonára utazik.

Iduna el sem tudta képzelni, hogy valaki őszintén szeresse Charlest, hiszen a hozzá hasonló férfiakhoz nem szerelemből szoktak feleségül menni.

Reggeli közben, amihez Iduna szülei és Ruth is csatlakoztak, általánosságokról beszélgettek. Iduna beszámolt a szüleinek arról, hogy Trude Holl átköltözött a Fidesser-házba. Maria asszony sajnálkozva jegyezte meg:

– Bejött hozzám, hogy elbúcsúzzék. Őszintén sajnálom, hogy nem volt kedve tovább maradni.

Klaus és Ruth sokatmondóan pillantottak egymásra. Mindketten jól tudták, miért nem maradhatott a lány.

Iduna gyorsan témát váltott, ám előbb még kijelentette:

– Megígértem Charlesnak, hogy délután mindannyian átmegyünk hozzájuk.

Klaus tudta, hogy korántsem Charles harcolta ki ezt az ígéretet. Ellenkezőleg, Iduna kerek perec bejelentette a látogatásukat.

IX.

Amint Gravensteintől kissé eltávolodva látótávolságon kívül kerültek, Charles megállította az autót, és a mögötte ülő, ellentmondásos érzelmeivel küzdő Trudéhoz fordult.

– Most már ideülhet mellém, Trude kisasszony. Nem akartam, hogy Gravensteinben arról pletykáljanak az emberek, hogy egymás mellett ülve hajtottunk el tőlük.

Ezzel kiugrott az autóból, és segített Trudénak a ki- és beszállásnál.

Trude megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Borzasztóan féltem Idunától. Azt hiszem, felpofozott volna, ha Horváth doktor nem lép közbe − szólalt meg halkan.

Charles elvörösödött.

– Merészelte volna csak megtenni! − csattant fel fenyegetően, és megnyugtatásul megsimogatta a lány kezét, amely picit megremegett az övében.

– Aztán aggódni kezdtem, hátha Winnifred mégis másképp döntött, és esetleg hallani sem

akar rólam − folytatta a lány bátortalanul.

– Ó, Winnie-ben megbízhat. Amit ő megígér, azt be is tartja. És borzasztóan örülünk, hogy végre mi is vendégül láthatunk valakit. Gravenstein mindig tele van vendégekkel.

Trude hálásan emelte gyönyörű szemét a fiatalemberre.

– Csakhogy én csupán egy buta, gyámoltalan teremtés vagyok, csöppet sem érdekes és szórakoztató.

– Honnan tudná azt kegyed megítélni?! Én igenis szórakoztatónak találom, és nagyon örülök, hogy vendégül láthatom. Azt akarom, hogy sokáig, nagyon sokáig maradjon nálunk!

– Önök olyan kedvesek hozzám! Vajon hogyan hálálhatnám meg a jóságukat?

A férfi zavartan elmosolyodott, és ügyetlenül kezet csókolt.

– Még lesz rá alkalma, Trude kisasszony. Milyen szép, bársonyos pillantású a szeme!

Trude elvörösödött, és zavartan megkérdezte:

– Nem megyünk tovább?

– Tulajdonképpen indulhatunk. Winnie már biztosan vár bennünket − nevetett Charles.

– Csakugyan nem reggelizett? − kérdezte Trude, amikor továbbindultak.

– Nem, éppen akkor akartunk hozzálátni, amikor megszólalt a telefon. Indultam is azonnal. Winnie azóta már biztosan megitta a csokoládéját, vasárnap ugyanis mindig azt iszik reggelire. A hét többi napján kerüli, mert félti az alakját. Kegyednek, Trude kisasszony, minden nap csokoládét kellene innia, nem ártana, ha meghízna egy kicsit.

A lány elnevette magát.

– Mit képzel, Mr. Longwy, csokoládét mifelénk csak születésnapokon iszunk. Más napokon tejeskávé vagy tea szerepel az étlapon.

A férfi döbbenten hallgatta.

– Amíg nálunk vendégeskedik, minden reggel csokoládét kap. Hozzá pedig két lágy tojást meg aprósüteményt, amit a szakácsnőnk olyan kiválóan készít.

A lány ijedten mentegetőzött.

– Ennyire azért nem vagyok igényes.

– Egy szót se többet! Utóvégre én vagyok a házigazda, és én parancsolok. Legfeljebb Winnie szólhat bele. Kegyed meg sem mukkanhat, hanem tartania kell magát a szigorú szabályokhoz. Gravensteinben csokoládét kapott reggelire?

– Nem, ott mindenki kávét vagy teát iszik, így én sem akartam különcködni.

A férfi gyors oldalpillantást vetett rá.

– A Fidesser-házban elvárom, hogy szóljon, ha megkíván valamit. Szereti a csokoládét?

A lány átszellemülten hallgatta.

– Mindennél jobban.

– Tejszínhabbal issza? Winnie vasárnaponként olyat rendel magának.

Trude szeme még inkább elkerekedett.

– Ó, igen, tejszínhabbal még finomabb.

Charles úgy nézett a lányra, akár egy bölcs apuka.

– Remélem, Winnie hagyott egy kicsit, de ha nem, azonnal főzetek újabb adagot.

Trude elnevette magát. A következő pillanatban azonban elfutották szemét a könnyek, és váratlanul zokogás tört fel belőle. Charles rémülten kapta fel a fejét.

– Istenem, de hát miért sír?

– Azért, mert ennyire jó hozzám, és… és én ehhez nem vagyok hozzászokva. Odahaza szerényen élünk, mert a mi körülményeink között másként nem megy. Ennyi jóság… nem, nem is tudom elviselni.

A férfi fellélegzett.

– Hála Istennek, már azt hittem, valami illetlenséget vagy butaságot mondtam. Hozzá kell szoknia a gondtalan élethez. Winnie és én ugyanis elhatároztuk, hogy határtalanul kényeztetni fogjuk.

Erre Trude úgy nézett rá, hogy a fiatalember zavarában kis híján az árokba kormányozta a kocsit. Nem volt hozzászokva az ilyen gyöngéd pillantásokhoz. Nyomban elöntötte a forróság.

Erélyes rántással az utolsó pillanatban az út közepére terelte az autót.

– Nagyon megijedt? − kérdezte aggódva.

– Ó dehogy, nem szokatlan ez nekem. A bátyám mérnökként dolgozik egy autógyárban, gyakran kell próbautakra mennie. S mivel nagyon szeretek autózni, néha magával visz. Piszszenés nélkül ülök mellette, és élvezem a száguldást.

– Szóval van egy bátyja?

– Nem egy, három! − vágta rá nevetve a lány.

– Három?

– Igen. Ezért élünk olyan szűkösen. A legfiatalabb jogot tanul, még nem dolgozik, de remélem, hamarosan joggyakornok lesz. Igaz, hogy akkor apám nyugdíjba vonul.

Charles érdeklődve hallgatta.

– A legidősebb bátyja tehát mérnök. És a középső?

– Filológiát tanult, s jelenleg tanár egy gimnáziumban.

– És a legkisebb a joghallgató?

– Igen.

– Uramisten! Mindegyikük ilyen szörnyen okos ember?

Trude szívből nevetett.

– Néha azért csinálnak ostobaságokat.

– Tényleg? Ezt igazán rokonszenvesnek találom. És miféle ostobaságokat?

– A legidősebb bátyám például teljesen belehabarodott Iduna Weyersbergbe, akivel odaháza, Kasselben jó barátnők voltunk. Ugyanabba az iskolába jártunk, nem messze laktunk egymástól. Gyakran voltunk együtt. A bátyám, Hans pedig beleszeretett Idunába. Akkoriban még másként viselkedett. Sokkal kedvesebb és szerényebb volt. De miután tudomást szerzett az örökségről, kijelentette a bátyámnak, hogy kettőjük kapcsolatának egyszer s mindenkorra vége, mert belőle nagyvilági hölgy válik, akinek remek partit kell csinálnia. Akkorra ugyanis már elhatározták, hogy összeházasodnak, amint Hans befejezte a tanulmányait, és jövedelmező állást talált magának. A bátyám szörnyen elkeseredett, azóta sem akar hallani más nőről. Képtelen elfeledni Idunát, bármilyen csúnyán bánt is vele. Valahányszor gravensteini tartózkodásom után hazatérek, titokban mindig apróra kifaggat felőle. Nem szívesen árulom el neki, mennyire megváltozott, mert fáj látnom, hogy a testvérem még mindig ragaszkodik hozzá. A szerelemmel szemben tehetetlenek vagyunk, nem igaz?

A lány hangjában annyi odaadás érződött, hogy Charles meghatódott. Kutató oldalpillantást vetett felé.

– Mit tudhat kegyed a szerelemről?

Trude mélyen elpirult, a szíve hevesen vert.

– Eleget ahhoz, hogy átérezhessem a bátyám szenvedését – felelte halkan. − A magunkfajta szegényeknek nincs joguk a boldogsághoz.

A fiatalember ingerülten kapta fel a fejét.

– Ez ostobaság! Mi köze a szerelemnek a gazdagsághoz vagy a szegénységhez?

– Több, mint gondolná. Ha Iduna nem gazdagszik meg, Hans feleségül vehette volna.

– Iduna nem szerethette igazán a bátyját, ezért jobb, ha futni hagyja. Szörnyen kacér teremtés, aki szereti az orroknál fogva vezetni a férfiakat. De lesz majd min csodálkoznia. Én végeztem vele, örökre.

Eközben sokatmondóan pillantott Trudéra, és amint észrevette, hogy szavai nyomán a lány szeme felcsillan, nagyot sóhajtva folytatta:

– A bátyjának is azt kell tennie, amit én: bele kell szeretnie valaki másba. Én már találtam is valakit.

És oly gyengéden mosolygott a lányra, hogy Trude számára egy percig sem lehetett kétséges, kire céloz. A kisasszony szíve hevesebben vert, kezét pedig sóhajtva kulcsolta össze. Charles észrevette ezt a mozdulatot, és bizonytalan hangon megkérdezte:

– Mit csinál?

– Imádkozom − felelte a lány halkan.

A férfi megdöbbent.

– De hát miért imádkozik?

– Azért… azért, hogy boldog legyen, és olyan asszonyt találjon, aki annyira szereti, amennyire megérdemli.

Charles nyelt néhányat, mielőtt meg tudott volna szólani-

– Rettenetesen ügyetlen fickó vagyok… ráadásul nem is jóképű. Ha beleszeretnék valaki másba… nem tudom, ő kedvelne-e.

Trude felsóhajtott.

– Ha valaki olyan jólelkű, mint ön, akkor felesleges még szépnek is lennie. Ezenkívül ízlések és pofonok különbözők. Ha a férfi igazi férfi, a szépség elhanyagolható.

Charles magabiztosan kihúzta magát. Ami azt illeti, ő igazi férfi, még ha balga módra hagyta is, hogy Iduna az orránál fogva vezesse. Ahogy újra ránézett Trudéra, ismét nagyon bájosnak találta a lányt. Ha olyan divatos ruhákat hordana, mint Iduna, tízszer csinosabb lenne nála.

– Meséljen még egy kicsit a családjáról! Miféle butaságokat követett el a másik két bátyja?

Trude nevetett.

– Fritz, az irodalomprofesszor, beleszeretett egy fiatal tanárnőbe. Mindketten szegények, ezért még hosszú ideig nem tudnak összeházasodni. Georg, a legfiatalabb, mint mondtam, joghallgató. Bizonyára egy nap majd ő is beleszeret egy szegény lányba. Azt hiszem, más balgaságot nem is követtek el.

– Majd kigyógyulnak a reménytelen szerelemből.

Trude a fejét rázta.

– Nem hinném, mi, Hollok, a sírig hűségesen vagyunk. Örökké szeretjük azt, akit egyszer a szívünkbe zártunk.

– És kegyed… van már valakije, akit szeret?

A lány bólintott, majd elpirulva a távolba nézett. A férfi csak csinos arcélét látta és alig észrevehetően meg-megránduló ajkát. A kalap alól előbukkant a lány dióbarna haja, amely lágyan körbefogta keskeny arcát. Érezte, hogy Winnie-nek igaza volt: az édes kis Trude csakugyan szereti őt. De hogy lehet ez? Hiszen ugyan mi szeretnivaló van őrajta?

Mivel Charles volt annyira lovagias, hogy a hölgyet, aki a bizalmába fogadta, kimentse zavarából, megjegyezte:

– Trude kisasszony, kegyed nagyon sovány. Ideje, hogy megfelelő ellátásban legyen része.

A lány félreértette, és azt hitte, nem tetszik a férfinak. Ha meghízna egy kicsit, könnyebben meg tudná hódítani? Tulajdonképpen nagyon szeretett enni, de ha az embert meghívják valahová, nem lehet telhetetlen. Viszont ha ezen múlik a sikere, ő bizony megküzd a boldogságáért. És ha már az első nehézségeknél feladja a harcot, azzal bizonyosan más karjába űzi Charlest, és vajon ki szeretné ezt a kedves, jóravaló embert nála jobban?

Az út további részét hallgatásba burkolózva tették meg. Nemsokára a Fidesser-birtokra értek, a fák mögül pedig már előtűnt a szép, tágas udvarház. Pár perccel később a kocsi megállt a teraszra vezető kőlépcső előtt. Winnifred, nyomában Johnnal, az öreg komornyikkal, lelkendezve sietett eléjük. Charles kiugrott a kocsiból, majd Trudét is kisegítette.

– Winnie, maradt még egy kis csokoládé? − fordult habozás nélkül a húgához, aki éppen Trudét üdvözölte.

A lány csodálkozva nézett rá.

– Nem, unalmamban megittam az utolsó cseppig.

Charles kétségbeesetten túrt bele vörösesszőke hajába.

– Nem félsz, hogy újra meghízol? John, siessen a konyhába! Rendeljen gyorsan egy óriási adag forró csokoládét sok-sok tejszínhabbal! Nekem egy csésze friss kávét hozzon, meg harapnivalót bőven. Farkaséhesek vagyunk!

John buzgón elsietett. Winnie kedvesen belekarolt Trudéba, és a házba vezette. Charles a lány másik oldalán haladt.

– Isten hozott nálunk, Trude! − köszöntötte Winnie, amint a bejárathoz értek.

Charles kinyújtott karjával eltorlaszolta a bejáratot előttük.

– Megállj! Ez történelmi pillanat! Hadd mondjak én is valami ünnepélyeset! Attól a perctől fogva, hogy átlépi a küszöbünket, hozzon boldogságot és áldást e ház lakóira, Trude kisasszony!

Trude Charlesnak nyújtotta a kezét, szeme azonban könnybe lábadt. Mennyire más volt ez a fogadtatás, mint Gravensteinben, ahol Maria asszonyon és Ruthon kívül senkinek sem volt hozzá egy jó szava.

– Nagyon köszönöm kedves szavait, Mr. Longwy.

A fiatalember biccentett.

– Ami a Mr. Longwyt illeti, ideje felhagynunk ezzel a nehézkes és hivatalos megszólítással. Idehaza pusztán Charlie vagyok, így hív a húgom is, ha jól viselkedem − jelentette ki félig tréfásan, félig komolyan.

Trude boldogsággal vegyes elfogódottsággal pillantott Winnie-re, aki mosolyogva bólintott.

– Engedelmeskedj neki, Trude, a bátyám szörnyen el van kényeztetve, ezért aztán mindenben követned kell az akaratát, különben bogaras lesz − magyarázta tréfálkozva.

Trude boldogan szorította meg Winnie kezét.

– Olyan jó vagy hozzám, Winnie! És Charlie is!

A férfi karon fogta a vendéget, és ünnepélyesen bevezette a házba. Öt perccel később mindhárman a reggelinél ültek. Charles szorgalmasan töltögette a csokoládét Trude csészéjébe, minden alkalommal nagy adag tejszínhabot púpozott a tetejére, és ügyelt rá, hogy a ropogós zsemle mellé két lágy tojást is egyen. Nem győzte kínálni, amíg Trude végül a finomságoktól jóllakottan tiltakozni kezdett. Charles erre gondterhelten ingatta a fejét.

– Hogyan fogom felhizlalni, ha csak csipeget mindenből?

– De Charlie! Ne ijesztgesd Trudét, végül is nem a vágóhídra készül!

Trude felkacagott.

– Ismerem annyira, hogy tudjam, a légynek sem ártana.

– Vigyázzon, mit beszél! Ha aludni szeretnék, és egy légy háborgatni mer, vad gyilkolási szenvedély tör ki, rajtam. Nem kér, Trude kisasszony, legalább még egy almát?

– Nem, egy falat nem sok, annyi sem megy le a torkomon!

– Hagyd már békén, Charlie, kell neki egy kis idő, mire megedződik. Gravensteinben, Iduna uralma alatt szigorú étrend volt szokásban.

– Erről itt szó sem lehet! Nálunk enni kell és engedelmeskedni, világos? − csattant fel Charles, arcán igazi zsarnoki kifejezéssel.

Erre már Trude sem állhatta meg kacagás nélkül. Mosolyát pedig Charles olyan elragadónak találta, hogy megigézve nézett Trudéra, majd húgához fordulva felkiáltott:

– Hallottad? Hallottad, hogy valaha is így nevetett volna?

– Ó, Charlie! Gravensteinben, Iduna szigorú szabályai mellett elfelejtette, mi a nevetés.

Charles kiegyenesedett.

– Képzeld, Winnie, Iduna megígérte Trude legidősebb bátyjának, hogy feleségül megy hozzá, de amikor megörökölték Gravensteint, egyszerűen kiadta az útját. Hát nem közönséges?

– Én mindenesetre csöppet sem csodálkozom rajta − jegyezte meg Winnie.

– És képzeld, az a fiú még mindig szereti. Mert a Hollok hűségesek, és akit egyszer a szívükbe zárnak, örökre szeretni fogják − magyarázta Charlie diadalmasan.

Winnie az iruló-piruló Trudéra pillantott, és megértően bólintott.

– Ami igaz, az igaz. A kis Trude nem flörtöl válogatás nélkül bárkivel, és ígérem, ezentúl én sem teszem. Eddig hagytam, hogy Iduna befolyásoljon, de ennek egyszer s mindenkorra vége.

– Ennek igazán örülök, Winnie. Hogy őszinte legyek, visszataszítónak találom, ha egy lány minden férfival kikezd – jegyezte meg Trude komolyan.

Winnie elgondolkodva hallgatta.

– Most pedig meséld el, Trude, mit mondott neked Iduna. A legapróbb részleteket se felejtsd ki!

Trude erre aprólékosan beszámolt előző esti és aznap reggeli beszélgetésükről.

Charlie egyre dühösebben hallgatta.

– Le fog esni az álla a kisasszonynak. Velem ugyan nem játszadozik többé. Most már belátom, micsoda romlott teremtés. Ha még egyszer neveletlenül viselkedik kegyeddel, Istenemre mondom, nyíltan kifejtem a véleményemet előtte. Jaj, Winnie, majdnem elfelejtettem szólni, a gravensteiniek ma délután meglátogatnak bennünket. Feltételezem, Iduna tovább akarja sértegetni Trude kisasszonyt vagy engem, esetleg mindkettőnket. Csakhogy mi sem estünk a fejünkre, bátran szembeszállunk vele, ugye, Trude kisasszony? Ígérje meg, ha megbántja kegyedet, nem marad adósa.

Trude kissé gyámoltalan pillantást vetett rá.

– Nem tudom, lesz-e elég erőm hozzá. Ha Horváth doktor nem áll közénk, ma reggel biztos kapok egy pofont.

– Most már nincs szüksége Horváth doktor védelmére, hiszen itt vagyok én. A drágalátos Idunának pedig késedelem nélkül a tudtára adom, hogy kegyed a mi vendégünk.

Charlie szavai hallatán Trude szíve ismét boldogan megdobbant. Régen nem volt ilyen boldog, mint ebben a házban.

Reggeli után bátyja legnagyobb szomorúságára Winnie magával vitte Trudét, hogy elfoglalja a szobáját és átöltözzék.

– Ne maradjatok túl sokáig odafenn, én is szeretném élvezni a vendégünk társaságát. Utána sétálunk egyet az erdőben, azt hiszem, kinyíltak a nárciszok.

– Egy óra hosszat be kell érned a magad társaságával, Charlie. Trudénak még ki kell csomagolnia, és bizonyára szeretné kicsinosítani magát.

Charlie morgott egy kicsit, ám közben a tekintete gyengéden Trudéét kereste.

– Szerintem nagyon csinos így, ahogy van.

Amikor a két ifjú hölgy felment a lépcsőn, a fiatalember mosolyogva, boldogan nézett utánuk. „Azt hiszem, kedvel” – gondolta, és azt sem tudta, hová legyen boldogságában.

Winnie két pompás vendégszobát mutatott a barátnőjének. Trude ámulva torpant meg a küszöbön.

– Ó, Winnie, ugye ezeket a szobákat nem nekem szántad?

– Dehogynem, Trude. Talán nem tetszik?

– Te jóságos ég, egyszerűen fejedelmi! Hogy is lakhatnék én itt? Látnod kellene az otthoni kamrácskámat! Tulajdonképpen cselédszobának szánták, de csak egy bejárónőnk van. Tudod, nincs túl sok helyünk. Egy hálószoba jut a szüleimnek, egy másik a három bátyámnak, akik közül a két idősebbik a fizetésének egy részét odaadja a szüleimnek. Georgnak, a legfiatalabb bátyámnak meg szinte semmije sincs. Aztán van még egy nappalink, ami egyúttal ebédlőként is szolgál, és egy fogadószoba. A lakbér így is elég magas. És akkor itt ez a két hatalmas szoba egyedül nekem?

Winnie megindultan karolta át barátnőjét.

– Hát Gravensteinben hogyan szállásoltak el?

– Ó, egészen kellemesen, sokkal fényűzőbben, mint odahaza. Iduna ismeri az otthoni körülményeinket, korábban ő sem élt másképp. Jól tudja, hogy körülöttem nem kell különösebb felhajtást csinálnia. De tényleg, Winnie, én egy szobával is beérem.

Winnie erőteljesen betuszkolta Trudét az első helyiségbe, majd behúzta mögöttük az ajtót.

– Ne beszélj butaságokat! A vendéglátó saját körülményeinek megfelelően helyezi el a vendégeit, s nem úgy, ahogy azt a vendég megszokta. Egyébként Charlie választotta ki számodra ezeket a szobákat azért, mert innen szép a kilátás. Csak nem akarod megbántani?

– Ugyan már… az Isten szerelmére, dehogyis akarom őt megbántani, hiszen olyan jó hozzám, és te is. Hogyan köszönhetném meg mindezt nektek?

– Már megmondtam: úgy, hogy boldoggá teszed a bátyámat.

Trude átölelte Winnie-t, és könnyektől fátyolos hangon mondta:

– Jaj, Winnie… én… én azt hiszem, már kedvel egy kicsit, és Idunáról hallani sem akar többé.

– Akkor máris jót tettél vele. Na gyere, nyisd ki a kofferedet meg a kézitáskádat! Ez az összes poggyászod?

Trude bólintott, arcán pedig huncut mosoly suhant át.

– Charlie-nak nem kell izgulnia, hogy túlságosan sokáig készülődöm, ugyanis ami a ruhákat illeti, nincs sok választásom. Amim van, saját kezűleg varrtam – jegyezte meg, miközben felhajtotta a bőröndje fedelét.

– Tényleg? Mindent magad csináltál? Ez csodálatos! Én képtelen lennék rá.

– A szükség jó tanácsadó.

Trude a fiókokba rakta a holmiját, ruháit meg Winnie segítségével gondosan felakasztgatta. Később előkerültek a szülei és a testvérei fényképei, ezeket Trude az ágya melletti éjjeliszekrényre állította. Winnie egymás után kezébe vette a fotókat. Először a szülők képét nézte meg. Egyszerű vonású, gondterhelt arcú, de felettébb rokonszenves emberek voltak. Aztán az egyik fiútestvér fényképe következett. Az angol lány tágra nyílt szemmel, elbűvölve bámulta.

– Te Trude, ő az a bátyád, aki még mindig szerelmes Idunába, bár ő hűtlenül elhagyta?

Trude megfordult, és a lány kezében levő arcképre pillantott.

– Nem, ez itt a legfiatalabb, Georg, a joghallgató. Ő meg Hans, a mérnök, hármuk közt a legidősebb. Ez pedig Fritz, az irodalomtanár.

Winnie csak futólag tekintett a másik két képre, pillantása azonban ismét visszatért Georg Holl arcképére.

– Mindhármuk meglett férfi már − jegyezte meg, tűnődve szemlélve az ifjú jogász markáns arcvonásait.

– Ami azt illeti, elég keményen bánt velük az élet. De mindhárman összeszorították a fogukat, és a maguk szerény módján érvényesültek. Jövőre Georg is végez.

– Milyen idősek a testvéreid?

– Hans harminchárom, Fritz harmincegy, Georg pedig huszonkilenc éves.

Winnie képtelen volt levenni a tekintetét Georg arcáról.

– Tudod, mindegyiküket legalább öt évvel idősebbnek gondoltam.

– Várd csak meg, amíg megismerkedsz velük. A valóságban nem ilyen szörnyen komolyak, mint itt, a képeken.

Winnie lassan visszatette a fényképet a többi közé.

– Kicsi Trudém, nagyon helyesek a bátyáid, mindhármuknak jellegzetes az arca, de legvonzóbbnak a legfiatalabb tűnik.

– Én ezt nem igazán tudom megítélni, hiszen saját testvéreimről van szó. De mindhárman derék emberek. Georg sorsa volt a legnehezebb, nagyon kevés pénzből kellett kijönnie, és mindig egy kicsit hozzá is kellett keresnie. De hamarosan a maga ura lesz. Hacsak, Isten

őrizz, bele nem szeret valakibe, mielőtt a célját elérte volna, mert akkor ő is biztosan szegény lányt választ, akárcsak a két bátyja. Mi már csak ilyenek vagyunk, a szívünkre hallgatunk mind.

– De hiszen Hans bátyád, mint mondtad, a gazdag Idunába lett szerelmes.

– Akkoriban Iduna még szegény volt.

– És a középső bátyád kit szeret?

– Egy fiatal tanárnőt, aki éppoly szegény, mint ő.

– Igen? És a legkisebb… úgy érted, az ő szíve még szabad?

– Hál' istennek, még igen.

Winnifred még egy pillantást vetett Georg Holl arcára, amely különös módon vonzotta.

Újra Iduna került szóba.

– Ezek után még kevésbé értem – jegyezte meg Winnie –, miért ragaszkodik Iduna olyan csökönyösen a furcsa világnézetéhez, és miért adja össze magát válogatás nélkül különböző férfiakkal. Ha olyan nagyszerű férfi szereti, mint a bátyád, miért nem kap két kézzel a boldogság után?

Trude átölelte.

– Jaj, Winnie, ha tudnád, mennyire örülök, hogy ezt hallom tőled! Nem csupán azért, mert jót mondasz a bátyáimról, hanem azért is, mert a szavaiddal elárultad, hogy alapjában véve más vagy, mint Iduna. Mindig sejtettem.

Winnie elfogódottan mosolygott.

– Nézd, Trude, Iduna sok mindent bebeszélt nekem. Az ember nem is mutathatja magát komolynak az ő társaságában, de azt sem szeremé, ha maradinak tűnne. Ami a nézeteit illeti, a szívem mélyén soha nem egyeztem vele. Nemrég pedig rájöttem, milyen butaság az egész. Falkner kisasszony is azt mondta: „Miss Longwy, ön alapjában véve nem híve ennek az úgynevezett modern világnézetnek, és azt a véleményt sem osztja, hogy egy nőnek ki kell élnie magát. Akárcsak én, tisztában van vele, hogy ez a bizonyos kiélés ebben az esetben nem jelent mást, mint valamiről lemondani, azaz hogy megfosztjuk magunkat valamitől. Kár lenne önért!". Nagyon szíven ütöttek a szavai.

Trude bólintott.

– Helyesen tetted, hogy hallgattál Falkner kisasszonyra. Ő csakugyan nagyon szorgalmas, derék ember. Egész Gravensteint ő irányítja, miközben ezt a nagynénjén kívül senki sem köszöni meg neki. Iduna úgy tesz, mintha Ruth Falkner kegyelemkenyéren élne náluk. Pedig nem tudom, mi lenne nélküle a birtokkal.

– Ezt mondom én is. Nagyon kedvelem, olyannyira, hogy korábban szerettem volna összehozni Charlesszal. Csakhogy ő szerelem nélkül nem köt házasságot senkivel. Fagyos viselkedésével kerek perec a tudtomra adta, hogy nem szereti Charlie-t, és hogy szerelem nélkül nem nyújtja senkinek a kezét. Ezt mindenképpen el akartam mondani, Trude. Derék, jó feleséget szeretnék a bátyámnak. Mondd, Trude, igaz szívedre, csakugyan szereted Charlie-t?

Trude elvörösödött, és átölelte Winnie-t.

– Ó, igen, nagyon! De kérlek, ne mondd meg neki, mert a föld alá süllyedek szégyenemben.

Winnie csókot nyomott barátnője arcára.

– Butaság, Trudi. Az ember nem szégyellheti az igaz érzéseit. Nem szabad titkolnod a szerelmedet, Charlie ugyanis egy kicsit félénk, és nehezen tudja elhinni, hogy valaki őt is szeretheti. Éreztesd vele, hogy szereted. Ha nem így teszel, képtelen lesz kimondani a döntő szót. Olyan gátlásos szegény.

Trude könnyes szemmel, mosolyogva hallgatta.

– Majd összeszedem a bátorságomat, Winnie.

A másik lány erre elnevette magát.

– Majd én is segítek, kicsi Trude, mert rájöttem, hogy csak te teheted boldoggá a bátyámat.

Miközben Trude gyorsan átöltözött, Winnie ismét elnézegette Georg Holl fényképét, amitől a szíve tájékán különös melegséget érzett. Egy ilyen férfit… igen, egy ilyen férfit tudna szeretni, és akkor többé nem lenne kedve holmi tartalmatlan flörtökhöz.

Tűnődéséből Trude hangja riasztotta fel.

– Készen is vagyok. Nézz rám… jó leszek így?

Winnie alaposan szemügyre vette újdonsült barátnőjét, majd így szólt:

– Várj egy picit, azonnal itt vagyok!

Ezzel már el is tűnt. Odalenn a hallban Charlie türelmetlenül várta őket.

– Jöttök már végre? − kérdezte a húgát.

– Öt perc, és itt vagyunk, Charlie.

– Jó sokáig vacakoltok.

Winnie a szobájába sietett, kotorászott egy ideig a szekrényében, majd egy csipkegallért vett ki a dobozból. A zsákmánnyal visszasietett Trudéhoz. Szó nélkül rátette a csipkegallért Trude eperszínű ruhájára, majd az asztalon heverő brossal odaerősítette.

– Így ni, most már sokkal szebbet mutat.

– Ó, Winnie, ez a drága gallér!

– Neked adom.

– Jaj, Winnie, nem fogadhatom el!

– Tudnod kell, hogy Angliában mindig szoktunk valami apróságot ajándékozni a vendégeinknek. Megsértesz, ha visszautasítod.

– Ezt semmiképpen sem szeretném. Egek, ez a gyönyörű gallér csakugyan az enyém?

– Hát persze. De most igyekezz, Charlie már nagyon türelmetlen.

– Azonnal, csak még gyorsan elteszem a koffert, és kikészítem a kézimunkámat.

– A kofferral ne törődj, az a cselédek dolga. Milyen kézimunkát hoztál magaddal?

Trude egy nagy gobelinhímzést hajtogatott szét. Winnie ámulva hajolt föléje.

– Ezt mind magad csináltad?

– Igen, fotelhuzat készül belőle. Egy kasseli gobelinműhely számára készítem, szép pénzt kapok érte.

Winnie aprólékosan megcsodálta a finom hímzést, majd Trudéra pillantott.

– Nem csoda, hogy ilyen sápadt vagy. Muszáj ezt a fárasztó munkát még a nyaralásra is magaddal hoznod?

– Határidőre el kell készülnöm vele, Winnie. Te talán nem is érted, de tudod, szükségem van a pénzre. Nem akarok még mindig a szüleim nyakán élősködni. S nagyon örülök, hogy ezzel legalább kereshetek egy keveset. Máskülönben állást kellene vállalnom. De a hímzést otthon is csinálhatom vagy bárhol, ahol éppen vagyok. És megkereshetek vele havonta akár száz márkát is.

Winnie e szavakra elsápadt. Belenyilallt a gondolat, mekkora összegeket ad ki ő néha holmi apróságokért. És ez a derék, kedves lány pedig reggeltől estig fáradságosan hímez mindössze havi száz márkáért!

Átölelte Trudét, és így szólt:

– Nem kell már sokáig csinálnod.

– De Winnie, örömmel dolgozom rajta, hiszen művészi munkáról van szó.

– Amivel havonta száz márkát keresel? Istenem, ha az embernek sok pénze van, bizony elkerülik a figyelmét bizonyos részletek.

– Mégis jó, hogy vannak gazdagok, akik ilyen munkákat rendelnek.

– De akkor fizessék is meg rendesen! Ha Charlie ezt meghallja, tombolni fog.

– Akkor ne is mondjuk meg neki – javasolta Trude ijedten.

– De igen, én megmondom neki, hadd sajnáljon. Az együttérzésből gyakran szerelem születik − felelte Winnie huncut mosollyal.

Trude eltette a hímzést, majd mindketten elindultak lefelé. Charlie ingerült oroszlánként

járkált föl s alá a hallban.

– A jövőben szó sem lehet arról, hogy órákra magamra hagyjatok!

Trude kérlelő pillantást vetett rá.

– Charlie, kérem, ne pöröljön, különben szomorú leszek.

A fiatalember az esdeklő szempár hatására egyszeriben kezes báránnyá változott. Határozott mozdulattal Trudéba karolt, és elindult vele kifelé a kertbe, míg húga mögöttük ballagott.

A séta során Winnie megrázó szavakkal számolt be arról, hogy milyen fáradságos és megerőltető munkát kell Trudénak végeznie havi száz márkáért. Charlie homlokán vörös foltok ütköztek ki.

– Akkor hát nincs mit csodálkozni rajta, hogy ilyen rossz színben van. Látástól vakulásig böködi a tűt, rontja a szemét, ráadásul híg kávét iszik reggelire. Nem tűröm, hogy ez így menjen tovább, megértette?

Trude szívét melegség járta át, és egyre boldogabbnak érezte magát, sőt még az önbizalma is kezdett visszatérni. Hamiskás mosollyal jegyezte meg:

– Huh, micsoda zsarnok ön, Charlie! Halálra rémíti az embert.

A fiatalember még jobban összeráncolta a homlokát, bár e szavak teljesen meglágyították a szívét.

– Így is van rendjén, rettegjen csak tőlem, legalább többé nem csinál ilyen meggondolatlanságot. Mostantól lustálkodni fog, bőségesen és rendszeresen étkezik, és sokat sétál a friss levegőn. Csodálkoznék, ha két hónap múlva nem lenne pirospozsgás és dundi.

Trude kissé zavartan nevetett.

– Két hónap múlva? Ó, ilyen sokáig nem lehetek a terhükre!

– Csönd legyen! Itt én parancsolok! Winnie, légy szíves, szólj rá, hogy kötelessége engedelmeskedni.

– Nincs ezen mit vitatkozni, kedvesem. Itt mi döntjük el, mikor engedjük haza a vendégeinket.

A fiatalember erélyesen bólogatott. Trude pedig nevetve, ugyanakkor könnyekig meghatva jelentette ki:

– Addigra viszont annyira rám unnak, hogy többé meg sem hívnak. Különben is, mit fognak szólni a szüleim, hogy ilyen sokáig távol maradok? Már három hete, hogy elmentem otthonról.

Winnie belecsimpaszkodott barátnője karjába,

– A szüleidet bízd csak rám, Trude! A jövő héten átugrom Kasselba vásárolni egyet s mást. Felkeresem őket, és mindent megbeszélek velük.

Trude elbizonytalanodott. Szeretett volna illendőségből tiltakozni, de maradni is igencsak kedvére való volt.

– Ami a szüleimet illeti, elég, ha írok nekik. Ha csakugyan olyan hosszú ideig maradhatok… jaj, Istenem, milyen jók vagytok hozzám!

Megint kicsordult néhány könnycsepp a szeméből. Zavartan előhúzta a zsebkendőjét, mire Charlie kivette a kezéből, és maga szárította fel a könnyeit.

– Hogy mennyi baj van ezzel a csibével − sóhajtott.

Erre már mindhárman elnevették magukat.

A fiatalok sétáltak az erdőben, nevettek, énekeltek és vitáztak is egy kicsit, természetesen csak tréfából. Hamarosan rábukkantak az első nárciszokra. A kis Trude a mennyországban érezte magát, és nem tudta, kinek hálásabb, a Jóistennek, Winnie-nek vagy Charlie-nak.

Röviddel tizenkét óra előtt visszamentek a házba.

Ebédnél Charlie a szó szoros értelmében szinte megtömte Trudét. Winnie nevetve jelentette ki, hogy így Trude mát; egy hónap múlva gurulni fog, Charlie-t azonban nem lehetett lebeszélni.

– Legalább öt kilót kell híznia, utána kicsit lazíthat. Te pedig, Winnie, ne szólj bele, mert

különben ellenkezni próbál velem ez a kis boszorkány. Trude kisasszony, kérem, vegyen még az édességből.

Trude felsóhajtott, és nagyon boldog volt.

– Azt hiszem, nem tudok többet enni.

– Én pedig azt hiszem, igen. Egyen még egy kanállal ebből a finom krémből a kedvemért, aztán meg még egyel Winnie kedvéért. Hadd látom, kije is van még? Egy kanállal a kedves szülei kedvéért, és egyet-egyet a testvérei kedvéért.

Trude szívből nevetett. Hangja olyan vidáman csengett, ahogy még soha senki sem hallotta.

– Örülök, hogy több hozzátartozóm nincsen.

– Nem baj, ha kell, újra kezdjük velem − jegyezte meg Charlie.

– Segítség, Winnie, Charlie nem ismer kegyelmet!

Mindhárman elnevették magukat. Az öreg John pedig, aki még benn volt az ebédlőben, jóízűen megmosolyogta őket. Eszébe jutott, mit mondott neki aznap reggel a fiatalúr:

– John, elárulom, hogy a kisasszony, aki nálunk vendégeskedik, hamarosan hozzám jön feleségül, de előbb fel kell hizlalnunk egy kicsit, olyan sápadt és sovány.

John beleegyezően bólintott. Ha ez a fiatal hölgy csakugyan a Fidesser-ház úrnője lesz, össze kell szednie magát. A sápadt arcocska helyére viruló orcát kell varázsolniuk. Semmi kifogása sem volt a döntés ellen, hiszen Mr. Charlie már egy ideje házasulandó korba került. John nem örült volna neki, ha a fiatalúr a kevély, ellenszenves gravensteini ifjú hölgyet választja, aki olyan rosszul bánt a gazdájával. Az új látogató sokkal inkább megnyerte a tetszését.

Ebéd után Trudénak még el kellett fogyasztania egy édes, tejszínhabbal kevert feketekávét, utána pedig kifeküdhetett a teraszra napozni. Úgy érezte, nincs nála irigylésre méltóbb személy kerek e világon. Charlie is helyet foglalt szorosan mellette, s Trude, ha merte volna, legszívesebben megsimogatta volna kócos fejét. Ám inkább hagyta, hogy egyelőre csak a tekintete beszéljen helyette. Charlie viszont sok mindent megérthetett belőle, mert mélyet sóhajtott, és legalább olyan boldognak érezte magát, mint a kis Trude.

X.

Gravensteinben ezalatt unalmasan teltek az órák, legalábbis Iduna számára. Egy ideig a három kasseli fiatalemberrel teniszezett, és Horváth doktort is felszólította, csatlakozzék hozzájuk. A férfi azonban köszönettel elutasította, ugyanis sürgős levelet kellett írnia, mire Iduna szörnyen dühös lett. Hozzá volt szokva, hogy minden kérését teljesítik. S minthogy kedvetlen volt, nem is ment neki valami fényesen a játék, így néhány sikertelen ütés után ingerülten elhajította az ütőjét.

A három fiatalember lopva egymásra pillantott. Pollner mérnök úr, akit Iduna előző nap és azon a reggelen különösen elhalmozott a kegyeivel, úgyhogy a fiatalember már azon a ponton volt, hogy Winnie-től elpártolva Idunához szegődik, kétszeresen is sértve érezte magát, amiért nem részesült különb bánásmódban, mint a többiek.

A fiatalok visszasétáltak a házba, ahol Ruth véletlenül összefutott rosszkedvű unokahúgával, s természetesen volt is mit nyelnie tőle. Falkner kisasszony Iduna dühkitörését, mint mindig, most is egykedvűen fogadta. Eszébe jutott az is, hogy a lány Gravensteinben töltött napjai meg vannak számlálva, és már előre valami sajnálatfélét érzett iránta. Tudta, hogy menynyire megviseli majd, ha le kell szállnia a magas lóról. De segíteni persze nem tudott rajta.

Ruthnak vasárnaponként is akadt tennivalója bőven. Be kellett hoznia a háztartás elmaradt

munkáit, amire hét közben nem jutott idő. Maria asszony egyedül nem tudta ellátni a háztartással rázúduló teendőket. Megtette persze, amit lehetett, de még mindig sok minden maradt Ruthra.

A közösen elfogyasztott reggeli óta a lány nem találkozott Horváth doktorral. Repesve várta hát az ebédet, hogy ismét viszontláthassa.

Iduna rosszkedvének okát nagyon is sejtette, hiszen a szeszélyes teremtés nyilván azon bosszankodott, hogy a kis Trude Hollt többé nem kínozhatja. Ingerültségét fokozta az is, hogy a doktor egész délelőttre a szobájába húzódott. Bár Klaus, míg a többiek teniszeztek, egy órácskát megint eltársalgott Maria asszonnyal, utána tényleg nekiült a levélírásnak. A levél Frensen jogtanácsosnak szólt, amit Weyersberg saját kezűleg akart bedobni a postaládába.

Soraiban részletesen beszámolt öreg barátjának gravensteini észrevételeiről, s néhány rövid kérdést tett fel neki. Válaszát „postán maradó" felirattal a szomszédos falu kis postahivatalába kérte, s közölte vele, hogy egyéb értesítéseit is oda várja.

Eljött az ebéd ideje, így Klaus is készülődni kezdett. Iduna Trude Holl-lal szemben tanúsított reggeli magatartása annyira felingerelte, hogy egyelőre képtelen volt elviselni a lány társaságát. Tudott róla, hogy délután mindenki a Fidesser-házba látogat. Eredetileg nem állt szándékában a többiekkel tartani, minthogy Charlie nem hívta meg. Tulajdonképpen senkit sem hívott meg. Kételyeit azonban Maria asszony hamar eloszlatta. Közölte Klausszal, hogy gyakran mennek át vendégeikkel a szomszédba, és a testvérpár mindig boldog, valahányszor látogatót fogadhat. Nyugodtan csatlakozzék a többiekhez. S minthogy Klaus óvatos kérdezősködésének hála, napvilágra került, hogy Ruth is a többiekkel tart, úgy döntött, nem vonja ki magát a társaságból. Az ebédnél észrevette, hogy Iduna felettébb neheztel rá. Nem akarván viszonyukat még jobban elmérgesíteni, Klaus udvariasan bánt vele, és kifejezte sajnálkozását amiatt, hogy a levélírás oly sokáig a szobájához kötötte. Azt természetesen nem volt nehéz kitalálnia, mi oka volt Idunának az aznap délutáni szomszédlátogatásra.

Klaus számára valóságos felüdülést jelentett, valahányszor megpihentethette tekintetét Ruth nyugodt, komoly arcán, vagy ha lopva egymásra pillanthattak.

Iduna időközben ráeszmélt, hogy tulajdonképpen ok nélkül dühös Horváth doktorra. Egyszerűen arról van szó, hogy a férfi nem hagyja magát olyan könnyen irányítani, mint a többiek, és éppen ez a legcsodálatraméltóbb tulajdonsága. Elhatározta hát, hogy újfent a kegyeibe fogadja. Nem is mulasztotta el, hogy ezt éreztesse vele. A három kasseli fiatalember szinte megszűnt létezni számára.

Az asztal körül folyó társalgásban Kurt Weyersberg nem vett részt. A kelleténél jóval többet ivott a nehéz burgundiból, s hozzá erős szivart szívott. Mindez csak fokozta amúgy is meglevő tunyaságát. Mióta családjával Gravensteinbe költözött, mindig rosszkedve volt. Korábban sem volt éppen víg kedélyű ember, de kedvvel végezte a munkáját, napjait pedig szüntelen tevékenysége töltötte ki. Mindez azonban már a múlté. A legtöbb emberhez hasonlóan ő sem tudott mit kezdeni az ölébe hullott gazdagsággal és a gondtalan élettel.

Ráadásul sértette az önérzetét, hogy az előírt tízéves határidő lejártáig bizonyos megszorításokhoz kellett tartania magát. Az örökség felett érzett örömmámorát újból és újból megkeserítette, hogy sem az öreg Weyersberg által hátrahagyott készpénzhez nem juthatott hozzá, sem hitelt nem vehetett fel a birtokra. E tíz év alatt ő is Frensen jogtanácsos felügyelete alatt állt, aki állandó unszolása ellenére sem volt hajlandó eltérni a végrendeletben előírt feltételektől.

Most azonban Kurt Weyersberg abban reménykedett, hogy sikerül nagyobb szabadságot kiharcolnia a jogtanácsostól, hiszen Horváth doktor vallomása cáfolhatatlan bizonyítékkal szolgál unokaöccse halálát illetően.

A három kasseli fiatalember jelenléte aznap sehogy sem volt ínyére, hisz megakadályozták abban, hogy a doktorral elmélyült beszélgetést folytasson. Márpedig egyedül vendége beszámolójától függött, hogy minél előbb Gravenstein korlátlan hatalmú urának tudhassa magát.

Ez az ember mindenképpen a hasznára válik, gondolta, hiszen ő fogja hozzásegíteni célja

eléréséhez. És nem is úgy tűnik, hogy vendégét fölvetné a pénz. Helyes… Legalább megjátszhatja vele szemben a jótevőt. Ezenkívül úgy látszik, Iduna beléhabarodott, amit nem is lehet a szemére vetni.

Nagyszerű ember ez a Horváth doktor, és láthatóan becsületes fickó, Mivel Klaus Weyersberg legjobb barátja volt, talán kárpótolni lehetne őt az átélt szenvedésekért, ha már a barátja ezt nem érhette meg.

Talán… ekkor azonban Kurt Weyersberg gondolatmenete hirtelen megtorpant. Jeges rémület markolta meg a szívét: „Uramisten, mi történne akkor, ha nem Horváth doktor… hanem helyette Klaus térne vissza, akkor…”

Összerázkódott. Lemondjon arról, ami már majdnem az övé? Szegény legyen újból? Hogy folytatnia kelljen hajdani, nyomasztó gondokkal teli életét? Nem, soha! Minden erejével megvédi, amit a kezébe kaparintott, bármilyen áron… Az idősödő férfi összerázkódott, mintha áramütés érte volna. Úgy rémlett neki, egyszer csak egy hang a következő kérdést súgta a fülébe: „Nem riadnál vissza akár a gyilkosságtól sem, csak hogy…?” Weyersberg a rémülettől minden ízében remegni kezdett, és zihálva szedte a levegőt.

Hála Istennek, a hang elcsitult benne.

Gyilkosság…? Nem. Azt persze nagyon kívánta, hogy Klaus soha ne térjen vissza, de hogy gyilkosságra vetemedjék? Nevetséges, mi minden nem jut az eszébe!

Klaus halott! Hiszen ez a Horváth doktor kijelentette, hogy az expedíció résztvevői közül egyedül ő maradt életben. Klaus soha nem tér vissza! Soha többé!

Ajka körül hamis, kárörvendő, elégedett mosoly jelent meg. Klaus halott. „A sors teljesítette szívem legtitkosabb vágyát” − gondolta.

Miután kényelmesen megkávéztak, Ruth gondoskodott róla, hogy Maria nénikéje visszavonuljon egy rövidke pihenésre. Kurt Weyersberg is visszavonult egy órácskára. A társaságból csak Iduna, Ruth, Klaus és a három kasseli fiatalember maradt együtt. A teraszról elvonuló nap helyébe hűvös levegő érkezett, így a fiatalok jobbnak látták, ha behúzódnak a szalonba. Ruth sürgött-forgott, az ebédlőben segédkezett az asztal leszedésénél. Iduna egy karosszékbe telepedett, formás lábait mutogatta, kedélyesen csevegett a fiatalemberekkel, fogadta a bókokat, és hol csábító pillantásokkal, hol csípős megjegyzésekkel szórakoztatta a vendégeit.

Úgy is mondhatjuk, elemében volt. Pedig gondolatai valójában másutt jártak.

Terveket szövögetett, hogyan tegye tönkre délután az idilli hangulatot a Fidesser-házban.

Amennyire egy kaland erejéig meg akarta szerezni magának Horváth doktort, legalább annyira érdekelte Charles Longwy is mint szóba jöhető férj. Esze ágában sem volt hagyni, hogy valaki lecsapja a kezéről, főleg nem Trude Holl, az a „kígyó”, akit oly hosszú időn át a keblén melengetett.

Alig várta, hogy végre elinduljanak a szomszédba.

A nagy túrakocsiban − Klaus világosan emlékezett rá, hogy apja röviddel az indulása előtt vásárolta, amolyan utolsó kísérlet gyanánt, hogy fiát az expedíción való részvételtől visszatartsa − Idunán és Klauson kívül a kasseli fiatalemberek foglaltak helyet. Valakinek a sofőr mellé kellett ülnie, ám Iduna nem engedte, hogy az Pollner mérnök legyen. Mindenképpen azt akarta, hogy a férfi mellette üljön az autóban, hogy féltékennyé tegye Winnifredet, akinek ő volt a kiszemeltje, így legalább azonnal láthatja, hogy kiásták a csatabárdot.

A kis limuzinban, amely a túrakocsit néhány perc eltéréssel követte, Iduna szülei és Ruth helyezkedett el.

Iduna és kísérete elsőként érkezett a Fidesser-házhoz. John, a komornyik sietett elébük. Miután beléptek a hallba, feltűnt Charles is, aki megszokott szívélyességével üdvözölte a

vendégeket. Csupán Idunával szemben viselkedett felettébb tartózkodóan, s mikor a lány bizalmasan belé akart karolni, mintegy véletlenül hátrébb lépett, és Horváth doktorhoz fordult. Iduna dühös volt, amiért Winnifred nem látta őt az autóban Pollner mérnök mellett ülni, Charles tartózkodó viselkedése meg még inkább felbosszantotta. A kezét tüntetően Pollner mérnök karjára fektette, kellemetlenséget okozva ezzel a férfinak, aki még nem akart minden hidat felégetni maga mögött Winnifreddel kapcsolatban.

Charles a fiatalokat a tágas fogadószobába vezette, ahol már várt rájuk a harcra kész Winnie és a félénk Trude.

Longwy kisasszony azonnal észrevette, hogy Iduna bosszantani akarja a mérnökkel, de nem húzta fel az orrát, hanem nagyon kedvesen üdvözölte a vendégeket, mindenekelőtt Horváth doktort, akinek miközben erősen megszorította a kezét, odasúgta:

– Köszönöm, hogy a védelmébe vette Trudét.

Szavait komoly pillantás kísérte. Ezután Pollner mérnökhöz fordult, akit ezúttal egy cseppet sem tüntetett ki a figyelmével, csak hűvösen köszöntötte.

Még tartottak a kölcsönös üdvözlések, amikor a ház elé kanyarodott a másik autó is. Charles gyorsan kisietett, hogy fogadja Iduna szüleit és Ruthot.

Alig távozott, Iduna máris a nyomába eredt, a következő felkiáltással:

– Ó, megérkeztek a szüleim, elébük megyek!

Közismert volt, hogy Iduna általában nem sok ragaszkodást mutatott a szülei iránt. Winnie gúnyos mosollyal nézett utána, aztán tekintete Trude arcára tévedt. A lány elsápadva, rémülten pillantott az ajtó felé.

Trude tudta, érezte, Iduna azért követte Charlie-t, hogy újfent megpróbálja behálózni.

Horváth doktor odalépett az ijedt lányhoz.

– Nos, Holl kisasszony, hogy érzi magát a Fidesser-házban?

Trude nyugtalanul pillantott rá.

– Ó, csodálatosan! Tejben-vajban fürösztenek itt! De ismét szörnyű félelem szállt meg, mert Iduna olyan gyűlölködő pillantást vetett rám.

– Semmi oka az aggodalomra, hiszen nem árthat kegyednek!

– De Charlie-nak annál inkább! − tört ki Trude.

Erre Winnie lépett oda hozzá.

– Ugyan, Trude! Ne fesd az ördögöt a falra! − mondta mosolyogva.

– De Iduna kint van Charlie-val! − felelte Trude remegő hangon.

Winnie egészen megsajnálta.

– Te csacsi! Végtére is férfiember, meg tudja ő védeni magát. De hogy megnyugtassalak, magam is utánuk megyek, hogy üdvözöljem Iduna szüleit és Ruthot. Kérem, doktor úr, addig is próbáljon lelket önteni ebbe a csüggedt teremtésbe!

Klaus udvariasan meghajolt.

– Örömmel teszem, nagyságos kisasszony.

Miközben Winnie az ajtó felé iramodott, Klaus megkísérelte felvidítani Trudét, ami úgyahogy sikerült is neki.

Charles az előtető alatt állva figyelte, hogyan gördül a ház elé a második autó.

Amint az megérkezett, hirtelen föltűnt mellette Iduna. Az érkezőket figyelembe sem véve, erélyes mozdulattal a fiatalemberbe karolt, és epekedő pillantást vetett rá.

– Szörnyen hiányoztál nekem, Charlie. Te vagy az egyeden férfi, akit szívem mélyéből kedvelek. A többiekkel csupán játszadozom.

Charlie hevesen kirántotta karját a lány szorításából.

– Ezzel nálam már nem sokra megy.

– Ó, Charlie, okvetlenül beszélnünk kell egymással. Négyszemközt. Öt perc az egész.

Charlie tudta, hogy mindaddig nem szabadulhat meg tőle, amíg a makacs teremtés el nem érte, amit akart.

– Megbocsát, de most üdvözölni szeretném a szüleit.

– Persze, de aztán rögtön beszélnem kell veled, mielőtt visszatérnénk a többiekhez.

A férfi harcra készen kihúzta magát.

– Rendben, ahogy kívánja. Miután a szüleit bekísértem a szalonba, visszajövök.

S anélkül, hogy Idunát további pillantásra méltatta volna, leiramodott a lépcsőn, és karját nyújtva segített a hölgyeknek a kiszállásnál. John is elősietett, és lesegítette a kabátot a vendégekről. Charlie a szalonba vezette a látogatókat, majd igyekezett lehetőleg feltűnés nélkül ismét távozni.

Winnie figyelmét azonban nem kerülte el, hogy a testvére újfent elhagyta a termet. Kissé nyugtalanul pillantott utána.

Charles távozása Trudénak is feltűnt. Riadtan nyugtázta magában, hogy Iduna sincs a teremben.

Klaus a két imént érkezett hölgyhöz lépett.

– Nem segítene nekem lelket önteni Holl kisasszonyba, Falkner kisasszony? − szólalt meg mosolyogva.

Ruth kérdőn nézett rá.

– Szükség van rá?

– Igen. Még mindig tart Weyersberg kisasszonytól, amin csöppet sem csodálkozom, hiszen ma reggel tanúja voltam, amint búcsút vettek egymástól.

– Nem lehetett éppenséggel szívélyes jelenet, azt el tudom képzelni. De nem szabad a történteket nagyon a szívére vennie, Holl kisasszony. Ugyan hol lennék, ha mindig komolyan venném Iduna viselkedését!

Trude megragadta Ruth kezét.

– Higgye el, ha Horváth doktor nem lépett volna közbe, ma reggel föl is pofozott volna, amikor közöltem vele, hogy meghívtak a Fidesser-házba.

Klaus megnyugtatóan nevetett.

– Ne aggódjék, itt mindenki vigyáz kegyedre.

Trude szeme egyszeriben könnybe lábadt.

– Mivel érdemeltem ki, hogy ilyen jók hozzám?

Ruth megpaskolta az arcát.

– Érezni a viselkedésén, hogy segítségre szorul. Ilyen esetben nem maradhatunk tétlenek − magyarázta Klaus, mire Ruth egyetértően bólogatott.

Trude felsóhajtott.

– És most kettesben van odakinn Charlesszal… csak nehogy miattam valami meggondolatlanságot tegyen!

Ruth átölelte a vállát.

– Maga félénk kis nyuszi! Charlie Longwy végül is férfi, és meg tudja védeni magát.

Trude újra sóhajtott. Ismerte Idunát. Ekkor azonban Maria asszony közeledett feléjük Winnie-vel, így másra terelték a szót.

Maria asszony kedvesen megcirógatta Trude kezét.

– Őszintén sajnálom, gyermekem, hogy ilyen hamar elhagyott minket. El tudom azonban képzelni, hogy itt legalább olyan kellemesen érzi magát. Talán még jobban is, mint nálunk, hisz Iduna ért hozzá, hogy feszültségben tartsa a vendégeit.

Trude hálásan csókolt kezet neki.

– Ön felettébb nagylelkű, asszonyom, de már három hetet időztem Gravensteinben, tavaly nyáron meg hat hetet töltöttem ott. Már így is sokáig voltam a terhükre.

– Erről szó sincs, gyermekem. Ha jól sejtem, Iduna volt az, aki elüldözte. Pedig nem olyan megátalkodott ő. Csupán arról van szó, hogy most nagyon kevés tennivalója van, és túl sok

ideje jut az unatkozásra és a mérgelődésre. Őszintén remélem, hogy jövőre ismét eljön hozzánk.

– Ne sajnáljon tőlünk hébe-hóba egy vendéget, drága nagyságos asszonyom, úgyis olyan ritkán van hozzá szerencsénk – szólt közbe tréfálkozva Winnie.

Az idős hölgy megértően bólogatott.

Mialatt a vendégek eltársalogtak, Charlie visszatért Idunához, aki nyugtalanul fel-alá járkált a hallban. Az öreg John rosszallással figyelte. Nem kedvelte Idunát, és nagyon boldog volt, amikor a fiatalúr közölte vele, hogy Holl kisasszony lesz a felesége.

Amikor John látta Idunához visszajönni a gazdáját, visszavonult a ruhatári állványok mögé, de a közelben maradt, hogy szükség esetén mintegy véletlenül közbeléphessen-

– Beszélni óhajtott velem, kisasszony. Mit tehetek kegyedért? − kérdezte Charles Longwy.

A lány eltökélten belékarolt, szorosan hozzásimult, majd maga mellé vonta egy kényelmes padra.

– Ah, Charlie, minek ez a körülményeskedés? Hiszen kettesben vagyunk.

A fiatalember minden ízében megmerevedett, majd a lány lábára és bokájára tévedt a tekintete, amit az ügyesen villantott elő. Eszébe jutott, hogy Trudénak még kisebb lába, és karcsúbb, törékenyebb bokája van. Kissé dacosan, elutasítóan válaszolt hát:

– Nagyon téved! Én soha nem vetemedtem holmi bizalmaskodásokra, kisasszony. Ilyesmit csupán kegyed engedett meg magának, ha éppen úgy hozta a kedve.

Iduna még szorosabban simult hozzá.

– De Charlie, ma olyan érzéketlenül bánsz velem. Pedig szinte már jegyeseknek számítunk, még ha egyelőre nem is hirdettük ki nyilvánosan.

Charlie-t dühében forró verejték öntötte el. Ez a nő képes minden további nélkül a menyasszonyának nevezni magát! Ez ellen a leghatározottabban tiltakoznia kell, különben egykettőre csőbe húzzák. Összeszedte minden bátorságát, és fagyosan kijelentette:

– Már megint ostoba tréfát űz velem, Weyersberg kisasszony. Ennek egyszer s mindenkorra vége. Nyíltan bevallom, egykor valóban komolyan mérlegeltem, hogy eljegyezzem kegyedet, de valahányszor azon a ponton voltam, hogy megkérem a kezét, kegyed felettébb elutasítóan viselkedett velem szemben, hála a jó Istennek. Mostanra beláttam, hogy egyáltalán nem illünk egymáshoz. Igaza volt, hogy nem engedte kapcsolatunkat a jegyességig jutni.

Iduna tekintete dühösen megvillant.

– Elment az eszed, Charlie! Én mindig jó voltam hozzád, még ha mindkettőnknek meg is akartam hagyni a szabadságát egy ideig. Én a menyasszonyodnak tekintettem magam. Körülményeinket tekintve pompásan illünk egymáshoz. Semmi szükségem arra, hogy gazdag kérő után futkossak, ahogy egyesek. Térj már észhez, Charlie! Trude Holl gazdag férjet akar magának megkaparintani, és téged szemelt ki áldozatul! Engem viszont nem a pénz hajt a házasságba, tudod jól.

Charlie ingerülten fölugrott.

– Megtiltom, hogy ilyen hangnemben beszéljen Holl kisasszonyról! Ő a vendégünk, és az oltalmam alatt áll.

Iduna gúnyosan elnevette magát.

– Szóval bekaptad a horgot! Gyorsan célt ért a kis kígyó, te pedig kötöznivaló bolond vagy, ha azt hiszed, őszintén szeret. Az a lány nem tágít, mindenképpen tehetős férj kell neki, jól ismerem én őt, sőt az egész családját. Tíz körömmel fognak beléd kapaszkodni, és a véredet szívják majd, mint a piócák.

Charlie egyébként világos szeme e szavakra vészjóslóan elsötétült. Felpattant, és fenyegetően magasodott Iduna fölé.

– Pfuj, micsoda aljasság ilyet mondani! Pont kegyed beszél így, aki Trude Holl bátyját azért hagyta faképnél, mert az ölébe hullott örökség gazdaggá tette, míg ő szegény maradt. Ne is próbálja előttem Holl kisasszonyt befeketíteni. Ha megengedi, most visszakísérem a többi-

ekhez. Egy percig sem kívánok tovább kettesben maradni kegyeddel, még félreértésre adhatna okot.

Trude bátyjának említésekor Iduna elsápadt. Még a gondolataiból is igyekezett azt a férfit, első szerelmét száműzni. Nem akarta, hogy fölemlegessék előtte, különösen azért nem, mivel Hans őszintén szerette őt, s a szakítás nagy fájdalmat okozott neki. Egy pillanatig döbbenten állt. Némán meredt Charlie-ra, s lelki szemei előtt megjelent Hans Holl komoly arca.

Egész testében megremegett, s valamiféle szégyenérzet fogta el.

Ám hamar úrrá lett pillanatnyi megingásán. Hevesen felugrott, és gőgösen felszegte az állát.

– Ó, látom, Trade alapos munkát végzett, hogy engem félreállítson az útból. Nos, én mindent megtettem, hogy felnyissam a szemedet. De te nem hallgatsz rám. Rohanj hát a vesztedbe, Charles Longwy! És most valóban nincs több beszélni valónk egymással.

Fejét gőgösen hátravetve a szalon felé indult anélkül, hogy pillantásra méltatta volna Charlie-t. A fiatalember nyugodt léptekkel követte, és elégedetten nyugtázva magában, hogy Idunának ezúttal nem sikerült behálóznia.

A szalonban levők önkéntelenül is fürkészve pillantottak a két belépőre. Winnie azonban ügyesen elterelte róluk a figyelmet azzal, hogy kiadta az utasítást, hogy szolgálják fel a teát.

Trude aggódó pillantását látva Charlie rögtön mellette termett.

– Bocsásson meg, hogy ilyen sokáig távol maradtam, de kénytelen voltam tisztázni egy jelentéktelen félreértést Weyersberg kisasszonnyal. Szükségtelen ilyen aggodalmasan néznie rám, Trude kisasszony. Mindvégig csak kegyedre gondoltam − mondta halkan.

Amikor pedig konstatálta, hogy e szavakra a lány szeme boldogan felragyog, százszorosan megjutalmazva érezte magát.

Iduna, amennyire tőle tellett, uralkodott magán. Egyre azt hajtogatta magában, milyen ostobaság volt tőle, hogy időt pazarolt erre a tökfilkóra. Alapjában véve teljesen érdektelen, jelentéktelen ember, akiért egy olyan nőnek, mint ő, aki minden ujjára százszorta különb kérőt kaphatna, szükségtelen bánkódnia. Tüntetően flörtölni kezdett hát Klausszal, bizonyítandó, hogy sokkal különb férfiak érdeklik, mint ez a vörösesszőke angol. Azért Trude Holl ezt nem ússza meg szárazon! Nem örülhet felhőtlenül a győzelmének! S ha tényleg sikerül neki megfognia Charlie-t, és feleségül vetetnie magát vele, amiben őszintén szólva nem hitt, még akkor is kelepcébe lehet csalni egy olyan gyenge embert, mint amilyen Charlie. Semmiképpen sem akarta megszüntetni a kapcsolatát a testvérpárral, hogy lehetőség szerint a későbbiekben is borsot törhessen Trude orra alá.

Hans említésekor Iduna előtt világossá vált, hogy a fiú továbbra is gyenge pontja, és hogy jobb nem bolygatni a sebet.

Míg Charlest Trude mellett látta, nem merészelt közel férkőzni a lányhoz. Ám amint a fiatalembert rövid időre elhívták, azon nyomban áldozata mellé lopódzott. Klaus éppen Ruthtal beszélgetett, Winnie-t pedig Maria asszony kötötte le. Trudét segélycsapatai teljesen védtelenül hagyták, Iduna tehát kihasználta az alkalmat, hogy beledöfje mérgező fullánkját.

– Te aztán hálátlan teremtés vagy, Trude, mondhatom! Mindazért a jóért, amivel elhalmoztalak, cserébe azt kapom, hogy megrágalmazol a barátaim előtt. Nem szégyelled magad?

Trude holtsápadtra vált, és minden ízében reszketett.

– Én nem rágalmaztalak meg, Iduna! − védekezett erőtlenül.

– Nem? Hát akkor ki hozta Charlie tudomására, hogy-szóval, hogy szakítottam a bátyáddal? Kinek fűződik hozzá érdeke? Ami történt, a múlté. Kész, vége. Te azonban aljasul felhasználtad, hogy megszégyeníts, és Charlie-nál behízelegd magad. És van merszed minden további nélkül beköltözni a házába? Hát illendő ez egy tisztességes ifjú hölgytől? Te szégyentelen, hogy le nem sül a bőr a képedről! Lesz gondom rá, hogy mindenki tudomást szerezzen

róla.

Nem vette észre, hogy az utolsó szavaknál Charlie ismét megjelent a teremben, és a közelükbe érve meghallotta, amint szégyentelennek nevezte Trudét.

A fiatalember összeráncolt szemöldökkel lépett Trude mellé, és fenyegetően pillantott Idunára.

– Az imént már értésére adtam, hogy Holl kisasszony az oltalmam alatt áll. Felszólítom, azonnal vonja vissza sértő kijelentését, különben ország-világ előtt elmondom, mit tartok én szégyentelennek.

Iduna megborzongott. Jobbnak látta engedni, hiszen ez az ember képes szétkürtölni róla, amit korántsem szeretett volna nagydobra verni. Kényszeredetten elmosolyodott.

– Nagyon kérem, Charlie, ne csináljon ügyet egy kis nézeteltérésből Trude és közöttem. Jó, ezennel mindent visszavonok, s kijelentem, mindennek az ellenkezője az igaz.

E félig gúnyos, félig bocsánatkérő szavakra Charlie-nak arcizma sem rándult, csak higgadtan megjegyezte:

– Éppen ezt akartam tanácsolni. És még egyszer emlékeztetem, hogy Holl kisasszony a védelmem alatt áll. Kérem, ne feledkezzék meg erről!

Iduna a világért sem látta volna be, hogy vereséget szenvedett. Látszólag kedélyesen nevetgélve jegyezte meg Winnie-nek, aki rosszat sejtve lépett oda hozzájuk:

– Huh, a bátyád ma harapós kedvében van. De a férfiak mindig ingerültek, ha vendégek vannak a háznál.

Winnifred helyeslőleg bólintott, és arrébb vonta Idunát. Charlie egyedül maradt Trudéval.

– Ó, Charlie, mennyi kellemetlenséget és vesződséget hoztam önökre! Azt hiszem, legjobb lesz, ha hazautazom − sóhajtotta Trude.

A fiatalember szeme a lányra ragyogott, akár egy boldog kisfiú. Örült, hogy sikerült felülkerekednie Idunán.

– Ne merészeljen elutazásra gondolni, míg legalább négy-öt kilót föl nem szedett! És akkor is késhegyig menő vitákra lesz szükség, hogy elnyerje a beleegyezésemet.

Megindító volt látnia, milyen hálatelten pillantott rá a lány.

– Szóval, nem neheztel rám, amiért Iduna miattam ilyen jelenetet csinált?

A fiatalember hátrahőkölt.

– Neheztelni? Kegyedre? Képtelenség! De mi okom is lenne rá? Eddig csupa jót és szépet kaptam kegyedtől.

– Ó, dehogy! Én vagyok az, aki ezt kapta öntől, pedig én semmit sem adtam cserébe. Sajnos, nincs rá lehetőségem.

Charlie teljesen elragadtatottan nézett a lányra.

– Ezt kegyed nem értheti, Trude kisasszony, ám minden szava, minden egyes pillantása gyógyír a szívemre. Persze nem ártana, ha sokkal gyakrabban mondana nekem ilyen szépeket, és többször nézne rám ilyen kedvesen, ahogy most.

– Bárcsak megtehetném!

– Minden megoldódik. Majd én megtanítom rá. Most pedig, kérem, ne nézzen rám olyan riadtan, mint egy őzike. Senki sem árthat kegyednek, higgye el! Könyörgök, mosolyogjon végre! Annyira szeretem, ha mosolyog.

Trude azon a ponton volt, hogy hangosan felzokog − ez esetben azonban a túláradó örömtől. A tekintete magáért beszélt, Charlest pedig elöntötte a boldogság, amikor szerelme könnyektől csillogó szemébe nézett.

A két fiatal nem sokat látott és hallott mindabból, ami körülöttük zajlott. Klaus és Ruth, akik végre rövid időre kettesben lehettek, szintén egymással voltak elfoglalva. Idunát közben teljesen lekötötte három kasseli hódolója. A leglelkesebb Pollner mérnök volt, hiszen dühösen vette tudomásul, hogy Winnie ügyet sem vet rá. Az ördögbe ezekkel a nőkkel!

Éppen itt, a Fidesser-házban, amelynek legkisebb zuga is előkelőséget és jólétet tükrözött,

vált világossá a fiatalember előtt, hogy milyen jó parti Winnie. A lány nagykorú volt, a szülei pedig, akik megnehezíthették volna egy férj életét, már nem voltak az élők sorában.

Pollner érezte, hogy Winnie végérvényesen kicsúszott a markából. Az imént halkan megkérdezte tőle, miért viselkedik olyan hűvösen és tartózkodóan vele szemben, mire a lány elgondolkodva így válaszolt:

– Nem emlékszem, hogy valaha is másként viselkedtem volna önnel. Téved, ha azt hiszi, hogy többet jelent nekem másoknál.

És ennyi elég is volt a fiatalembernek. Fogta magát, gyorsan áthelyezte székhelyét Iduna mellé, és megpróbálta kicselezni két vetélytársát, majd elégedetten tapasztalta, hogy könnyen sikerült a művelet. Ám amikor később látta Idunát Horváth doktorral beszélgetni, ismét elbizonytalanodott. Vajon mit keres itt ez a Horváth doktor? És hogy lehet az, hogy azonnal hosszabb időre meghívták Gravensteinbe? Ő legfeljebb csak a hétvégére tudott kiutazni Kasselból. „Horváth doktor átkozottul érdekes ember, az a férfi, akibe könnyen belehabarodnak a lányok” – gondolta Pollner úr.

Winnie éppen azt imént tette fel magának a kérdést, hogy egyáltalán volt-e olyan idő, amikor nem hűvösen és tartózkodóan viselkedett a mérnökkel. A lány már nem értette régi önmagát. Elhatározta, hogy nem vesztegeti az időt, nehogy addig Georg Holl beleszeressen valaki másba. Mindent meg akart tenni, hogy első legyen a fiú szívében − az első és az utolsó –, hiszen a Hollok hűségesek, és soha nem hagyják el, akit egyszer megszerettek.

Winnie a legszívesebben hazaküldte volna a vendégeket, hogy egyedül lehessen a gondolataival. Még Klaus sem tudta lekötni a figyelmét − ezenkívül neki is feltűnt, hogy a férfi tekintete különös csillogással tapad Ruth Falkner arcára. Winnie nem is bánta, ha Klaus Ruthot szereti, hiszen a lány megérdemli a szeretetét. Örült, hogy a férfi szemmel láthatóan nem esik áldozatul Idunának. Versengjen csak érte a többi hozományvadász, akiket csak a vagyon érdekel, az asszony pedig, akit azzal együtt kapnak, teljesen közömbös a számukra, Csak az a kár, hogy Horváth doktor szegény, akárcsak Ruth Falkner. Persze az ilyen típusú emberek akár pénz nélkül is boldogulnak.

Abban nem kételkedett, hogy Charlie nagyon boldog lesz Trudéval. Trude derék, megbízható lány, ráadásul víg kedélyű, éppen olyan, amilyenre Charlie-nak szüksége van. Minden feltétel adott, hogy csodálatos életük legyen. Ráadásul Trude Georg Holl testvére.

A vendégek hét óráig maradtak, majd útnak indultak vissza, Gravensteinbe. Ezúttal Ruth, a nagybátyja és a nagynénje távoztak elsőként, mivel Falkner kisasszonynak még rengeteg tennivalója akadt a vendéglátás körül.

Mielőtt elbúcsúzott volna, Klaus halkan így szólt hozzá:

– Már megint csak a munka, a kötelesség?

A lány nevetett.

– Jó két órát lustálkodtam, legfőbb ideje, hogy csináljak is valamit.

A két fiatal egyeden pillantással búcsúzott egymástól, ám az mindkettejük szívébe mélyen belevésődött.

Charlie Trude és a húga közt állva integetett a távozó vendégek után. A kocsiból Iduna gyűlölködő tekintettel nézett vissza rájuk.

XI.

Másnap reggel Ruth pontban öt órakor, mint minden hétköznap, ott ült a reggelinél. A lány éppen azon mélázott, hogy előző nap Horváth doktor is csatlakozott hozzá. Különös nyugtalanság fogta el, és vadul vert a szíve.

Sóhajtva emelte ajkához a kávéscsészét. Ma a fél délelőttjét nyeregben kell töltenie, hiszen be kell járnia a dimbes-dombos vidéket, s ilyenkor a motorkerékpárnak nem sok hasznát veszi. Éppen egy zsemlét vágott félbe, amikor a kés kis híján az ujjába szaladt, mivel váratlanul kinyílt az ajtó, és Horváth doktor lépett a helyiségbe. A férfi olyan fesztelenül közeledett, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy ilyenkor már ő is talpon van.

– Jó reggelt, Falkner kisasszony! Elnézést, öt percet késtem.

Klaus elégedetten nyugtázta Ruth pirulását.

– Te jó ég, csakugyan felkelt ilyen korán? − kérdezte a lány halkan.

A férfi odament az asztalhoz, és mosolyogva meghajolt.

– Hiszen mondtam, hogy korán kelő vagyok. Ezenkívül önző is, hiszen csak akkor számíthatok időben reggelire, ha megkérem, engedje, hogy kegyeddel reggelizzem.

A lány mosolygott.

– Ön csakugyan önző. Hát akkor… foglaljon helyet, vagy várjon, előbb hozzon a tálalóról egy tiszta csészét, hiszen csak egy személyre terítettek.

– Hát nem is nyújt kezet üdvözlésképpen? − kérdezte a férfi, miközben átnyúlt az asztalon.

A lány kezet adott, s a férfi érezte, hogy enyhén megremeg az övében.

– Jó reggelt! Hogy aludt?

– Remekül! És kegyed?

A lány elnevette magát, és közben kávét töltött a csészébe.

– Mint a bunda. Nem is értem, a vasárnap végül is pihenőnap kellene, hogy legyen, de a hétköznapokhoz hasonlóan megvan az a hibája, hogy túlságosan rövid.

Klaus együttérzéssel szorította meg a kezét, s futólag megcsókolta.

– Ezek az apró, szorgalmas kezek pihenést érdemelnek. Gondom lesz rá, hogy így legyen − jelentette ki komolyan.

Ruthnak újfent az arcába szökött a vér.

– Meglehetősen könnyelmű ígéreteket tesz, doktor úr. Nem vágyom én olyan sok pihenésre. Bőven elég, ha öt órát alhatok. És mit nyernék vele, ha minden vágyam teljesülne? Ismeri a mondást: beteljesült vágy, csekély öröm.

– De hát mégiscsak azért élünk, hogy olykor elérjük, amit szeretnénk. Ha nem lennének vágyaink, oda lenne az élet sava-borsa − mondta a férfi, majd fürkésző pillantást vetve a lányra, megkérdezte:

– Feltéve, ha teljesülne a vágya, hogy kialhatja magát, milyen kívánsága lenne még?

A lány fülig pirulva, sietve válaszolt:

– Vannak az embernek olyan merész vágyai, amelyekről senkinek sem beszél. Sőt, még önmaga előtt sem meri bevallani őket, hiszen teljesíthetetlenek.

– Kár! − szaladt ki a férfi száján.

A lány mosolyogni próbált.

– Kér még egy csésze kávét? − kérdezte, hogy elterelje a férfi figyelmét a kényes témáról.

Klaus érezte, hogy Ruth zavarban van, ugyanis az a bizonyos teljesíthetetlen vágy éppen vele van összefüggésben, ezért nyugodtan válaszolt:

– Igen, ha maradt még.

A lány megtöltötte a csészéjét, majd másról kezdett beszélni.

– Trude Holl mesélte, ha ön nem lép közbe, Iduna bizonyára felpofozza tegnap reggel,

amikor közölte vele, hogy meghívást kapott a Fidesser-házba.

Klaus bólintott.

– Igen, tartok tőle, hogy Weyersberg kisasszony elragadtatta volna magát. Rettentően dühös volt. Föl nem foghatom, miért. Bőven van hódolója, hisz minden férfival kikezd, aki az útjába kerül. Mr. Longwyval láthatólag igen mostohán bánt. Akkor hát miért vette annyira zokon, hogy át kell engednie Trude Hollnak?

– Mert nem tud örülni mások boldogságának, és mint már említettem, azt tervezte, a későbbiekben feleségül megy Charles Longwyhoz. A férfinak pedig készenlétben kellett állnia.

Klaus elnevette magát.

– Akár egy esernyőnek, amelyet az ember szép időben a sarokba állít, és csak akkor veszi elő, ha elered az eső. Nos, én sokkal kellemesebb életet kívánok Mr. Longwynak, megérdemli, mert igazán derék ember. Kívánom neki, hogy Holl kisasszony legyen a felesége. Látszik azon a lányon, hogy őszintén szereti.

Ruth bólintott.

– Szerintem is! Nekem úgy tűnik, Iduna tegnap délután megpróbálta visszaédesgetni magához Charlie-t, de kudarcot vallott. Bizonyára ezért volt rossz hangulatban.

Klaus ismét nevetett.

– A három kasseli fiatalemberre jól rájárt a rúd. Én még idejében eliszkoltam.

Mindketten jót nevettek, aztán Ruth komolyra fordította a szót:

– Örülhet, hogy nem tehetős ember, különben ön lenne Iduna következő áldozata. Ám mint a kedvencének, így is kitűnők a kilátásai.

Klaus mélyen a lány szemébe nézett.

– Hiábavaló fáradság, az én szívemen nem fog Weyersberg kisasszony varázsa. Másért dobog az, bár nem régóta. Pontosabban, attól a pillanattól fogva, hogy Gravenstein parkjának kapuja elé érkeztem.

Ruth megremegett Klaus forró pillantásától, de mégsem vette le róla a tekintetét. Megigézve bámulták egymást, olyannyira, hogy még a lélegzetük is elakadt. Aztán a lány lesütötte a szemét, és mereven a csészéjére bámult. Nagyon is értette, mit akar Klaus mondani, s a boldogságtól legszívesebben hangosan felkiáltott volna. Végül halkan megjegyezte:

– Kérem, ne felejtse el, amit a túl merész, teljesíthetetlen vágyakról mondtam.

A férfi megfogta a kezét.

– Árulja el nekem, Ruth kisasszony: ugyanazok a vágyaink?

– Ne kérdezze, hiszen az imént mondtam, hogy a legmerészebb vágyaimat még önmagamnak sem vallom be − nézett fel rá a lány.

– Biztos, hogy túl merészek?

A lány szeme elhalványodott.

– Sajnos igen! Ha teljesülnének, terhére lennék valakinek, és azt nem tudnám elviselni. De most már mennem kell, dolgom van a földeken. Kérem, felejtse el, amit mondtam, ne is beszéljünk róla többet.

Fölállt, mire Klaus is fölegyenesedett. Odalépett a lányhoz, és újra megfogta a kezét.

– Csak annyit áruljon el, ez az egyetlen ok-e, amiért kívánsága teljesületlen kell, hogy maradjon?

A lány határozottan bólintott, majd összeszedte magát, és nyugodtan így szólt:

– Ne beszéljünk erről többet! Ne felejtse el, hogy az ember teljesületlen vágyakkal is boldog lehet.

A férfi nem engedte el a kezét.

– Értem, amit mond, de szeretném közölni, hogy igenis teljesülhet a kívánsága.

Ruth megrázta a fejét. A hangja megremegett, amikor válaszolt.

– Az ki van zárva. Túl szép lenne.

– De lehetséges, higgye el.

– Mennem kell − ismételte meg Ruth elfogódott hangon.

– Mindjárt… Mindjárt útjára engedem. Csak szeretnék még valamit elmondani magamról. Klaus Weyersberg egy napon, remélem hamar, hozzásegít a gondtalan élethez. Akkor majd komolyan foglalkozhatok a házasság gondolatával. Úgy véli, hogy a nő, aki engem szeret, szerényebb körülményekkel is megelégedne?

Ruth megütközve nézett rá.

– Megelégedne? Hogy megelégedne-e? Ön a jelek szerint igen kevésre tartja magát. De most már tényleg mennem kell.

És kezét kirántva a férfiéból, kiszaladt a szobából.

Klaus az ablakhoz lépve nézett Ruth után, és látta, amint az könnyedén-magabiztosan felpattan az elővezetett lóra, és elüget. Előbb azonban még egy röpke pillantást vetett az ablakra, amelynél ő állt. A férfi csillogó tekintettel követte. Érezte, hogy Falkner kisasszony szíve az övé, s csak azért viselkedik tartózkodóan, mert fél, hogy a terhére lesz.

Gondolataiba mélyedve sétált vissza a szobájába, ott az ablakhoz ült, és átgondolta, hogyan irányítsa tovább a dolgok menetét. Mielőtt helyzete végleg tisztázódna, nem akarta többet nyugtalanítani Ruthot. Amit meg kellett beszélniük, és aminek egyelőre el kellett hangzania, az elhangzott közöttük. Tudta, hogy Ruth kivárja, amíg folytathatja, amit elkezdett.

Kis idő múltán fölállt, s az íróasztalhoz lépve kivette a fiókból személyes papírjait. Irattárcájában csak barátja, Horváth doktor iratait hordta magánál.

Figyelmesen áttanulmányozta a saját papírjait. Megkönnyebbülésére mindent rendben talált. Szüksége is lesz rájuk, hogy érvényesíteni tudja örökösi jogait. Szája szögletében halvány mosoly jelent meg, amikor útlevelében, a különös ismertetőjelek rovatban, az alábbi bejegyzést olvasta: „Tenyér nagyságú anyajegy a bal felkaron.”

Az útlevél kiállításakor − maga sem tudta, miért − megkérte a tisztviselőt, hogy ezt is jegyezze be.

Klausnak születésétől kezdve meg volt ez az anyajegye. Mérete kezdetben jelentéktelen volt, később azonban elérte egy női tenyér nagyságát. Korábban gyakran bosszankodott miatta, most azonban kifejezetten örült neki, hiszen minthogy külsőleg nagyon megváltozott, még hasznára lehet személyazonosságának megállapításánál.

Lassan összehajtogatta a papírokat, és egyelőre maga elé fektette a kis asztalkára.

Ezután nekilátott különféle feljegyzéseket készíteni az expedíció során szerzett tapasztalatairól és benyomásairól.

Reggeli után valószínűleg elutaznak a kasseli fiatalemberek. Kurt Weyersberg bizonyára hamarosan fölszólítja, számoljon be arról, ami neki − Kurtnak − a legfontosabb.

Klaus elővigyázatosságból írásban is felszólította a jogtanácsost, hogy semmiképpen se adjon Kurt Weyersbergnek további jogokat. Még akkor sem, ha az közli vele, hogy megvannak a bizonyítékok az unokaöccse haláláról.

Látogatása alkalmával Klaus Frensen jogtanácsosnak is beszámolt az anyajegyről. Hangsúlyozta azt is, hogy az erről szóló bejegyzés szerepel az útlevelében is, mire az öreg elgondolkodva megjegyezte:

– Ki tudja, lehet, hogy egyszer még hasznát veszed.

Amikor felhangzott a reggelire hívó gongjelzés, Klaus sietve összeszedte papírjait, és visszatette őket az íróasztalfiókba, amelyet bezárt, kulcsát pedig a zsebébe süllyesztette. Az iratok egyébként lehettek volna biztosabb helyen is, hiszen az íróasztal csupán hagyományos zárral volt ellátva.

Mialatt lesietett a lépcsőn, elhatározta, hogy mihelyt a vendégek elmennek, elmeséli az expedíció történetét, persze kizárólag Ruth jelenlétében.

Klaus jóleső érzéssel nyugtázta, hogy a közös reggelinél Falkner kisasszony is megjelent, és szívélyes modorban szolgálta ki a jelenlevőket, köztük őt is.

A házigazda és Ruth beszélgetéséből kivette, hogy a lány − legnagyobb örömére − aznap

délelőtt már nem megy ki a földekre.

A kasseli fiatalemberek az elutazásukról beszéltek, s örültek, ugyanis a jólelkű Maria asszony a következő vasárnapra is meghívta őket.

Idunának ez láthatólag nem volt ínyére, mert kedvetlenül ráncolta a homlokát. Tartózkodott azonban bármiféle megjegyzéstől, csupán annyit közölt, hogy reggeli után szándékában áll kilovagolni.

– Elkísérsz, apa? − kérdezte.

Kurt Weyersberg tagadólag rázta meg a fejét.

– Ma nem − felelte.

Iduna ekkor Klausra vetette csábos tekintetét.

– Tud lovagolni, doktor úr?

Klaus udvariasan meghajolt.

– Természetesen, nagyságos kisasszony.

– Ó, akkor megkaphatja apám lovát, és elkísérhet. Ugye megengeded, apa, hogy Horváth úr kölcsönvegye a lovadat?

A kasseli aranyifjak féltékenyen méregették Klaust. De a ház ura újfent nemet intett.

– Bármely más alkalommal, Iduna, csak ma nem. Sőt, azt szeretném, ha te is itthon maradnál, mert reggeli után Horváth doktor igen fontos és érdekes dolgokról számol be nekünk. Igazam van, doktor úr? Ugye számíthatunk rá, hogy tájékoztat bennünket bizonyos fontos eseményekről?

Klaus újfent meghajolt.

– Természetesen, Weyersberg úr. Amint egyedül maradok önnel és kedves családjával, kész vagyok felvilágosítással szolgálni.

A kasseli fiatalemberek erre majd felnyársalták a tekintetükkel.

A ház ura azonban nem sokat törődött vendégei hangulatváltozásával. Megjegyezte még, különös hangsúlyt fektet arra a körülményre, hogy felesége és leánya jelen legyen a megbeszélésen.

Klaus tiszteletteljesen meghajtotta magát Ruth felé.

– S magától értetődően a kedves unokahúga is, mert csupán egyszer kívánok erről beszélni, és úgy hiszem, amit mondani akarok, Falkner kisasszonyt is érdekli.

Kurt Weyersberg nem akart ellenkezni, csupán megjegyezte:

– Ha az unokahúgom ráér…

Klaus tekintete esedezve csüngött Ruthon, aki azonnal kiolvasta a szeméből, hogy a férfinak különösen fontos a jelenléte. Nyugodt hangon kijelentette:

– Néhány órára szabaddá tudom tenni magam, Kurt bácsi.

Iduna kíváncsiságtól tágra nyílt szemmel figyelte a történteket.

– Mit jelentsen mindez? − firtatta kelletlenül, amiért őt nem avatták be.

– Mindent idejében megtudsz − nyugtatta meg az apja. Maria asszony már sejtette, miről lesz szó, de nem szólt, és nem kérdezett semmit.

Véget ért a reggeli, a kasseli vendégek pedig autóval a pályaudvarra indultak. Még nem is tűntek el egészen a távolban, amikor Iduna rosszkedvűen megjegyezte:

– Hál’ istennek, hogy elmentek! Még soha olyan szürkének és unalmasnak nem találtam őket, mint most!

Eközben kihívó pillantást vetett Klausra, amelyet nem lehetett félreérteni.

Klaus nem állhatta meg nevetés nélkül.

– Nos, nagyságos kisasszony, remélhetőleg nem ugyanígy fog felsóhajtani, ha majd én hagyom el Gravensteint.

Iduna a férfi karjába csimpaszkodott.

– Remélem, ön sokkal szórakoztatóbb lesz, mint ezek a fajankók.

– Na de Iduna! Mind egy szálig derék, kedves fiatalemberek, eddig mindig szívesen láttad

őket − vetette közbe csodálkozva az édesanyja, akinek nem tetszett, hogy lánya ilyen megjegyzésekkel illette a távozókat.

Iduna megvonta a vállát.

– Nekem is változhat a véleményem.

Maria asszony erre már nem tudott mit mondani.

Kurt Weyersberg égett a vágytól, hogy megtudja, Klaus unokaöccse már nincs az élők sorában, így hát ünnepélyesen megszólalt:

– Megkérek mindenkit, hogy fáradjon át a nappaliba. Igen érdekes bejelentenivalóm van, amit Horváth doktor még ennél is érdekfeszítőbb beszámolója követ.

Iduna jobban szeretett volna a fiatalemberrel kettesben kilovagolni. Nem sok kedve volt hozzá, hogy végighallgasson egy feltehetőleg unalmas előadást, de nem akarta megsérteni a vendéget, így engedelmesen követte szüleit és Ruthot, akik időközben átsétáltak a nappaliba, és székeket raktak körbe. Mindannyian helyet foglaltak, Klaus pedig egy kisebb asztalkát állított maga mellé, s arra helyezte jegyzetpapírjait.

Kurt Weyersberg fölállt, és a hölgyekre tekintve ünnepélyesen megszólalt:

– Ez idáig elhallgattam előletek, milyen céllal látogatott meg bennünket Horváth doktor úr. Talán kissé csodálkoztatok, hogy idegen lévén rögtön itt marasztaltam, de nem akartalak nyugtalanítani benneteket. Most azonban már elárulhatom, hogy a doktor úr a mi sajnos oly ifjan elhunyt rokonunk, Klaus Weyersberg legjobb barátja volt, és így résztvevője az Antarktiszre induló expedíciónak. Horváth úr elmondta nekem, hogy ő az egyetlen, aki az expedíció tagjai közül életben maradt és épségben visszatért.

Kurt Weyersberg hangja elcsuklott a színlelt megindultságtól. Ebben a pillanatban kétség sem férhetett hozzá, milyen remek színész válna belőle. A hallottakon felesége és Ruth egyáltalán nem lepődött meg, Iduna azonban összerezzent, tágra nyílt szemmel meredt Klausra, és mintha ez lenne a legfontosabb, kirobbant belőle a kérdés:

– Vannak rá bizonyítékai, hogy Klaus Weyersberg halott?

Klaus ezúttal is, mint már oly sokszor, diplomatikusan válaszolt:

– Az expedíció tagjai közül egyedül én maradtam életben.

Iduna jeges pillantását látva végigfutott hátán a hideg.

– Ah, milyen izgalmas! Meséljen, meséljen! − unszolta a lány türelmetlenül.

Klaus Ruth várakozásteljes szemébe nézett, s komoly, nyugodt hangon beszélni kezdett. Beszámolt az expedíció indulásáról, a kutatómunkáról, amelynek eredményeit nagyrészt sikerült megmentenie, a visszaútról és a szörnyű szerencsétlenségről, amelynek során társai tragikus körülmények között életüket vesztették.

Aztán elhallgatott. A jelenlevőkön mély megrendültség lett úrrá.

A nyomasztó csöndbe Kurt Weyersberg kérdése hasított bele:

– És Klaus Weyersberg volt az utolsó áldozat?

Klaus nem nézett a kérdezőre. Sejtette, mit olvashatna ki a mohón villogó szempárból.

Tekintete esdeklően tapadt Ruthra. Csakis a lány közelsége tette elviselhetővé a számára, hogy ez előtt az ember előtt, aki sóváran várja halálhírét, szenvedéseiről és fájdalmairól beszéljen.

Iduna oldalt foglalt helyet. Hűvösen és feszülten figyelt, majd midőn Klaus a hányattatásairól és megpróbáltatásairól beszélt, növekvő csodálat és rokonszenv lett úrrá rajta.

Kurt Weyersberg kérdésére Klaus csupán ennyit válaszolt:

– Utolsóként legjobb barátom távozott az élők sorából.

Aztán folytatta beszámolóját, ecsetelve kínjait, éhezését, ínségét, szenvedéseit és a hónapokig tartó gyötrő magányt, amely csaknem az őrületbe kergette.

Ruth szeméből feltartóztathatatlanul patakzottak a könnyek, az iszonyatos elhagyatottság és magány leírásakor pedig egyszeriben úgy érezte, minden megvilágosodik előtte. Sejtette, érezte, hogy nem Horváth doktor az, aki előtte áll, hanem maga Klaus Weyersberg. Nehezen,

szaggatottan lélegzett, és mélyen megindította szánalma a férfi iránt, akit szeretett, igen, akit kimondhatatlanul, határtalanul szeretett.

Klaus tovább beszélt − csak neki. Elmesélte, mennyire biztos volt benne, hogy elveszett, elmesélte, hogyan bukkant fel a semmiből a bálnavadászok hajója, és hogyan mentették meg a bálnavadászok az életét.

– Semmit sem volt oly nehéz elviselni, mint a bizonytalanságot, hogy vajon észrevesznek-e a bálnavadászok, vagy továbbhaladnak-e nélkülem. Miután megölték a bálnát, amit üldöztek, szerencsére engem is megláttak. Addig csak a gazdag zsákmány lebegett a szemük előtt. Örökkévalóságnak tűnt számomra, mire végre jelt adtak, hogy észrevettek. A part felé vették az irányt, néhányan partra szálltak, én meg összeszedve utolsó erőmet, odatámolyogtam hozzájuk, miközben, akár egy őrült, segítségért könyörögtem. Nem értheti meg senki, mit éreztem, amikor a hajón újra magamhoz tértem, és emberi hangokat hallottam magam körül. Örömömben újra elveszítettem az eszméletem, és hosszú hetekig feküdtem öntudatlanul. Azok a civilizálatlan, tanulatlan emberek pedig megható odaadással ápoltak, gondosan összeszedték és biztonságba helyezték a megmaradt holmimat. Miután visszanyertem az öntudatomat, még hosszú időbe tellett, mire visszatapogatóztam a valóságba. Végre megértettem: nem csupán álmodtam a megmenekülésemet, hanem valóban így történt, és végre nem voltam egyedül. A vadászok közül csupán egy német fiatalemberrel tudtam szót érteni, mivel nem beszélek svédül, a meg-mentőim pedig ezen a nyelven kívül nem ismertek másikat. Ez a fiatalember volt a tolmácsom, így szívből köszönetet tudtam mondani a bálnavadászoknak.

Klaus elhallgatott, annyira felzaklatták az emlékek, hogy nem tudott tovább beszélni.

A többiek is hallgattak.

A férfi néhány perc múlva tudta csak folytatni elbeszélését. Hozzátette, hogy végül egy Buenos Aires-i klinikára került, ahol teljesen meggyógyult.

Tekintetét csak akkor vette le Ruthról, miután befejezte beszámolóját. Mosolyogva megsimogatta a még mindig sírdogáló Maria asszony kezét, majd pillantása apára és lányára siklott. Míg Iduna szeméből valami csodálatfélét vélt kiolvasni, Kurt Weyersberg tekintetében nem látott mást, csupán vad diadalérzetet és heves elégtételt. Szerette volna a képébe kiáltani: „Korai még az öröm − én vagyok Klaus Weyersberg!” Végül úgy határozott, egyelőre vár vele.

Elsőként ismét Kurt Weyersberg törte meg a csöndet.

– Tehát Klaus Weyersberg halála minden kétséget kizáróan megállapítható, amit majd önnek, doktor úr, a bíróság előtt is tanúsítania kell, hogy végre teljes jogot nyerjek örökségem felett.

Klaus érezte, amint végigfut hátán a hideg. Mégis nyugodtan meghajolva válaszolt:

– Minden az igazságnak megfelelően fog történni.

Tekintete futólag Ruthra tévedt. Látta, a lány mennyire meg van illetődve, mily nehezen tudja megőrizni önuralmát, ám fogalma sem volt róla, mi játszódik le a lelkében. Nem is tartotta hát vissza, amikor némán távozott a teremből.

Klaus kisvártatva Maria asszonyhoz fordult, aki csöndesen sírdogált magában.

– Drága asszonyom, kérem, nyugodjék meg, különben kénytelen leszek szemrehányást tenni magamnak, amiért ennyire felizgattam.

Az idős hölgy felszántotta könnyeit, és elhaló hangon válaszolt:

– Az ember mégse állhatja meg sírás nélkül, ha hallja, mi mindenen kellett keresztülmennie. Szegény Klaus! Bárcsak soha ne hagyta volna el a szülői házat!

Klaus hálásan kezet csókolt neki, miközben a férje ingerülten felcsattant.

– Ne légy már ilyen érzelgős, Maria! Horváth úrnak tényleg szörnyű dolgokat kellett kiállnia, de most legalább biztosak lehetünk abban, hogy jog és törvény szerint hamarosan elfoglalhatjuk az örökségünket. A kínzó bizonytalanság mindnyájunkat megviselt.

Maria asszony különös pillantást vetett a férjére, mintha életében most látná őt először. Hi-

báival és gyengeségeivel együtt szerette a férfit, és lelkében sok tévedésére felmentést talált. De hogy vendége megrázó beszámolója után csak magára tudott gondolni, ez teljesen új megvilágításban tüntette föl előtte. Csendben fölállt, és ő is elhagyta a nappalit. Férje szavaira nem tudott mit felelni, csak még egyszer megszorította Klaus kezét.

Miután távozott, Kurt Weyersberg is fölállt, és kezet nyújtott Klausnak.

– A nők túlságosan érzelgősek. Nekem személy szerint jobban tetszik a mai üde, értelmes ifjúság. Kedves doktor úr, a szolgálat, amit nekem tett, örök hálára kötelez. Remélem, egy ideig még velünk marad, és kipiheni magát nálunk. Ha bármiben segítségére lehetek, kérem, tudassa velem. Megbocsát, de haladéktalanul fel kell hívnom Frensen jogtanácsost, aki a hagyatékot kezeli. Szeretném ezt a kissé bogaras urat Gravensteinbe kéretni, hogy egyet s mást megbeszéljek vele, s akkor majd önt is megkérem, ismételje meg előtte, hogy tanúja volt Klaus Weyersberg halálának.

Ezek után fürgén, mint aki nem tudja kivárni, hogy célhoz érjen, máris eliramodott.

Klaus egyedül maradt Idunával. Szeretett volna ő is távozni, de a lány hirtelen fölpattanva szorosan elébe állt, és kezet nyújtott neki.

– El sem tudja képzelni, mennyire meghatott a beszámolója, doktor úr. Csodálom önt, tényleg. Férfi még soha nem tett rám ilyen benyomást, mint ön.

Eközben egyre közelebb húzódott hozzá, és sóvár pillantással nézett rá. Klaus azonban gondoskodott róla, hogy megőrizze a távolságot kettejük közt. Ő nem Charlie Longwy, vele nem lehet játszadozni. Biztosra vette, hogy a lány megindultsága hamar elmúlik, és akkor ismét az a rideg, számító teremtés lesz, aki kénye-kedve szerint ugráltatja a férfiakat. Annyit mindenesetre sejtett, hogy rögtön komolyra fordítaná a dolgot, mihelyt megtudná, Gravenstein igazi örököse áll előtte.

Mintegy véletlenül hátrább lépett, és így szólt:

– Próbáljon kissé megnyugodni, nagyságos kisasszony! Egyébként engem is felkavartak ez emlékeim, így engedelmével egy órára visszavonulok a szobámba.

Iduna mohón rávillantotta halványkék szemét.

– Azt hittem, kilovagol velem.

– Majd máskor, nagyságos kisasszony. Most, engedelmével, távozom.

Klaus sietve meghajolt, és sarkon fordulva elhagyta a nappalit. A lány az ajkába harapott, s homlokráncolva nézett utána.

„Most már legalább tudom, hogy az egészre utazik, akárcsak a többiek. Nem flörtölni akar, hanem beházasodni. Csakhogy én nem megyek feleségül szegényhez, gazdag a gazdaghoz tartozik, szegény a szegényhez. Ha nem így lenne, akkor már rég…”

Lehunyta a szemét, mire azonnal megjelent előtte Hans Holl képe. A fiatalember volt szívének első, igaz szerelme, és soha nem volt olyan boldog, mint akkor, amikor először megcsókolták egymást. Mindez azonban már a múlté, és pontot kell tennie a végére! Ugyan mire menne egy szerény körülmények között élő, nincstelen mérnökkel? És ez a szegény Horváth doktor is mit akarhat tőle? Legfeljebb elszórakozhatnak egy kicsit egymással. Flörtölés nélkül Iduna számára unalmas volt az élet, ő pedig mindenképpen ki akarta élni magát, mielőtt végleg feladná a szabadságát.

Büszkén hátravetette a fejét, és diadalittasan suttogta: „Amire nekem kell, arra is megkapom. Akkor és annyit lesz velem, amennyit én akarom!”

XII.

Egy keddi napon a reggelinél Winnie így szólt a többiekhez:

– Holnap Kasselbe megyek, Charlie. Ugye elvihetem a kocsit?

Charlie épp áhítatosan figyelte, milyen élvezettel kanalazza Trude a csokoládéját.

– Hát persze, Winnie. A kocsi természetesen a rendelkezésedre áll.

– De valószínűleg egész nap szükségem lesz rá, mert be kell vásárolnom, aztán meg felkeresem Trude szüleit, hogy még egy kis szabadságot kérjek neki.

Charlie repesett a boldogságtól, hogy egész nap kettesben lehet Trudéval, nagyvonalúan átengedte hát a kocsit a húgának.

Csakhogy Trudénak is rögtön átvillant az agyán, hogy akkor egyedül marad Charlie-val, s egyszeriben lányos zavar lett úrrá rajta.

– Ó, Winnie, tényleg nem terhelhetlek azzal, hogy közbenjárj a szüleimnél. Nem lenne jobb, ha én is veled mennék Kasselbe, és személyesen kérnék engedélyt tőlük?

Charlie felfortyant.

– Szó sem lehet róla! Még ott fogják! Nem, ennek még a gondolata is elborzaszt!

A fiatal lány segélykérően nézett Winnie-re. Az megsejtette, hogy Trudénak kínos lehet ilyen sokáig kettesben maradnia a bátyjával. Ki tudja, mi mindenfélét pusmog majd róluk a cselédség!

– Trudénak voltaképpen igaza van. Legegyszerűbb, ha kettesben keressük fel a szüleit. Nyugodj meg, Charlie! Ígérem, nem térek vissza nélküle.

A fiatalember izgatottan ugrott talpra.

– Na de kérlek, mégis hogy gondolod ezt? Itt kuksoljak egyedül egész nap? Trude kisasszony, nem is tudtam, hogy képes ilyen szívtelenségre!

Trude kissé csüggedten járatta a tekintetét egyik testvérről a másikra.

Rövid hallgatás után Winnie mentette meg a helyzetet. Eszébe ötlött, hogy a Holl-háznál tett látogatása során sokkal könnyebben összetalálkozhat Georggal, ha Trude is vele van.

– Charlie, valóban nem helyénvaló, hogy kettesben maradj Trudéval. Kötelesek vagyunk minden körülmények közt ügyelni a jó hírére. Gondold el, mi történne, ha valamelyik cselédünk elkotyogná Gravensteinben, hogy kettesben maradtál vele a házban. Micsoda elégtétel lenne ez Idunának! Lefogadom, másnap az egész falu erről beszélne.

Charlie elbizonytalanodva pislogott a húgára.

– De te, ugye, nem kételkedsz benne, Winnie, hogy vendégünk az oltalmam alatt olyan biztonságban lenne, akár Ábrahám kebelén?

– Esküdni mernék rá, csakhogy nem mindenki ismer olyan jól, mint én. Légy okos, és ne gördíts akadályt közös kasseli utunk elé!

Trude közben felváltva hol elvörösödött, hogy elsápadt, ami nem kerülte el Charlie figyelmét sem. A fiatalembert kezdetben édes, boldogító érzés töltötte el annak gondolatára, hogy szerelme egész nap csak az övé lesz, etetheti, gondját viselheti és eltársaloghat vele. Ám természetesen mindennél fontosabb, hogy Holl kisasszony jó hírét ne sodorja veszélybe.

Egy ideig gondolataiba mélyedve bámult maga elé, aztán hevesen talpra szökkent.

– Ah, nagyon tévedtek, ha azt hiszitek, hogy engem itthon hagyhattok! Elkísérlek titeket, mi több, a sofőrötök leszek. Egyébként nekem is van elintéznivalóm Kasselben. És aztán veletek tartok Trude kisasszony szüleihez, úgyis nagyon szeretném már megismerni őket.

Az ifjú Longwy nagyon büszke volt új ötletére, különösen, amikor magán érezte Trude sugárzó tekintetét. A lánynak is nehezére esett volna egy álló napra elszakadni Charlie-tól, titokban ugyanis még mindig nagyon félt Iduna mesterkedéseitől.

– Jó, akkor menjünk együtt, biztos nagyon jó lesz! − adta be a derekát nevetve Winnie.
– Szeretném még gyorsan értesíteni édesanyámat, hogy előkészülhessen a fogadásunkra.
– Szó sem lehet róla! Nem akarunk az édesanyádnak vesződséget okozni.

– Nem, nem! A végén még rájön, hogy Trude kisasszonyt egyáltalán nem tudja nélkülözni. Inkább váratlanul betoppanunk, s megkérjük a kedves szüleit és bátyjait, ebédeljenek velünk a hotelban. Akkor a kedves édesanyja zavartalanul együtt lehet velünk – jelentette ki Charlie.

Javaslatát Trude felcsillanó tekintettel fogadta.

– Ó, jóságos Istenem, micsoda ünnep lesz ez a családomnak! Charlie, ön nagyon jó ember, és én egyre inkább a lekötelezettje leszek, akárcsak Winnie-nek.

– Nos, hogy Winnie mit szól ehhez, nem tudom, egy viszont biztos: ami engem illet, egyszer behajtom az adósságot, erre mérget vehet. Most azonban ne gondolja, hogy a vita hevében megfeledkeztem szent kötelességemről. A csokoládéskanna még nem ürült ki, s kegyed csak a második csészénél tart. Vigyázat, jön a harmadik!

Saját kezűleg töltötte meg Trude csészéjét, amit a lánynak az utolsó csöppig ki kellett kanalaznia, mert Charlie nem ismert irgalmat.

– Most pedig teniszezünk, nehogy izom helyett a hájunk növekedjék − nevetett rá Trudéra.

Winnie-nek megesett a szíve a lányon, és védelmezőén megölelte.

– Akkor indulj a labdákért és az ütőkért, Charlie! Mi majd előremegyünk Trudéval.
– Állandóan elküldötök vagy elriasztotok magatoktól. Ezt ezentúl nem hagyom annyiban. Várjatok meg, amíg visszajövök a labdákkal!

Fenyegető pillantása láttán a hölgyek mozdulni sem mertek. Charlie hatalmas léptekkel indult a kellékekért. Trude Winnie karjába vetette magát.

– Jaj, Winnie, olyan itt, nálatok, akár a mennyországban!

Winnie gyengéden megsimogatta a lány dióbarna fürtjeit.

– Akkor maradj itt örökre ebben a mennyországban, kicsi Trude − mondta szívélyesen.

Trude hálásan cirógatta meg a barátnője kezét.

– Nem tudtam, hogy ilyen nemes lelkű vagy, Winnie. Gravensteinben másnak mutatkoztál.

– Én is azt hiszem, hogy csak akkor találtam meg igazi önmagamat, amikor hozzánk kerültél. Talán majd egyszer bővebben elmagyarázom. Most még magam sem tudom, mi történt velem. Mondd csak, Trude, holnap mindenki otthon lesz nálatok?

– A mama egész délelőtt otthon van, ebédet készít a férfiaknak. Édesapám és a fiúk pontosan érkeznek. Te, hogy fognak örülni, ha Charlie meghívja őket a szállodába! Holnap szerda… várj csak, mit is szoktunk szerdán ebédelni? Ja, igen, kelkáposzta lesz marhahússal. Hű, de megörül Georg… ki nem állhatja a káposztát!

– Vagy úgy, nem szereti a káposztát − ismételte Winnie.

Trude nevetett.

– Nem bizony, és amit még nagyon nem szeret, az a mellébeszélés. Ő ugyanis a mi „családi arisztokratánk”, fizikailag és szellemileg egyaránt. Szerény ő is, mint a többi bátyám, de van benne valami előkelő, ezért is a kedvencem.

– Szóval, szerinted örülni fog, hogy szállodában ebédelhet velünk?

Trude elgondolkodott.

– Hm, igen, csak nem szabad megszimatolnia, hogy mi akarunk jót neki. Ugyanis nagyon büszke. De hagyd csak, majd én elintéznem. Úgy kell kinéznie, mintha ő tenne nekünk szívességet, erre bármikor kapható. Nagyon segítőkész, akár a többiek.

– Büszke lehetsz a bátyáidra, Trude.
– Az is vagyok, megérdemlik. Ott jön Charlie!

Charlie kiosztotta az ütőket, sajátját a hóna alá csapta, majd meglengette a levegőben a labdákkal megtöltött zsákot.

– Mehetünk! Egy pillanat… Trude kisasszony, hol van a kabátkája? Könnyelmű ez a mai ifjúság, lám, kegyed is kabát nélkül akar szaladgálni.

– Hisz olyan meleg van!

– Most igen, de meglátjuk teniszezés után. A játéktól kimelegedve könnyen megfázhat az ember. Itt van a kabátja. Lovagja leszek, és viszem önnek.

Ezzel nevetve átvetette a vállán Trude kabátját, miközben magában töprengeni kezdett: „Ha már hozzám tartozik, az első, amit veszek neki, az egy könnyű bunda lesz és egy fehér, bolyhos kabát. Dióbarna haja és a fehér kabát − csodálatosan fest majd benne.” Charlie kezdte szép lassan beleélni magát a tervezgetésbe, hogyan kényezteti majd Trudét, ha már a felesége lesz.

A lány kétoldalt belekarolt Winnie-be és Charlie-ba, s úgy ugrabugrált közöttük, akár egy bohókás kis madárka.

A testvérpár bátorítására tovább mesélt a családjáról. Tudta, hogy Georg bátyja szerdánként csak délelőtt dolgozik. Fritznek, a gimnáziumi tanárnak is szabad a szerda délutánja, csak Hansnak, a mérnöknek kell visszamennie a gyárba. Az édesapja nyugodtan rábízhatja az egyik kereskedőre a könyvelést, így legalább három óráig velük lehet. És édesanya hogy fog örülni, hogy nem kell főznie!

A testvérek elérzékenyülve hallgatták vendégüket, miközben néha jelentőségteljesen összszenéztek.

A teniszpályán hatalmas küzdelem következett. Mindhárman ügyes, fürge játékosok voltak. Charlie-nak nem volt könnyű dolga két, bájos ellenfelével, így a mérkőzés döntetlennel végződött.

Ahogy befejezték a játékot, a férfi feladta Trudéra a kabátot. Ellenkezésnek nem volt helye, Charlie úgy beszélt vele, mint egy szigorú apa a gyermekével. Ezen mindhárman jót nevettek. Trudénak ugyan kissé melege volt, de azért csodálatosnak találta az életet.

Charlie boldogan hallgatta a nevetését, és férfiasan beismerte magának, hogy még soha életében nem volt ilyen boldog, mint amióta Trude náluk vendégeskedik.

XIII.

A megrázó élménybeszámoló után Ruth és Klaus Weyersberg csak az étkezéseknél, mások társaságában találkoztak. Klaus aggódva nyugtázta az ebédnél, hogy a lány nagyon sápadt, ráadásul a szeme vöröslik a sírástól. Ez nem lehet a délelőtti könnyek nyoma. Azóta újra sírhatott − de vajon miért?

A ház ura korántsem volt olyan jó kedvében, mint várni lehetett volna, ugyanis Frensen jogtanácsossal folytatott telefonbeszélgetése során azt a felvilágosítást kapta, hogy a Klaus Weyersberg elhunytát illető kétségtelen bizonyíték ellenére sem következhet be lényegi változás a jelenleg fennálló állapotokban, ami annyit jelent, hogy továbbra sem használhatja a Weyersbergek készpénzvagyonát és egyéb értékeit. Amikor ezt a formaságokhoz való túlzott ragaszkodásnak és zsarnokoskodásnak nevezte, a jogtanácsos megígérte, hogy minden jogi eszközt bevet a határozat megváltoztatása érdekében, habár erre szerinte nem sok remény akad. Kurt erre magából kikelve ordította a kagylóba, hogy ilyen fontos ügyet telefonon nem lehet megbeszélni, lesz szíves a jogtanácsos úr Gravensteinbe fáradni, ahol Horváth doktor eskü alatt kijelenti neki, miszerint ő az expedíció egyetlen túlélője.

Frensent kellemesen érintette, hogy Gravensteinbe kéretik, mert örült, hogy találkozhat Klausszal, és elbeszélgethet vele. Megígérte hát, hogy másnap tiszteletét teszi a birtokon.

Az ebédnél Kurt Weyersberg fennhangon szidta a hivatal packázásait, no meg az akadékoskodó jogtanácsost.

– Ha csak egy kicsit előzékenyebb lenne, mindkettőnknek sokat használna. De Frensen

makacs, begyöpösödött agyú öregúr, aki jottányit sem tér el a törvényben leírtaktól.

Klaus erre csöndben megjegyezte:

– A jogtanácsos úr nem térhet el a végrendeletben megadott feltételektől.

– Még soha nem hallottam ilyen értelmetlen végrendeletről − morgolódott Kurt Weyersberg. Maria asszony sápadtan, némán ült mellette, s amióta kicsit bírálóbb szemmel figyelte a férjét, számos hátrányos észrevételt tett még a jellemét illetően. Mindez rettenetesen fájt neki, azonban többé önmaga előtt sem tudta eltussolni az igazságot.

Igyekezett, hogy vendégük semmiben ne szenvedjen hiányt. Anyai, részvéttel teli tekintete újra és újra végigsimított Klaus arcán. A férfi érezte ezt, s nagyon hálás volt érte az egyszerű asszonynak. Maria úgy gondolta, a doktoron kell jóvátennie és bepótolnia mindazt, ami Klaus Weyersberget illette volna. Meghalt a lelkében oly hosszú időn át dédelgetett remény, miszerint Klaus Weyersberg egyszer visszatér, és megszabadítja őt az örökségtől, amely rémálomként gyötörte.

A nyomott hangulat estére sem engedett föl. Kurt Weyersberg újabb és újabb kérdéseket intézett Klaushoz, amelyekből kiderült, kizárólag a tulajdonképpeni örökös sorsa foglalkoztatja, és kifejezetten örül, hogy unokaöccse halálához többé nem fér kétség. Klaus minden kérdésére válaszolt, lehetőség szerint kerülve a nyílt hazugságot. Egyeden szóval sem mondta, hogy Klaus Weyersberg halott, mindig azt hangsúlyozta, hogy az expedíció résztvevői közül egyedül ő maradt életben. Ilyenkor Ruth különös, szomorú pillantást vetett rá, hiszen már régóta megfejtette féltve őrzött titkát. Kínzó magányáról úgy, ahogy ő tette, csak az tud beszélni, akinek magának kellett végigszenvednie a gyötrelmes elhagyatottságot. S ha társai közül senki sem menekült meg, csupán ő élte túl e szörnyűséget – akkor ő nem lehet más, csakis Klaus Weyersberg, amennyiben Klaus Weyersberg valóban él, ahogy Horváth doktor állította.

A lány egész nap ezen töprengett, mégsem jutott más eredményre. Felfedezése azonban mélyen elszomorította. A férfi reggeli szavai halvány reményt keltettek benne, hogy ők ketten egy szép napon talán majd összeköthetik sorsukat. A nincstelen Horváth doktor oldalán emelt fővel vállalta volna az élet kihívásait. Ám közte és a dúsgazdag örökös, Klaus Weyersberg között mély szakadék tátongott. Klaus Weyersberg és ő − lehetetlen! Nem értette, vajon miért csillantotta fel a férfi előtte ezt a reményt? Talán játszik vele?

Ruth egyre inkább elszomorodott, s boldog volt, amikor végre visszavonulhatott.

Amint másnap reggel az álmatlanul eltöltött éjszaka után az ebédlőbe lépett, még nem talált ott senkit. Az asztalon, szokás szerint, egyetlen teríték állt és egyetlen csésze. A jelek szerint még senkinek sem tűnt fel, hogy az utóbbi napokban nem egyedül fogyasztotta el korai reggelijét.

Sóhajtva töltötte meg a csészéjét, ám amint a kannát vissza akarta helyezni a melegítőlapra, megjelent Klaus, és odalépett hozzá. Fürkészve pillantott a lány sápadt arcára és bánatos szemébe. Némán terítéket hozott magának, leereszkedett egy átellenben álló székre, és odanyújtotta neki a csészéjét. Ruth komoly, tágra nyílt szemmel nézett rá, s mielőtt Klaus egy szót is szólhatott volna, izgatottan kifakadt, miközben teletöltötte az elébe tartott csészét:

– Ez a mai az utolsó alkalom, doktor úr… Többé nem engedhetem, hogy velem együtt reggelizzék − amennyiben van jogom itt egyáltalán szólni.

És ezzel a kannát erélyes mozdulattal visszahelyezte a melegítőlapra.

Klaus elsápadt.

– Szabad tudnom, mivel bosszantottam fel?

A lány mélyet sóhajtott, ajka pedig megremegett.

– Bosszúságról szó sincs, és nem is lehet. Azt azonban el kell mondanom, hogy amíg a ház vendégével szívesen megosztottam a társaságomat reggelente, a ház urával már nem illik együtt reggeliznem, ameddig az alkalmazottja vagyok.

Klaus enyhén megrázkódott, majd kissé közelebb hajolt Ruthhoz.

– Ruth kisasszony!
– Kérem, szólítson inkább Falkner kisasszonynak… Klaus Weyersberg úr!

E nevet oly hivatalos modorban ejtette ki, hogy Klaus önkéntelenül is elmosolyodott. A lány nem nézett a szemébe, hanem a férfi enyhén őszülő halántékát nézte, és arra gondolt, mennyi szenvedésben lehetett része, ha már ilyen hamar őszülni kezdett. Tudta, hogy mindössze harminchárom éves.

– Elárulná nekem, Falkner kisasszony, honnan tudja, hogy ki vagyok? − kérdezte Klaus anélkül, hogy tiltakozni próbált volna.

Ruth nyíltan a szemébe nézett.

– Tegnap végighallgattam a beszámolóját, és az, ahogy gyötrő magányát ecsetelte, minden további kétségemet elűzte afelől, hogy önön kívül élő ember maradt volna azon a szigeten. Utolsó társa, aki a szeme láttára halt meg, nem Klaus Weyersberg volt, hanem a barátja, Horváth doktor.

Klaus rezzenéstelenül állta a tekintetét.

– Kegyed nagyon okos, ezt már jó ideje tudom. Ami azt illeti, tegnapi beszámolóm egyedül kegyednek szólt.

Ruth arca árulkodóan lángba borult.

– Igen… igen, sejtettem − suttogta.

Klaus szeme felcsillant.

– Beszélt már valakivel a felfedezéséről?
– Hogy képzeli? Egy léleknek sem, hiszen tudom, oka van a titkolózásra.

– Szóval nem emiatt neheztel rám?

Ruth megrázta a fejét.

– Nem, persze hogy nem.

– Akkor hát mi történt, hogy tegnapi találkozásunkhoz képest ma egészen másként viselkedik velem? Miért ilyen hűvös és elutasító?

Ruth farkasszemet nézett vele.

– Hát nem érti? Hogyan engedhetném meg magamnak, hogy a ház urával mint velem egyenrangúval beszéljek? Minden megváltozott. Szegény alkalmazott vagyok, akinek meg kell keresnie a mindennapi betevőjét. Ön viszont Gravenstein ura. Ez az ellentét feloldhatatlan, nemde, doktor úr? Ugye a doktori cím önt is megilleti?

A férfi jóságos mosollyal nyúlt az asztal fölött Ruth keze után.

– Derék, aranyos kislány! Büszke, egyenes teremtés! Tényleg azt hiszi, megengedem, hogy megszakítson velem minden kapcsolatot? Ruth, drága, kicsi Ruth, mit számít az két magunkfajta ember között, hogyan hívnak bennünket, rendelkezünk-e földi javakkal vagy sem? Most már tudom, mi vonzott haza oly ellenállhatatlan erővel, bár itthon senkiről sem tudtam, aki szeretett volna vagy akit én szerettem volna, mióta az apám meghalt. Sejtettem, hogy a szülői ház számomra a legszebbet és legdrágábbat tartogatja, amit ember az életben csak kaphat, még ha nem is volt ez más, csak puszta megérzés. Mikor először néztem a szemébe, rögtön megértettem, miért kellett hazajönnöm. Sőt, vakmerőségemben azt is remélni mertem, hogy kegyed itt éppoly sóváran várt rám, mint amennyire én vágytam ide. És most falat húzna közénk, elrejtené a szerelmét, amit tegnap egy óvatlan pillanatban akaratlanul is felfedett előttem? Nem, Ruth Falkner, előttem nem tud titkolózni. Tudom, hogy szeret, ahogy én is szeretem. Mit képzelt? Hogy talán megriadok a nevetséges kételyektől, amelyeket kiagyalt csak azért, hogy közénk éket verjen? Ezt akarja tenni velem, Ruth? Hát képes Ruth Falkner, az én drágám, ilyen balga, kicsinyes gondolkodásra?

Ruth keze megremegett a férfiában. Ó, mennyire szerette, milyen örömteli borzongás futott végig a testén minden egyes szavára! Hát nincs igaza, ezerszer igaza, amikor mindent, ami szerelmükön kívül áll, kicsinyesnek, lényegtelennek gondol? Fejét lassan Klaus kezére hajtotta, és lehunyta a szemét.

– Valóban megadatik nekem ekkora boldogság? − suttogta elhalóan.

Klaus gyengéden simogatta a haját.

– Drága Ruthom! Látod, egyetlen lépéssel sem közeledek hozzád, nem ölellek magamhoz, pedig szíves örömest tenném. Nem akarlak felzaklatni, de tudnod kell, hogy Klaus Weyersberg szívében olyan fontos helyet foglalsz el, hogy várni tud, amíg immáron igazi nevén elnyerhet téged, a boldogságát. Amíg hamis zászló alatt hajózom − hidd el, nem tart már sokáig –, addig visszafogom magam. De ne tagadd meg tőlem a napnak eme egyetlen óráját, amikor kettesben lehetek veled! Szükségem van rá, különben képtelen leszek érzéketlenül elmenni melletted, és rámosolyogni Iduna kisasszonyra. Ruth! Nézz rám, kérlek!

A lány erre ajkával lágyan megérintette Klaus kézfejét, majd fölemelte a fejét. Klaus mindent kiolvashatott a szeméből. Az ő tekintete pedig egyenesen Ruth szívéhez szólt. Így ültek szemtől szemben, távol a világtól, lelkük mélyéig boldogan és mámorosan. Csupán kezük kulcsolódott egymásra szorosan.

– Ruth − suttogta gyöngéden Klaus.

– Klaus! Klaus!

A férfi megcsókolta kedvese kezét.

– Milyen régen is volt, Istenem, hogy engem valaki ezen a néven szólított! − jegyezte meg könnybe lábadt szemmel.

A lány ajkai megremegtek.

– Ó, ha tudnád, mennyire fáj, Klaus, hogy ilyen sokat kellett szenvedned! − szólt megindultan.

– De te majd mindent, mindent elfeledtetsz velem, drága Ruth.

A lány hirtelen egész testében megfeszülve az ajtó felé fülelt.

– Mi baj? − firtatta Klaus.

Ruth megkönnyebbülten lélegzett föl.

– Semmi, semmi, csak mintha halk lépteket hallottam volna. Bizonyára valamelyik cseléd lehetett. Egyvalami mégis nagyon nyugtalanít, Klaus. Bizonyára sejted, hogy a nagybátyám nem egykönnyen mond majd le az örökségről.

Klaus bólintott.

– Igen, tudom. De ne aggódj, meg kell tennie.

– Megvannak a bizonyítékaid, amivel igazolni tudod magad?

– Igen, a papírjaim rendben vannak. Ne aggódj, bízz mindent rám! Semmi értelme, hogy nyugtalankodj.

Ruth kissé bátortalanul elmosolyodott.

– Milyen butaság, hogy nagy örömömben hirtelen elfog a félelem. Légy óvatos, könyörgök, légy nagyon óvatos!

Klaus biztatóan mosolygott rá.

– Jelenleg még véd az inkognitóm, később pedig, ígérem, nagyon óvatos leszek.

Ruth megkönnyebbülten sóhajtott fel, és arcába némi szín költözött.

– Ha az embernek nincs semmi veszítenivalója, nem ismeri a félelmet. De most itt vagy nekem te, és nagyon aggódom érted.

Klaus gyöngéden megsimogatta a kezét.

– Féltő gondoskodásodért csak még jobban szeretlek, drága Ruthom. Milyen nagyszerű érzés tudni, hogy valaki aggódik értem!

Ruth mélyet sóhajtott.

– Indulnom kell a földekre, vár a munka.

– Hamarosan kialhatod majd magad, te kedves, drága lélek. Nem tartóztatlak, de negyedóra múlva utánad megyek, találkoznunk kell valahol. Annyi mindent el kell még mondanom. Hol találhatlak meg?

Ruth elgondolkodott, aztán sietve válaszolt:

– A kereszteződésnél, ahol az út a Fidesser-birtokra leágazik.
– Rendben van, ott várok rád.

Mindketten fölálltak, s egy ideig kéz a kézben, szótlanul nézték egymást. Ajkaik sóvárogva vágytak egymásra, Klaus mégis erőt vett magán. Nem akarta összezavarni a lányt, hadd legyen nyugodt, és bízzon benne.

Vonakodva váltak el. Még egyszer egymás fülébe súgták, mennyire szeretik a másikat, majd Ruth kisietett a szobából.

Ó, milyen boldogan szállt a lány aznap nyeregbe! Szeretett volna hangosan ujjongani, mégis áhítatos csöndben maradt. Szívéből azonban hangtalan hálaima szállt az ég felé.

Amilyen gyorsan csak lehetett, végzett ellenőrző körútjával. Aznap sehol sem tartózkodott sokáig, s a szeme sem volt olyan éles, mint máskor.

Körülbelül egy órával azután, hogy elváltak egymástól, megbeszélésük szerint találkoztak a keresztútnál. Klaus leemelte a lányt a nyeregből, s a szükségesnél valamivel hosszabb ideig tartotta szorosan átölelve. A két fiatal tekintete boldogan kapcsolódott egymásba.

– Ruth! Kedvesem!
– Klaus! Drága Klaus!

A reggeli nap sugarai bágyadtan szűrődtek át a fák ágai közt. A fiatalok sétáltak egy kicsit az erdőben. Ruth lovát egy fatörzshöz kötötték. Rengeteg mondanivalójuk volt egymás számára, és az erdőben nem kellett attól tartaniuk, hogy valaki kihallgatja őket. Klaus elmondta, mit szándékozik tenni, s a lány figyelmesen hallgatta.

Aztán, minthogy megmagyarázhatatlan félelem kerítette hatalmába, újból megkérdezte Klaust, megvan-e minden szükséges papírja.

– Ne aggódj, kicsi Ruth, semmi sem hiányzik, még az évekkel korábban kiállított útlevelem is rendben van.

A lány megkönnyebbülten föllélegzett.

– Csak azért kérdem, mert az imént említetted, hogy még a jogtanácsos sem ismert meg.

– No igen, ebből még származhatnak bonyodalmak, minthogy tényleg nem hasonlítok hajdani útlevélképemre. Csakhogy, hál' istennek, más bizonyítékom is van rá, hogy Klaus Weyersberg vagyok. Van egy különös ismertetőjegyem. Tudd meg, kedvesem, jövendőbeli férjed némi szépséghibával rendelkezik.

És ezzel a férfi beszámolt a bal felkarján lévő anyajegyről.

– Látod, ez a jellegzetes anyajegy minden kétséget kizáróan igazolja a személyazonosságomat. Már a jogtanácsos úrnak is megemlítettem.

– Hála az égnek! Akkor hát e tekintetben nincs miért aggódnom. De vigyázz nagyon az útleveledre, nehogy elveszítsd!

– Ne félj, nem hordom magamnál, gondosan elzártam a nappalimban álló íróasztal fiókjába.

Ruth elégedetten bólintott, nem sejtvén, hogy az útlevél ott sincs teljes biztonságban.

Jóleső megnyugvással hallgatta, milyen nagyvonalúan kíván Klaus a rokonairól gondoskodni. A férfi bevallotta, hogy mindezt elsősorban Maria nénje érdekében teszi.

– Tudom, hogy megtartod a szavad, és nem közelítesz hozzám, amíg csak nyíltan Klaus Weyersbergnek nem vallhatod magad, de amiért olyan jóságosan bánsz Maria néném, meg kell, hogy csókoljalak.

Klaus erre nem tudta tovább türtőztetni magát. Szorosan átölelve Ruthot, a lány rózsapiros ajkai fölé hajolt, majd hosszú, boldog csókot váltottak. Nagy nehezen tudtak csak elválni egymástól. Klaus mélyen a lány szemébe nézve, fojtott hangon így szólt:

– Nagyon köszönöm, drágám. Köszönöm a bizalmadat, és ígérem, soha nem fogok visszaélni vele.

Ruth könnyes szemmel bólintott.

– Tudom − suttogta.

Egy ideig szótlanul haladtak egymás mellett, vigyázva, nehogy valami megzavarja a szinte áhítatos hangulatot, amely első csókjuk óta elfogta őket.

– Legfőbb ideje utánanéznem az embereimnek, nehogy az új uraság kifogásolnivalót találjon a munkámban − jegyezte meg végül Ruth tréfálkozva.

– Első dolgom lesz intézőt fölfogadni. Meg is bíztam már Frensen jogtanácsost, kerítsen egy megbízható embert. Elképesztő dolog Kurt Weyersbergtől, hogy rád kényszerítette ezt a nő számára felettébb megerőltető munkát.

– De hiszen én vállaltam magamra, Klaus, senki sem várta el tőlem.

– Mert kapva kaptak az alkalmon, hogy te minden terhet leveszel a vállukról, s ha én nem tértem volna vissza, talán életed végéig elnézték volna, hogy minden reggel öt óra előtt kelj, és egyik munkából a másikba hajszoltak volna egyetlen köszönő szó nélkül. Nem, nem, valahányszor erre gondolok, forr bennem a düh. Egyedül Maria nénéd ismeri el a munkád, annál inkább megérdemli hát, hogy teljesüljön a szíve vágya. És azt sem felejtem el, hogy miatta kaptam tőled az első csókot, ráadásul önszántadból adtad − ugratta a férfi.

– Talán valami nem úrinőhöz illőt tettem, Klaus? − kérdezte elbizonytalanodva Ruth.

– Kedves, ártatlan csók volt, drágám. Te képtelen vagy helytelenül viselkedni.

Ideje volt elbúcsúzniuk. Ruth örömest hagyta magát egy kicsit kényeztetni, és engedte, hogy Klaus emelje föl a nyeregbe. Aztán sietve elvágtatott.

A fiatalember hosszan nézett utána. Hátával egy fa törzsének támaszkodott, és álmodozva töprengett azon, ami köztük történt, meg aminek majd történnie kell. Úgy elmélyedt gondolataiban, hogy ijedten rezzent össze, amikor nem messze tőle megszólalt egy autóduda. Kisvártatva megpillantotta Charlie Longwy közeledő autóját. Klaus fölegyenesedve előlépett a fák közül. Charlie észrevette az ismerős alakot, és utasította a sofőrt, hogy álljon meg.

A kocsiban ülők nevetve üdvözölték, és elmondták neki, hogy éppen Kasselbe tartanak. Holl kisasszony szüleit kívánják meglátogatni, hogy még egy kis szabadságot kérjenek a lány számára. Klaus jó utat kívánt a társaságnak, mire Winnie szívélyesen megjegyezte:

– Alkalomadtán látogasson meg minket, doktor úr! Estére érünk vissza, és őszintén örülnénk egy jó beszélgetésnek. Vagy a vendéglátójától nem kap engedélyt rá, hogy látogatást tegyen a szomszédságban?

Klaus mosolyogva válaszolt.

– Kötve hiszem, hogy erre engedélyt kellene kérnem. Ahol pedig örömmel látnak, oda szívesen megyek.

– Pompás! Küldjek kocsit? − ajánlotta nagylelkűen Charlie.

– Sajnos, pontos időt még nem tudok mondani. De szívesen elsétálok én gyalog is. Megengedik, hogy egyszer megjelenjek reggelire? Nincs szebb ugyanis a kora reggeli sétánál.

– Bármikor szívesen látjuk, doktor úr! Nincs szüksége valamire a városból? − kérdezte Winnie készségesen.

– Nagyon köszönöm, de azt hiszem, nincs. Igazán kedves, hogy még erre is gondol. De nem akarom a társaságot tovább tartóztatni, Holl kisasszonynak bizonyára erős honvágya van már.

Trade túláradó boldogsággal nevetett rá.

– Nem hiszem, hogy bármikor is elvágyódnék vendéglátóim házából. Viszontlátásra, doktor úr, és alkalomadtán, kérem, üdvözölje a nevemben Falkner kisasszonyt és Weyersberg asszonyt. Ők ketten mindig jó szívvel viseltettek irántam.

– Átadom az üdvözletét, Holl kisasszony. Viszontlátásra! Jó utat!

Klaus mindenkivel kezet rázott, majd az út szélére húzódott. A kocsi elrobogott, és hamarosan eltűnt a szeme elől. Klaus mosolyogva nézett utánuk, és az járt a fejében, hogy ezzel a három emberrel nem lesz nehéz jószomszédi viszonyt kialakítania. Amikor közelebbről megismerte Miss Winnifredet, kellemesen csalódott benne is. Első találkozásuk alkalmával elha-

markodott véleményt alkotott róla. Klaus nem tudta, hogy a lány időközben nagyon megváltozott, aminek következtében sokkal rokonszenvesebbé vált mindenki számára.

A férfi szép lassan visszaindult Gravensteinbe, így még reggeli előtt odaért. A Weyersberg családot korántsem találta olyan rózsás hangulatban, mint elvárta volna azok után, hogy úgymond „bizonyítékot szolgáltatott" nekik arra vonatkozóan, hogy Gravenstein természetes és jogos örököse nincs többé az élők sorában. Kurt Weyersberg kifejezetten rosszkedvű volt, és harcias hangulatban várta a jogtanácsost. Maria asszony még mindig bánatos volt, Iduna pedig, aki rosszul aludt, nyűgösségéért az egész világmindenséget hibáztatta. Még Klausszal is mogorván viselkedett.

Ruth még nem tért vissza a földekről.

Iduna rosszkedvében többször is bosszankodásának adott hangot, amiért Ruth sosincs kéznél, ha éppen szükség van rá.

Klaus erre nem állhatta meg, hogy védelmébe ne vegye az ártatlan teremtést.

– Saját szememmel láttam, amikor Falkner kisasszony hajnalok hajnalán kilovagolt a földekre, nagyságos kisasszony, és úgy gondolom, az ifjú hölgy felettébb szorgalmas teremtés. Embertelenül sokat dolgozik, nem csupán a birtok intézője, hanem amolyan házi mindenes is itt.

Iduna gőgösen megvonta a vállát.

– Valamit végül is csinálnia kell cserébe azért, hogy teljes ellátást és szállást kap tőlünk, sőt még családi légkört és mindenféle kényelmet is biztosítunk neki.

– Így igaz, doktor úr, a lányom szavait magam is megerősíthetem − csatlakozott Idunához Kurt Weyersberg is.

Maria asszony tekintetéből azonban biztatást vélt kiolvasni, ezért Klaus még csöndesen megjegyezte:

– Természetesen azt nem tudom, mekkora fizetést kap Falkner kisasszony eme kiterjedt tevékenységéért.

– Ó, Ruth egyáltalán nem kap fizetést! − szólt közbe gyorsan Maria asszony.

– No de engedtessék meg, miért járna fizetés neki, amikor ételt, ruhát, lakást ingyen kap nálunk? Ha fizetést adnék, semmivel sem kerülne kevesebbe, mint ha rendes intézőt alkalmaznék.

– Ön téved, Weyersberg úr. Amit Falkner kisasszony ruházkodásra költ, meg sem közelíti a rendes intézői fizetést. Ahogy látom, egyszerűen, szerényen öltözködik.

– Igaza van, doktor úr. Ezt már én is mondtam a férjemnek és a lányomnak, de nem hisznek nekem – jegyezte meg Maria asszony bátran, ám közben nem mert ránézni a férjére és a lányára.

Kurt Weyersberg dühösen pillantott rá. Semmi áron sem akart lemondani arról a dicsőségről, hogy ő Ruth jótevője. Iduna úgy találta, hogy Horváth doktor a kelleténél többet foglalkozik, Ruthtal, az apja szerint pedig olyan ügyekbe üti bele az orrát, ami egyáltalán nem tartozik rá. Ha nem lett volna annyira szüksége rá mint tanúra, bizonyára szóvá is teszi. Így azonban Weyersberg gyorsan okokat próbált keresni, hogy miért is nem fizeti meg rendesen Ruth munkáját. Amikor megszólalt, a hangja kissé ingerülten csengett.

– Ugyanazt fújja, amit a feleségem és Frensen jogtanácsos. Csakhogy most nem vagyok olyan helyzetben, hogy magasabb béreket fizessek, ugyanis megnyirbálták a jogaimat az örökség kezelését illetően. Az elődöm olyan értelmetlen végrendeletet hagyott hátra, amely megköti a kezem. Az unokaöcsém halálától számított tíz éven belül nem nyúlhatok a hátrahagyott készpénzhez, és jelzálogkölcsönt sem vehetek fel, habár Gravenstein teljesen adósságmentes. Ezért kell takarékoskodni, állandóan csak takarékoskodni.

Klaus már régen észrevette, hogy ebben a házban csak Maria asszony és Ruth takarékoskodik, míg a házigazda és a lánya két kézzel szórja a pénzt. Nyugodt hangon megjegyezte:

– Ha Gravenstein adósságmentes, a gazdaság szépen jövedelmez. Úgy tudom, ez az összeg

a rendelkezésére áll.

Kurt Weyersberg egyre dühösebb lett Klausra, de nem mutatta.

– Igaz, a birtok szépen jövedelmez, csakhogy ebből kell fedeznem a különféle javításokat, ezenkívül a ház és a birtok fenntartása is nyeli a pénzt. A jogtanácsos éberen őrködik a vagyon felett, akár az ördög a lelkek felett. Nem lehet vele szót érteni. És sajnos még most sem változtathatok a végrendelet szabta értelmetlen feltételeken, hiába bizonyítom be az ön segítségével, hogy én vagyok a jogos örökös. Ha szabad kezem lenne, rendes fizetést adnék az unokahúgomnak.

Iduna rántott egyet a vállán.

– Ugyan minek? Mindene megvan, ami csak kell. És ami a ruhatárát illeti, már régóta felfrissíthette volna. Számtalanszor felajánlottam, hogy neki ajándékozom a levetett ruháimat. De azt hiszi, hajlandó őket felvenni? Ahhoz túl büszke. Szívesebben viseli az ócska kis rongyait. Pedig a megunt ruháim kifogástalan állapotban vannak.

Klausnak a felháborodástól vörös foltok ütköztek ki a homlokán. Látta, hogy Maria lehunyt szemmel hátradől a széken, és hallotta az asszony sóhajtását is. A férfi felegyenesedett.

– Vannak emberek, akik megalázónak tartják, hogy mások által levetett ruhában járjanak. Alighanem közéjük tartozik, amennyire meg tudom ítélni, Falkner kisasszony is − jelentette ki komoly hangon.

Iduna gúnyosan rávillantotta a tekintetét.

– Ah, csak nem tartozik ön is azokhoz az emberekhez, akik belelátnak a cselédek szívébe?

Klaus nyíltan a szemébe nézett.

– Minthogy Falkner kisasszony nem kap fizetést, nem is cseléd. Jómagam pedig az olyan emberekhez tartozom, akik feltételezik, hogy a legegyszerűbb alkalmazottnak is van lelke. Sőt továbbmegyek: szerintem még egy kutyának is van lelke, amire az embernek tekintettel kell lennie.

Iduna erre elnevette magát.

– Okvetlenül el kell mesélnem az unokahúgomnak, hogy ön párhuzamot vont közte és egy kutya között.

Klaus arcából elfojtott dühében kifutott minden vér.

– Minthogy hölgyről van szó, sajnos, nem kérhetem ki magamnak, hogy kiforgatja a szavaimat.

Iduna még mindig gúnyosan kacarászott, s amint Ruth belépett az ajtón, odakiáltotta neki:

– Milyen mulatságos! Képzeld, Ruth, Horváth doktor épp az imént hasonlított téged egy kutyához.

Ruth Iduna válla fölött Klausra pillantott, és tekintetük egymásba kapcsolódott. Arcára enyhe pír szökött. Rögtön tudta, hogy Iduna kijelentése ezúttal megint távol áll a valóságtól.

– Rosszabb dologhoz is lehet hasonlítani valakit, Iduna, mint egy kutyához, egyébként pedig Horváth doktorról nem feltételezem, hogy ilyen ízléstelenségre vetemedne.

– Ah, hagyd már ezeket az ostoba vicceket, Iduna! − fortyant fel dühösen az apja.

Ruth elnézést kért késői jöveteléért, és megkérdezte, hogy szükség van-e rá. Csak ezután foglalt helyet az asztalnál, hogy ő is csillapítsa éhségét. Klaus néma pillantással mondott köszönetet neki. Ő maga nem akart semmit felhozni a védelmére, mert félt, hogy Iduna illetlen szavaival még jobban megsérti a lányt. Iduna dühét látva Klaus elhatározta, hogy jobb kedvre deríti, mielőtt még ismét Ruthon tölti ki a mérgét. Beszédbe elegyedett hát vele, sőt még a bókolástól sem riadt vissza. A lány hamarosan kiengesztelődött. Ruth elég okos volt ahhoz, hogy észrevegye, Klaus menteni akarja a helyzetet, mert fél, hogy Iduna dühében késése miatt őt szemeli ki áldozatul. Klaus csodálta szerelemét a nyugalmáért. Más nő a helyében azonnal tudni szerette volna, hogy mit beszéltek róla a távollétében.

Klaus gyorsan elmesélte, hogy látta a Longwy testvéreket és Holl kisasszonyt autón, s váltott is velük néhány szót. Azt viszont elhallgatta, hogy a társaság Kasselbe tartott, hogy to-

vábbi vidéki tartózkodást eszközöljenek ki Trude számára. Attól tartott, hogy erre a hírre nyomban visszatér Iduna rosszkedve.

A reggeli még javában tartott, amikor a komornyik bejelentette Frensen jogtanácsost. Klaus felállt, hogy visszavonuljon a szobájába, bár sejtette, hogy Kurt Weyersberg nem jó szemmel nézi majd, s megérzésében nem is csalódott.

– Nem, nem, doktor úr! Kérem, maradjon. Ön végül is már tisztában van a Gravensteinben uralkodó bonyolult helyzettel, s mint már említettem, számomra rendkívül fontos, hogy tanúsítsa Klaus Weyersberg halálát. Egyszóval, jelen lehet Frensen jogtanácsos úrral folytatandó megbeszélésünkön.

Weyersberg szólt, hogy vezessék be a vendéget, majd karosszékéből fölemelkedve maga is elébe sietett.

– Még épp időben érkezik a reggelihez, jogtanácsos úr.

– Kész örömmel, az utazás során jócskán megéheztem. Jó reggelt, hölgyeim és uraim! Mélyen tisztelt nagyságos asszonyom, igazán örülök, hogy ismét láthatom.

Tisztelettudóan kezet csókolt Maria asszonynak. Az idős hölgy mosolyogva fogadta.

– Hosszú ideje nem járt nálunk, jogtanácsos úr.

– Nem volt szükségük a szolgálataimra, asszonyom. Jó reggelt, nagyságos kisasszony! Jó reggelt, Falkner kisasszony! Hogy van?

– Remekül, jogtanácsos úr. Kérem, foglaljon helyet. Rögtön hozok még egy terítéket.

Az öregúr tekintete jólesően pihent meg Ruthon. Iduna előtt csupán meghajolt, Ruthnak viszont melegen megszorította a kezét. Aztán az asztalhoz lépett. Klaus aggódott, nehogy elárulja magát, ám a jogtanácsos, ahogy az idegenek esetében illik, mélyen meghajolt előtte. Klaus is ugyanilyen mozdulatot tett.

– Engedje meg, jogtanácsos úr, hogy bemutassam Horváth doktor urat. Frensen jogtanácsos úr − lépett elő a házigazda.

Az öregúr szívélyesen kezet nyújtott Klausnak.

– Á, Weyersberg úrtól hallottam, hogy ön is részt vett azon az expedíción, amelyhez Klaus Weyersberg csatlakozott.

– Így igaz, jogtanácsos úr.

– Miként azt tegnap telefonon már közöltem, Horváth doktor minden kétséget kizáróan tanúsította előttünk, hogy Klaus Weyersberg nincs többé az élők sorában.

Frensen tekintete megcsillant a szemüvege mögött. Kissé ironikus mosollyal jegyezte meg:

– Valóban ezt állítja, doktor úr?

Kurt Weyersberg szája széle idegesen megrándult, Klaus azonban, hű maradván diplomatikus kijelentéséhez, meghajolt és higgadtan válaszolt:

– Tanúsíthatom, és eskü alatt megerősíthetem, jogtanácsos úr, hogy én vagyok az expedíció egyetlen túlélője.

E szavak hallatán Kurt Weyersberg karjával izgatottan hadonászni kezdett a levegőben:

– Tessék, ön is hallhatta, jogtanácsos úr! Lennie kell valamilyen megoldásnak, hogy minden további késlekedés nélkül, végérvényesen beiktassanak az örökségembe.

Az öregúr higgadtan pillantott a feldúlt férfira.

– Nagyon sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de semmiféle törvényes eszköz nem létezik, amely az örökhagyó halálát követő tíz éven belül szabad rendelkezést engedne az örökség felett.

– Ej, a mennykőbe is, hát miféle jogtudor ön, ha képtelen megoldást találni egy ekkora badarságra?

A jogtanácsos megvonta a vállát.

– Én a törvény képviselője vagyok, nem lábbal tiprója.

– Kész őrültség! Én vagyok a jogos örökös, örökségemhez mégsem juthatok hozzá.

– Engedje meg, hogy helyreigazítsam a szavait. Ön csak tíz év múlva válik e birtok jogos

örökösévé. Egyelőre csupán intéző itt, pontosabban szólva… már megbocsásson, de valójában, amennyire meg tudom ítélni, Falkner kisasszony Gravenstein intézője, s a feladatát igen derekasan látja el.

– Ez egyáltalán nem tartozik ide. Különben is, Ruth, nem akarunk feltartani a munkádban. Jobb, ha te is távozol, Maria. Úgysem érdekli a hölgyeket, amiről itt szó van.

A lányát azonban nem küldte ki a szobából. Csakhogy Iduna unta már magát, és úgy találta, hogy itt rá egyelőre semmi szükség. így hát ő is felállt, és anyja, valamint Ruth társaságában elhagyta az ebédlőt.

Klaus is indulni készült, ám előbb udvariasan megjegyezte:

– Úgy hiszem, rám sincs tovább szüksége, Weyersberg úr.

A ház ura ekkor azonban a karjánál fogva megragadta, és visszanyomta a székre.

– Kérem, maradjon még, doktor úr. Elképzelhető, hogy a jogtanácsos úrnak kérdése lesz önhöz. Meg kell, és meg is fogjuk találni a módját, hogy hozzájussak a törvényes örökségemhez.

– Már megbocsásson, Weyersberg úr! Semmi nem jogosítja fel, hogy az örökséget már most a magáénak nevezze. A végrendelet ugyanis világosan leszögezi a következőket: „Amennyiben a halálomat követő tíz éven belül Klaus fiam nem kerülne elő, unokabátyám, Kurt Weyersberg iktattassák be jogos és törvényes örökösömként. Ha időközben átvenné Gravenstein birtokának igazgatását, fáradozásáért cserébe megilleti őt a gazdálkodásból befolyó jövedelem. De örökségi jogát a tíz év lejárta előtt nem áll módjában érvényesíteni, s nem férhet hozzá ingó vagyonomhoz sem.” Ez után következnek, ahogy azt ön is jól tudja, a pontos eligazítások a birtok jövedelméből származó pénzeszközök felhasználására. A végrendelet végrehajtójaként és felügyelőjeként ismeretes előttem, hogy ön és családja szabad ellátást élvez Gravensteinben, és hogy ezenkívül évente húszezer márka készpénzjuttatást is kap. Nem értem, ezek után hogyan beszélhet nehéz körülményekről. Véleményem szerint semmi oka sincs kérelmezni a végrendelet feltételeinek időnap előtti módosítását. Éppen ellenkező- leg, örülnie kellene, hogy a birtokon minden a legnagyobb rendben van, és hogy a rendelkezésére álló készpénzvagyon a kamatokkal és a kamatok kamataival folyamatosan növekszik.

Kurt Weyersberg dühös arckifejezéssel torkolta le a beszélőt.

– Ezt a litániát már sokszor ledarálta előttem, jogtanácsos úr, nem kérek újra belőle. Egyet azonban mondhatok: amennyiben nem segít hozzá jogos örökségemhez, kénytelen leszek más jogi képviselő után nézni. Csak magának köszönheti, ha elesik jövedelmének egy részétől.

Az öregúr egykedvűen vonta meg a vállát.

– Természetesen ebben senki sem akadályozhatja meg. Ha nem lennék ennyire hű a törvény betűjéhez, azt mondhatnám: rendben, mindent el fogok követni, hogy ügyét sikerre vigyem. Lefolytatnék egy látványos pert, és jól megszedhetném magam. Nem kétlem, hogy talál olyan ügyvédet, aki boldogan elvállalja érdekeinek képviseletét. Ám a haszon kizárólag eme úriember zsebébe vándorol, önre nézve semmiféle nyereség nem származik belőle.

Kurt Weyersberg magából kikelve ugrott fel. Szemében az örökség iránti mohó vágy égett.

– Majd meglátjuk! Majd meglátjuk! − üvöltözte, és fenyegetően hadonászott a levegőben.

Klaus kezdte kínosan érezni magát. Legszívesebben ott, helyben véget vetett volna a vitának azzal, hogy fölfedi a kilétét. Csakhogy előbb okvetlenül szeretett volna még egyszer négyszemközt beszélni a jogtanácsossal. Titokban sokatmondó pillantást váltott az öregúrral, aki megnyugtatóan nézett vissza rá.

Kis idő elteltével Kurt Weyersberg visszanyerte önuralmát, és köhögéstől fuldokolva ereszkedett le egy fotelbe.

– Remélem, nem veszi rossz néven, ha másutt és másképpen próbálok érvényt szerezni a jogaimnak – jelentette be engedékenyebb hangon.

– Természetesen nem, Weyersberg úr, ön úgy tesz, ahogy jónak látja. Ha van elég pénze értelmeden pereskedésre, én nem állok az útjába. Talán addig még egyszer átgondolja a dol-

got.

Kurt Weyersberg dühösen túrt bele gyérülő hajába. Még nem adta fel a reményt, habár a költséges pereskedés nem volt ínyére. Csakhogy a kapzsisága még ennél is nagyobb volt.

Ezután egyéb ügyek megvitatása került sorra. Kurt Weyersberg néhány pillanatra kiment, hogy különféle bizonylatokat hozzon át a dolgozószobájából. A kínálkozó alkalmat kihasználva Klaus odasúgta a jó öregnek:

– A városba vezető út mentén várok rád. Máris indulok, majd utolérsz.

A jogtanácsos egyetértően bólintott.

Amint Kurt Weyersberg visszatért, Klaus fölállt az asztaltól.

– Úgy hiszem, további jelenlétem itt valóban felesleges. Ha nincs ellene kifogása, sétálok egyet.

Kurt Weyersberg nem tartóztatta vendégét, hisz egyelőre nem volt szüksége rá.

XIV.

Amint Klaus áthaladt a halion, észrevette, hogy Ruth jön lefelé a lépcsőn. Megállt és megvárta, amíg leér.

– Minden rendben, Klaus? − kérdezte fojtott hangon Ruth.

– Igen, minden az elképzeléseimnek megfelelően alakul. Meglásd, nem tart már soká, és tisztázom a helyzetet. Most mennem kell, egy megadott helyen várom a jogtanácsost, még fontos megbeszélnivalóm van vele.

A lány bólintott.

– Menj csak!

A férfi gyöngéd pillantást vetett rá, aztán kisietett az épületből, Ruth pedig elindult az alagsori gazdasági épületek felé.

A park kapuja felé közeledve Klaus már a távolból észrevett egy világos ruhás alakot, s rögtön felismerte Idunát. Isten ments, hogy vele találkozzék! Egy fa árnyékába húzódva figyelte, vajon merre fordul majd a szeszélyes kisasszony. Szerencsére ebben a pillanatban a lány visszaindult a ház felé.

Megszaporázta lépteit, s hamarosan elhagyta a parkot. Lehetőleg minél távolabb akart lenni Gravensteintől, amikor a jogtanácsossal találkozik. Baj nélkül eljutott a birtokhoz tartozó majorságig, amelyért Maria asszony annyira lelkesedett. A bájos kis ház ablakait muskátlik díszítették, és valóban barátságos látványt nyújtott. A ház előtti asztalnál ötven év körüli asszony ült, mellette kutya kuporgott, amely Klaus közeledtére hegyezni kezdte a fülét, és orrával nyugtalanul szimatolt a levegőbe.

Amint Klaus megpillantotta az állatot, ijedten rezzent össze. Klaus rögtön felismerte a terriert. Egykor az övé volt. Mikor elutazott, apja gondjaira bízta. Apja halála után Jerry, mert így hívták a hűséges jószágot, szerető gondoskodásra lelt a majorságban. Bármennyire megváltozott is, a kutyának nem esett nehezére fölismernie hajdani gazdáját. Megérezve az ismerős szagot, fölszökkent, egy pillanatra megtorpant, aztán hangos csaholással iramodott egykori gazdája elé.

Az asztalnál ülő asszony, a kis ház bérlője, ijedten kiáltott utána.

– Vissza, Jerry! Nyugodj!

Ám a kutya nem nyughatott, hanem vad örömében egyenest Klausra ugrott, a kezét nyalogatta, vidáman csaholt, izgatottságában kis híján feldöntötte, és egy tapodtat sem mozdult mellőle.

– Nyugalom, Jerry, nyugalom! − csitította halkan a kedves jószágot Klaus.

A hűséges állat azonban nem bírt magával örömében, míg az asszony oda nem jött, hogy nyakörvet tegyen rá. De még akkor is tovább ficánkolt a viszontlátás örömében.

– Elnézését kérem, uram, máskor olyan szófogadó, senkit sem bánt. Eh, buta jószág! Bizonyára összetévesztette valakivel.

Klaus levette a kalapját, és udvariasan odabiccentett az asszonynak, aki nem ismerhette őt, hisz a kis majorságot nyilvánvalóan már a távollétében bérelte ki az apjától. Kissé megkönnyebbült, a kutya ugyanis könnyen elárulhatta volna.

– Nem tesz semmit, asszonyom. Bizonyára megérezte, hogy kutyabaráttal van dolga. Egykor nekem is volt egy hasonló állatom. Az öné, asszonyom?

– Dehogy! Tulajdonképpen mi csak gondoskodunk róla. Az udvarházhoz tartozik, de a nagyságos kisasszony ki nem állhatja. A kutya, valahányszor meglátja, éktelenül morogni kezd, meg a nagyságos úrra is vicsorog, pedig máskülönben nagyon barátságos. Szeszélyes egy jószág! Nézze, hogy bámulja önt, és közben csóválja a farkát. Úgy tűnik, megkedvelte.

– Kérem, engedje szabadon. Hogy is hívják?

– Jerry!

– No, Jerry, gyere ide, légy jó kutya! Adj egy pacsit – mondta Klaus, mélyen megilletődve a derék jószág ragaszkodásán és okosságán.

Jerry megtette, amit parancsolt neki, sőt minden további felszólítás nélkül sorban bemutatta mindazokat az apró mutatványokat, amelyekre Klaus egykor megtanította. Az asszonyság ámulva csapta össze a kezét.

– Nahát! Látja, nekünk hosszasan kell könyörögnünk, amíg végre hajlandó produkálni magát. Önnek viszont kérés nélkül bemutatta a tudását.

Klaus megvakargatta az okos állat fejét.

– Igen, igen. Jó kutya vagy, Jerry, nagyon jó kutya. De most lábhoz!

Jerry tüstént engedelmeskedett. Klaus az asszonysághoz fordult.

– Megengedi, hogy egy kicsit leüljek?

– Hogyne, kérem! Uraságod bizonyára itt vendégeskedik az udvarházban, ugye?

Klaus helyet foglalt a kis asztalnál.

– Igen, és sokat hallottam már önről Weyersberg asszonytól.

Az asszonyság arca a név hallatán felderült.

– Ó, az úrnő jólelkű, kedves asszony, ő és Ruth kisasszony sokszor meglátogatnak. Weyersberg asszony szívesen elüldögél itt, pontosan az ön helyén, megiszik egy pohár tejet, és elgyönyörködik a házikónkban. Egyszer azt találta mondani, hogy sokkal boldogabb lenne itt, mint odafönt, az udvarházban. Nagyon tetszik itt neki.

– Igen, nekem is említette.

Az asszonyság tekintete megpihent a kedves kis házon.

– Ami azt illeti, szép életünk van itt. Ha rajtam állna, nem költöznék el, csakhogy a lányom a városba ment férjhez, az ura ott nyitott tejboltot. A lányunk állandóan nyaggat, költözzünk mi is a városba. Van két kis unokánk is, és hát az embernek az életben mégiscsak a család nyújtja a legnagyobb boldogságot. A vőm szeretné, ha az uram segítene neki a boltban, én pedig egész nap az unokákkal foglalkozhatnék. Vágyom is rá nagyon. Csakhogy nehezünkre esik felmondani az uraságnak a bérletet, hálátlanságnak tűnne.

Klaus érdeklődéssel hallgatta az asszony szavait. Kissé előrehajolt, és mosolyogva kérdezte:

– Hajlandó lenne rám bízni, hogy tapintatosan az uraság tudomására hozzam a döntésüket?

Az asszony elbizonytalanodva nézett rá.

– Ó, nagyon kedves öntől, de a világért sem szeretném terhelni.

– Erről szó sincs, bízza csak rám, majd én elintézem. Csak legyen türelemmel még néhány napig!

– Ó, annyira nem sürgős, egy-két hét nem számít. Tudja, két ilyen öregnek, mint én meg az

uram, túl nagy ez a ház. S az évek múlásával egyre szívesebben van együtt az ember az övéivel.

– Persze, megértem. Egyszóval, aggodalomra semmi ok. Most azonban már nem szeretnék tovább zavarni. Megengedné, hogy Jerry elkísérjen egy darabon? Ígérem, épségben visszahozom.

Az asszonyság mosolyogva bólintott.

– Idegenekkel általában nem szokott elmenni, de azt hiszem, önre hallgat.

– Majd meglátjuk. Gyere, Jerry!

A kutya fölszökkent a levegőbe, s örömében hangos csaholásba kezdett. Őrült iramban szaladgált oda-vissza Klaus előtt. Korábban sokszor bandukoltak így együtt.

Amint Klaus a kis háztól eltávolodva látótávolságon kívül került, letérdelt, és ölébe vette a drága jószágot.

– Jerry! Drága, öreg Jerry! Milyen okos kutya vagy! Hát rögtön felismerted a gazdit?

A kedves jószág jólesően dörgölődzött az ölelő karokhoz, mintha Klaus minden egyes szavát értené. Így ünnepelte meg kutya és gazdája a boldog viszontlátást. Klaus elhatározta, hogy Jerryt mindenképp újra magához veszi. Kettesben folytatták hát az utat.

Kisvártatva beérte őket a jogtanácsos kocsija, amelyet az öregúr mindig maga vezetett. Klaushoz érve megállt, és kezet nyújtott.

– Nos, Klaus, végre tanúk nélkül válthatunk néhány szót.

– Én is nagyon vártam már, urambátyám. Képzeld, egyvalaki nyomban felismert.

Az öregúr elképedve meredt rá.

– Valóban? Kicsoda?

Klaus a kutyára mutatott.

– Jerry!

– Ebből is látni, milyen finom ösztöne van egy ilyen jószágnak. Remélem, nem árult el?

– Nem, a majorság bérlője, aki gondoskodik róla, csupán elcsodálkozott, hogy milyen örömmel üdvözöl, és készségesen bemutatja mindazt, amit korábban magam tanítottam neki. Megmagyaráztam, hogy nekem is volt egy ilyen kutyám, és Jerry alighanem ezt érezhette meg rajtam. Ó, Istenem, úgy örülök, hogy legalább ő nem felejtett el.

– Megértelek, fiam. De most térjünk a fontosabb dolgokra! Időközben megismerkedtél Gravenstein lakóival. Milyen képet alkottál róluk?

Klaus lelkesen ragadta meg az öregúr kezét.

– A legjobbal kezdem… Ruth Falkner!

Az öregúr nevetve bólintott.

– Szóval egyezik a véleményünk?

– Úgy bizony! És hogy világosan láss: elveszem feleségül!

A jogtanácsos egyeden ugrással kint termett az autóból, s a fiatalembert két vállánál megragadva, sugárzó arccal kiáltotta:

– Komolyan beszélsz?

– Már megegyeztünk.

– Ördög és pokol! A mai fiatalság aztán nem teketóriázik! De jelen esetben boldogan mondom: úgy legyen, ámen! Klaus, derekabb teremtést keresve sem találhattál volna!

– Tudom én azt jól, kedves urambátyám.

Röviden elmesélte, hogyan találtak egymásra Ruthtal. Amint mondandója végére ért, a jogtanácsos kezet rázott vele.

– Fiam, már régen örvendeztettek meg ennyire. Ruth Falkner megérdemli, hogy Gravenstein úrnője legyen. És a többiekről miként vélekedel?

– Ahogy te. Maria asszony kedves, jóságos teremtés, csak kissé túl engedékeny a lányával szemben. A lány különös teremtés. Nem az esetem. Sekélyes, szívtelen és felettébb arrogáns. Neki kifejezetten jót fog tenni, ha leszáll a piedesztálról, amit gazdag örökösnőként elfoglalt.

És Kurt Weyersberg? Nem tudom, vajon helyesen ítélem-e meg, de képesnek tartom rá, hogy akár gaztettet is elkövessen, ha ezzel megtarthatja az örökségét.

A jogtanácsos elgondolkodva bólogatott.

– Attól tartok, nem jársz messze az igazságtól. Mindenesetre legyél nagyon óvatos!

– Ruth is éppen erre kér. Szeretném mihamarabb rendezni az ügyet, hiszen időközben megszereztem a szükséges információkat, és csupán veled kell még néhány dolgot megbeszélnem.

Ezzel a férfi elmondta a jogtanácsosnak, hogyan kívánja elrendezni az örökség ügyét Kurt Weyersberggel és családjával. Az öregúr megveregette a vállát.

– Bölcsen teszed, hogy kerülöd velük az összeütközést, kedves Klausom.

– Kizárólag Maria asszony kedvéért cselekszem így, és azért, mert tudom, Ruth korántsem lenne boldog, ha rokonait nem tudná megnyugtató körülmények között. Emellett kénytelek vagyok elismerni, hogy atyám végrendelete jogosan ébresztett bennük reményeket.

– Nem szabad elfeledned, hogy jó atyád csak tíz év letelte után helyezte kilátásba nekik az örökség elnyerését. Hogy ők aztán mohón rávetették magukat, és azóta nagy lábon élnek, az ő bajuk. Joguk nem volt hozzá. Ha józanul és takarékosan éltek volna, csinos kis összeget tehettek volna félre. E nézetemet sohasem titkoltam Kurt Weyersberg előtt. Ő azonban hallani sem akart a lehetőségről, hogy te még életben lehetsz. S valahányszor erre célzok, e feltételezést oly hevességgel utasítja vissza, mintha semmit sem kívánna sóvárabban, mint a halálodat.

– Ez már az én fejemben is megfordult.

Az öregúr egy ideig elmélázva meredt maga elé.

– Tudod, mit, fiam? Amint átveszed jogos örökségedet, hivatalosan, úgy, hogy Kurt Weyersberg is tudomást szerezzen róla, végrendeletet kell készítened.

Klaus megütközve nézett rá.

– Miért? Mit akarsz ezzel mondani?

Az öregúr megvonta a vállát.

– Nincs jogunk rosszat feltételezni embertársunkról, de egyet ne felejts el: ha netán hirtelen meghalnál anélkül, hogy feleség és gyermek maradna utánad, törvény szerint Kurt Weyersberg az örökösöd.

Klaus hirtelen megborzongott, mintha a tűző napon jeges áramlat érintette volna meg. A két férfi egy ideig komoly, sokatmondó tekintettel nézett egymásra, majd Weyersberg tétován megszólalt:

– Aggodalmunkban alighanem rémeket látunk, urambátyám.

Öreg barátja megvonta a vállát:

– Az olyan jellemeknél, mint atyád unokatestvére, az ember sohasem tudhatja, hova vezet a meghiúsult remény. Jobb félni, mint megijedni. Ha a végrendeletedben azonban másra hagyod a vagyonodat, neki semmi előnye sem származna a halálodból. Lehet, hogy túl messzire mentem a gyanakvásommal, de egyszerűen így érzek, és kész.

Klaus szívélyesen megszorította a kezét.

– Lehet, hogy igazad van, lehet, hogy nincs, de a tanácsod mindenesetre nem rossz.

Megvitattak még néhány dolgot, aztán búcsút vettek egymástól. A jogtanácsos hazafelé indult, Klaus pedig visszatért Jerryvel a majorságba, majd ott elbúcsúzott kedves kutyájától. Megismerkedett a majorság bérlőjével is, akinek a felesége már megemlítette a vele való találkozást. A férfi kérésére Klaus még egyszer megígérte, hogy beszél a birtok gazdájával az ügyükről.

Klaus gondolataiba mélyedve indult tovább. A teraszon Idunát olvasmányába mélyedve találta. Amikor Klaus felért a lépcsőn, a lány duzzogva megszólította:

– Önt lehetetlen megtalálni, doktor úr!

– Nagyon megkívántam a sétát.

– Inkább kilovagolhattunk volna. Délután ugye pótoljuk a mulasztást?

Klausnak semmi kedve sem volt kettesben kilovagolni Idunával, de azért beleegyezően meghajolt.

– Ahogy parancsolja, nagyságos kisasszony.

– Jöjjön, üljön le egy kicsit, szeretném, ha mesélne még az élményeiről. Hátborzongató utazás lehetett, de tudja, nekünk, nőknek imponál, ha a férfiak veszélyes kalandjaikról mesélnek.

A férfi mosolyogva foglalt helyet Iduna mellett.

– Még a modern gondolkodású nőknek is, akikből egyébként szinte lehetetlen elismerést kiváltani?

A lány kihívó pillantást vetett rá.

– Az attól függ, milyenek a férfi körülményei, és hogy néz ki. Tulajdonképpen nagy kár, hogy vagyontalan. Azt hiszem, önhöz hozzámennék feleségül, ha az enyémhez hasonló lenne az anyagi helyzete.

– Szóval ezt elengedhetetlennek tartja a házassághoz? – kérdezte Klaus.

– Igen, különben az embernek az lenne az érzése, hogy csak a pénzéért veszik el.

– Vagy úgy. És ha gazdag lennék, igent mondana?

– Természetesen, mert ön tetszik nekem.

– Ó, milyen érdekes!

– Könnyen gúnyolódik, hisz tudja, hogy csupán feltételezés az egész. Én soha nem veszítem el a fejem, még akkor is céltudatos vagyok, ha beleszeretek valakibe. Jelen pillanatban ugyanis őrülten szerelmes vagyok önbe.

A férfi tréfásan meghajtotta magát.

– Micsoda megtiszteltetés.

Iduna csábító pillantást vetett rá.

– És ez semmilyen hatással sincs önre?

– Nem lényeges… és egészen másként hat rám, mint hinné.

– Ezt meg hogy értsem?

A férfi elmosolyodott.

– Úgy, hogy én ugyan meg nem égetném az ujjamat, még ha oly csábítóan is helyezi el a gesztenyéket a tűzben.

– Talán az érzelmei is megfagytak a Déli-sarkon?

– Meglehet.

– És teljesen hidegen hagyja, hogy szemérmetlen ajánlatokat teszek önnek?

– Talán éppen azért, mert ennyire szemérmetlen.

A lány megrántotta a vállát.

– Persze, most meg van sértve, mert nem megyek önhöz feleségül. Nem gondolja, hogy sokkal hízelgőbb, hogy szeretőmnek kívánom, mint férjemnek?

A férfi lassan felállt, és higgadtan mondta:

– Sajnos, nem hallgathatom tovább szirénénekét, nagyságos kisasszony. Engedje meg, hogy visszavonuljak.

– Gyáva! − szisszent rá dühösen Iduna.

Klaus nevetett.

– Ami azt illeti, szép hölgyekkel szemben csakugyan szörnyen gyáva vagyok. Viszontlátásra az ebédnél! − válaszolta a férfi, és eltűnt a házban.

XV.

A Longwy testvérek és Trude Holl időközben megérkeztek Kasselbe. Trude elmagyarázta a sofőrnek, milyen útvonalon juthat el a szülei lakásához egy külső városnegyedbe. Hamarosan megérkeztek. A kocsi leparkolt a ház előtt, a testvérek pedig hagyták, hadd menjen fel Trude először, hogy édesanyját felkészítse a váratlan látogatókra.

Mialatt Charles és Winnie odalent várakozott, Trude fürgén felsietett a lépcsőn, s a lakásajtóhoz érve háromszor megnyomta a csengőt, amelyből Hollné rögtön sejthette, hogy családtag kér bebocsátást. Ebben az időpontban azonban Helene asszony egyetlen családtagját sem várta haza. Ijedten sietett hát ajtót nyitni, még a kötényét sem tette le. Trudét megpillantva rémülten csapta össze a kezét.

– Te, Trude? Ilyen váratlanul? Mi történt? Nemrég azt írtad, egyelőre nem jössz!

Trude boldogan borult édesanyja nyakába.

– Csak rövid időre ugrottam haza, mama. Ne nézz olyan aggódva, nincs semmi baj!

– Ne beszélj butaságokat, Trude! Képzelheted, mennyire megijedtem, hogy ilyen váratlanul betoppantál!

– Jaj, mama, nyugodj meg! Hát nem is örülsz a váratlan viszontlátásnak?

Helene asszony erre megkönnyebbülten csókolta meg.

– Ó, Trude, dehogyisnem örülök! Csak megijedtem, mert azt hittem, valami baj történt.

Kezénél fogva behúzta lányát a keskeny kis előszobába, és becsukta a lakás ajtaját.

Trude meghatottan simogatta meg édesanyja őszülő haját.

– Hozd rendbe magad gyorsan, mama, vendégeket hoztam. Lent várakoznak a kocsiban.

Holl asszony ijedten rezzent össze.

– Csak nem Iduna van itt, Trude? Hansnak nem szabad vele találkoznia, felszakadnának a régi, fájó sebek.

– Nem, nem, mama. A Longwy testvérekkel jöttem. Tudod, már írtam róluk. Nagyon aranyos emberek. Elhoztak engem Gravensteinből, és jelenleg szép, nagy birtokukon vendégeskedem. Ó, mama, egyszerűen csodálatos ott! Ezerszer szebb, mint Gravenstein! Iduna nagyon csúnyán bánt velem, tudod, néha milyen kiállhatatlan tud lenni. Erre Winnifred Longwy meghívott magukhoz, mert nem nézhette, hogy kínoz Iduna. Később majd mindent elmesélek, de most gyorsan csinosítsd ki magad, mert Charles Longwy is itt van. Mindketten nagyon kedvesek. Igyekezz, mama, öltözz át, mindjárt segítek.

– Édes Istenem, azt sem tudom, hol áll a fejem! Voltaképpen be kellene rántanom a kelkáposztát, főzeléket akartam csinálni ebédre.

Trude elnevette magát.

– Öltözz csak át, én meg máris megyek a konyhába, és elzárom a gázt, nehogy valami odaégjen. A kelkáposztát majd megfőzöd holnap, ma ugyanis mindnyájan ebédre vagyunk hivatalosak a szállodába. Te, a papa, a bátyáim és én. Igyekezz, mama!

Bár Helene asszony még mindig nem tért magához a meglepetéstől, mégis sietve ledobta magáról a kötényt, és ment átöltözni. Mire Trude visszaért a konyhából, édesanyja már legszebb ruhájában állt előtte.

– Nézd csak, Trude, nem gyűrött a gallér? Elzártad odakint a gázt?

– Minden a legnagyobb rendben! Nagyon csinosan nézel ki, mama. És most nincs más dolgod, mint helyet foglalni a nappaliban, fogadni a vendégeinket, és türelmesen meghallgatni, hogy mit szeretnénk kérni tőled.

Ezzel Trude megcsókolta az asszonyt, betuszkolta az úgynevezett vendégszobába, és lesietett a várakozókhoz. Ezúttal magával vitte a lakáskulcsot is, hogy kinyithassa a vendégek előtt az ajtót anélkül, hogy édesanyjának ki kellene jönnie. Mosolygó arccal bukkant fel a kocsi

nyitott ajtajánál.

– Parancsoljanak, tisztelt vendégeim! A Holl-ház készen áll a fogadásukra.

Charlie a legszívesebben átölelte és megcsókolta volna, olyan bájosan nézett ki huncut mosolyra görbülő ajkával.

Holl asszony közben aggodalmasan nézett körül a vendégszobában, vajon minden csillogvillog-e a tisztaságtól. Megkönnyebbülten nyugtázta, hogy a szoba kifogástalanul tiszta, majd lopva az ablakhoz lépett. Látta, hogy odalent egy előkelő autó áll, körülötte pedig már egész kíváncsi gyerekhad nyüzsgött. Épp akkor szállt ki belőle Winnifred Longwy. Charlie már a kapunál állt, és egymás után léptek be a házba. Az idős hölgy kissé zavartan, mégis boldogan várakozott a vendégeire.

Minden nagyszerűen alakult. A testvérek értettek hozzá, hogy oldják Hollné izgatottságát. Egy szempillantás alatt elintézték, hogy Trude ott vendégeskedhessen náluk, amíg csak meg nem unja. Hollné örömmel elfogadta az ebédmeghívást is. A testvérek egymás szavába vágva mesélték el, mennyire fontosnak tartották, hogy Trudét kiszabadítsák Iduna zsarnoki uralma alól, s látva, hogy e szavakra a jó asszony aggodalmasan pillantgat az ajtó felé, Winnie sietve megjegyezte:

– Ne nyugtalankodjék, erről csak ön előtt beszélünk. Amint a kedves fiai megérkeznek, többé nem érintjük a témát.

E szavak nagyon jólestek az aggódó anyai szívnek. Hollné, amennyire módjában állt, szerette volna minden fájdalomtól megkímélni a gyermekeit. És Hansnak elfacsarodott a szíve, valahányszor rosszat hallott „Idá”-ról, akit még mindig szeretett.

Helene asszony később maga sem tudta megmagyarázni, miért fogadta rögtön bizalmába a Longwy testvéreket. Trude és Charlie egyszerűen nem hagyott neki időt a töprengésre. Mindent a lehető legtermészetesebben fogadott. S amikor az elsőként hazaérkező számvevőségi tanácsos legnagyobb meglepetésére a feleségét ünneplő ruhában, Trude és két ismeretlen vendég társaságában megpillantotta, őt is magával ragadta a kedélyes hangulat.

Trude, miután szülei hozzájárulását elnyerte, nyugodt szívvel várta bátyjai érkezését, hiszen azok, felnőtt férfiak lévén, minden helyzetben könnyedén feltalálták magukat.

Kisvártatva egymás után hazaérkeztek ők is. Először Fritz, a gimnáziumi tanár jött. Őt azon nyomban beavatták tervükbe. Aztán megjelent Georg is. A fiatalembert megpillantva, Winnie-nek torkán akadt a szó. A többiek önfeledten társalogtak tovább, ám amikor Trude bemutatta a bátyját a barátnőjének, Georg pillantásától Winnie-nek rögtön arcába szökött a vér. A bájos teremtés azon nyomban megtetszett Georgnak. A meghívásról tudomást szerezve örömmel ráállt, hogy a társasággal a szállodában ebédeljen. Helyet foglalva Winnie mellett, fesztelen, élénk társalgásba kezdtek. A fiúnak tetszett a lányból áradó előkelőség, s hamar rájöttek, hogy azonos hullámhosszon vannak.

A fiútestvérek közül, ahogy Trude mondta, valóban Georg volt a legnemesebb vonású és a legélénkebb szellemű. Winnie, aki csak fokozatosan tudott úrrá lenni elfogódottságán, kis idő múlva természetesen, közvetlenül viselkedett, ami rögtön elnyerte Georg tetszését. Anélkül, hogy hadakozott volna ellene, önkéntelenül is átadta magát az angol kisasszony lényéből áradó varázsnak, hisz nem érezte és nem is volt tudatában annak, hogy a lány bizonyos értelemben az első pillanattól fogva igyekszik kivívni a csodálatát. Winnie viselkedése nem volttolakodó, pedig most, hogy szemtől szemben látta Georgot, világossá vált előtte, hogy ez a férfi tartja kezében a sorsát, és a boldogságát csak tőle várhatja.

Utolsónak Hans Holl csatlakozott a többiekhez, és hamarosan kénytelen volt ő is feltétel nélkül átadni magát a vidám hangulatú társalgásnak.

Charlie először Trude szüleit és Fritzet vitte el a szállodába, majd visszaküldte a kocsit a sofőrrel a többiekért.

Winnie és Georg élénken társalogtak egymással. Hans, aki még kissé rendbe akarta hozni az öltözékét, visszahúzódott a fiútestvérek közös hálószobájába, de remélte, hogy mielőtt a

társaság fölkerekednék, néhány percig még zavartalanul szót válthat Trudéval.

Mielőtt kiment volna a szobából, odasúgta a húgának:

– Ha elkészültem, kimegyek a konyhába.

Trude bólintott. Sejtette, hogy a bátyja Idunáról szeretne kérdezősködni.

– Néhány percre bocsáss meg, Winnie! Mielőtt indulnánk, szeretném ellenőrizni, hogy minden rendben van-e.

Winnie bólintott.

– Ne zavartasd magad, Trude, hiszen van társaságom.

Winnie így jó ideig kettesben maradt Georggal. Szinte áhítatos érzéssel szemlélte a férfi arcát, amelynek vonásai küzdelmes életről és kemény munkáról tanúskodtak. Ó, mennyire tetszett neki ez az arc, amelyből a Trudééhoz hasonlatos szempár annyi komolysággal pillantott rá − megnyugtatóan és bizalomgerjesztőén.

Ezalatt Hans és Trude a konyhában beszélgettek. Hans nyugtalanul, furcsán égő tekintettel pillantott a húgára.

– Mit jelentsen ez, Trude? Hogy kerültél Gravensteinből ilyen váratlanul a Fidesser-birtokra? Történt valami Ida és közted?

Trude gyengéden megsimogatta a bátyja karját, és füllentett, akár a vízfolyás.

– Semmi sem történt köztünk, Hans. Csupán az volt az érzésem, túlságosan sokáig vettem igénybe a gravensteiniek vendégszeretetét. S a Fidesser-ház oly csodálatos! Bárcsak egyszer ti is eljöhetnétek oda! Elbűvölő a vidéki élet.

– Találkozol azért még hébe-hóba Idával?

– Hát persze! Most vasárnap mindenki átjött Longwyék-hoz. Miért is ne találkoznék vele?

Hans mélyet sóhajtott.

– Nagyon féltem, hogy többé nem hallok róla. Te vagy az egyetlen hírforrásom. Mondd, hogy van?

Trude szeretetteljesen fürkészte bátyja arcát.

– Jól megy a sora, Hans. Hát még mindig teljes szíveddel szereted?

Fivére vállat vont.

– Tudod, ez soha nem változik. Képtelen vagyok elfeledni.

– Pedig nagy fájdalmat okozott neked.

Hans a kezével végigszántott simára fésült haján.

– Sejtelme sincs róla, mekkora fájdalmat okozott. A mesés örökség teljesen a hatalmába kerítette, akár valami betegség. Korábban annyira más volt! S ha váratlanul ismét szegény lenne, hidd el nekem, egy csapásra visszaváltozna a régi Idává. És akkor a kapcsolatunk is rendbe jönne.

– Na de Hans! Csak nem arra célzói, hogy visszafogadnád a szívedbe, ha hirtelen újra hajlandóságot mutatna irántad?

A férfi bánatosan elnevette magát.

– Szükségtelen őt visszafogadnom a szívembe, hiszen soha nem is vetettem ki onnan. Sőt, még szélesebbre tárnám előtte, ha vissza akarna térni hozzám. Hiszen most csupán betegség emészti. És miféle szerelem az, amely rögtön ellobban, ha megbetegszik, akit szeretünk? Jobban ismerem én őt, mint bármelyikőtök. Képtelen vagyok feladni a reményt, hogy előbb-utóbb meggyógyul. Hisz szeret engem, csak engem. Vagy… vagy talán időközben valaki másnak ajándékozta a szívét?

Trudénak a szánalomtól összefacsarodott a szíve.

– Ó, mennyire irigylem őt ezért a szerelemért, Hans! Nem, nem. Aggodalomra semmi okod, a többiekkel csupán játszadozik.

Hans szeme felcsillant.

– Tudom, érzem, hogy még mindig nem felejtett el.

Trude együttérzéssel csókolta meg a bátyja arcát.

– Drága, drága Hansom! Bár tudnék rajtad segíteni! Szörnyű érzés lehet viszonzatlanul szeretni!

Hans a húgára pillantott. Egyedül neki tűnt fel, hogy Trude és Charlie Longwy tekintete különös bensőséggel csügg egymáson. Nagyon rokonszenves volt neki a fiatalember keresetlen természetessége. Csakhogy Charlie gazdag, és Ida szerint szegény meg gazdag nem illik össze.

Időközben visszaérkezett a szállodából a kocsi. Trude magával hívta Hansot a fogadószobába, ahol Winnie és Georg komoly tekintettel, elmélyülten beszélgettek.

– A kocsi előállt! − kiáltotta Trude.

Összeszedelőzködtek, és elindultak a szállodába.

Ott már vártak rájuk a többiek. Charlie maga mellé ültette Trudét. Időközben ünnepi asztalt teríttetett. Trude szülei az asztalfőn foglaltak helyet, Charlie Hollné mellé került, míg a másik oldalán Trude ült. Winnie Georg és Hans közé telepedett, Trude másik oldalán pedig Fritz kapott helyet. A kör ezzel be is zárult.

Charlie változatos menüt állíttatott össze, hozzá finom, könnyű bort szolgáltatott fel, minthogy a számvevőségi tanácsosnak és Hansnak ebéd után még vissza kellett mennie dolgozni. Bő két órát töltöttek együtt bensőséges hangulatban. S mikor három óra tájt búcsúzkodni kezdtek, a Longwy testvérek az egész Holl családot meghívták magukhoz a következő vasárnapra. Saját szemükkel kell meggyőződniük, mondták, hogy Trudénak jó helye van náluk.

A Holl család először tétova ellenvetéseket tett, ám kifogásaik kerek visszautasításra találtak. Még Hansnak is, aki eleinte egyáltalán nem akart velük tartani, szavát kellett adnia, hogy eljön, és szívesen is tette, miután Trude odasúgta neki:

– Gondoskodom róla, hogy ne találkozz Idával.

Erre aztán ő is ráállt a dologra.

Trude szülei emelkedett hangulatban búcsúztak el, Winnie és Georg pedig határozottan kezet szorítottak, amely erős, őszinte és kölcsönös rokonszenvről tanúskodott.

Winnie, Charlie és Trude még bevásárolt ezt-azt, majd hazafelé indult.

Trude határtalanul boldog volt. Újra meg újra megszorongatta Winnie és Charlie kezét, annyira hálás volt nekik a felhőtlen vidámságban eltöltött órákért és azért, hogy az övéit meghívták vasárnapra.

– Lesz min ámulniuk! Még soha nem voltak ilyen gyönyörű birtokon. Mindent meg akarnak majd nézni. Körülvezethetem őket az istállókban, a gyümölcsösben és a parkban? A házban megnézhetnek minden helyiséget? Nem is tudják majd felfogni, milyen értékes minden, legfeljebb Georg, hiszen szabad idejében művészettörténettel foglalkozik. Jaj, Istenem, menynyire örülnek majd!

Örömében a lány váratlanul sírva fakadt, és Winnie karjába vetette magát. Winnie a lány válla felett összenézett Charlie-val. Mindketten elmosolyodtak, és megindultan simogatták Trudét. Winnie-t hirtelen addig még soha nem ismert érzés fogta el. Az ő szeme is könnybe lábadt, és mentegetőzésképpen ezt suttogta:

– Az édesanyám az oka. Örököltem tőle egy leheletnyit a német érzelgősségből.

Mindhárman vidám hangulatban érkeztek haza.

Két napra rá, a reggeli órákban Klaus ellátogatott a Fidesser-házba. Előző nap kilovagolt Idunával. Minden diplomáciai érzékére szüksége volt, hogy visszaverje a lány támadásait, ám közben ne haragítsa magára.

Azon a reggelen ismét Ruthtal reggelizett, és mindent elmondott neki, amiről tudnia kellett. A lány huncut mosolyt küldött felé.

– És most mit fogsz tenni, Klaus, mikor feded fel a kártyáidat?

– Néhány nap múlva, még nem tudom pontosan. Meg kell találnom a megfelelő alkalmat.

Elhiheted, hogy mindennek ellenére nem könnyen szánom rá magam, hogy elűzzem ezeket az embereket abból a házból, amit már a sajátjuknak tekintenek. Persze nem habozhatok tovább. Ma délelőtt ellátogatok a Fidesser-házba, mert nem akarom visszautasítani Idunát, ha újra lovagolni hív. Egyszerűen eltűnök, és a Longwy testvéreknél reggelizem, hiszen többször is meghívtak. Természetesen előre elnézést kérek a háziasszonytól, amiért nem jelenek meg a reggelinél.

– Üdvözöld a nevemben a testvéreket és Trude Hollt. Boldog lennék, ha Charlie Longwyval egybekelnének.

A férfi elmosolyodott.

– Akkor ő lenne a birtokszomszédasszonyod. Már csak ezért is ideje felkeresnem őket.

– Felfeded magad előttük?

– Nem, először itt akarok színt vallani.

Klaus elindult a szomszédba. Már a kertben összetalálkozott Charlie-val, aki örömmel üdvözölte, és bevezette a házba. John feladata volt jelenteni a kisasszonyoknak, hogy látogatójuk érkezett. Trude és Winnie még a szobáikban voltak, éppen öltözködtek.

Charlie és Klaus az egyik földszinti helyiségben foglalt helyet. Klaus mosolyogva jegyezte meg:

– Sok minden megváltozott itt az elmúlt évek alatt.

Charlie meghökkenve pillantott rá.

– Járt már korábban is a Fidesser-házban?

– Hogyne, az öreg Fidesser úr életében néha megfordultam itt. Jól ismertem a kedves feleségét, sőt az ön édesanyjára is emlékszem. Nagyon csinos fiatalasszony volt, amikor én kisgyerekként megismertem.

– Ismerte az édesanyánkat? − kérdezte igen felvillanyozva Charlie.

Klaus bólintott.

– Igen, már amennyire egy apró fiúcska ismerhet egy felnőtt, ifjú hölgyet.

– Ezek szerint a gyermekkorát itt töltötte a környéken?

– Így van, Mr. Longwy.

Kisvártatva lejött a két kisasszony, s Charlie izgatottan elújságolta nekik, hogy Horváth doktor a nagyapját, nagyanyját, sőt még az édesanyját is személyesen ismerte. A hír érthető módon felkeltette Winnie érdeklődését, s még Trude is elképedve kapta fel a fejét.

Winnie meg is jegyezte:

– Voltaképpen nagyon keveset tudunk önről. Mikor Weyersberg úr bemutatta mint vendégét, semmit sem szólt arról, tulajdonképpen kicsoda. A nevén kívül semmi egyebet nem közölt önről. Mostani kijelentése után joggal feltételezhetjük, hogy korábban a környékünkön élt, nemde?

– Pontosan. Gyermekként ez a vidék volt az otthonom, és ifjúkoromat is itt töltöttem, a tanulóéveimet kivéve. Később pedig, tanulmányaim végeztével, hosszú évekig távol voltam az otthonomtól.

– Külföldön tartózkodott, ha nem tévedek, látok ugyanis önben valamit, ami a világot járt emberek sajátja − vetette közbe Winnie.

– Önnek éles szeme van, nagyságos kisasszony!

– Szóval jól sejtettem. Tényleg sokat utazott?

Mindhárman feszült érdeklődéssel figyelték Klaust.

– Elég, ha annyit mondok, hogy egy déli-sarki expedíción is részt vettem?

Charlie fölugrott, a két lány pedig izgatottan nézett össze.

– Expedíció a Déli-sarkra? Netán Klaus Weyersberggel együtt?

– Végig a közelében voltam.

Winnie diadalmasan bökött a homlokára.

– Aha, kezdem sejteni! Azért jött Gravensteinbe, hogy Weyersberg úrral közölje unokaöcscse halálhírét.

– Valóban azért jöttem, hogy hírt hozzak Klaus Weyersbergről.

– Uramisten, ez felettébb érdekes! Mit szólsz hozzá, Trude? − fordult a lányhoz Winnie.

Trude mélyet sóhajtott.

– Iduna egyszer mesélte nekem, hogy Klaus unokatestvére nyomtalanul eltűnt, és az egész expedícióból mindössze néhány hajóroncs maradt hátra. Az expedíció tagjai állítólag tragikus körülmények között egytől egyig életüket vesztették. Klaus Weyersberg édesapja azonban nem akarta elhinni, hogy a fia meghalt, ezért is szabott tízéves határidőt, amelynek letelte előtt Kurt Weyersberg törvényesen nem férhet hozzá az örökségéhez. Az öregúr mindig remélte, hogy a fia egy napon épségben visszatér.

Szavait Klaus rezzenéstelen arccal hallgatta.

– Ennek ellenére Weyersberg úr mégis örökösként viselkedik, már amennyire a törvény lehetővé teszi a számára − jegyezte meg nyugodt hangon.

– Találó észrevétel. A környéken mindenki úgy hiszi, az örökségbe való beiktatás most már csupán formaság. Ön viszont az imént azt állította, hogy tagja volt a szóban forgó expedíciónak. Mégis épen és egészségesen tért vissza. Nem tartja elképzelhetőnek, hogy mások, például Klaus Weyersberg is életben lehetnek? − firtatta Charlie.

Klaus habozott, ám aztán újból elismételte a jól bevált szavakat:

– Egyedül én tértem vissza élve, többi társamat szemem láttára küldte a halálba az iszonyatos jégverés.

A hallgatóság elsápadt. Winnie és Trude egymás kezét szorongatták, akár a gyerekek, akik félnek a sötétben.

– Istenem, milyen szörnyű! Csoda, hogy ön megmenekült e borzasztó haláltól – jegyezte meg halkan Winnie.

Jó ideig hallgatagon ültek együtt, és ijedten rezzentek össze John bejelentésére, miszerint tálalva van.

Charlie barátságosan a vendégébe karolt.

– Jöjjön, ránk fér egy kiadós reggeli. A beszámolója mindnyájunkat felizgatott. Később, egy alkalmas időpontban majd mindent részletesen elmesél, persze csak akkor, ha képes rá. Gravensteinben már bizonyára beszélnie kellett az esetről, ami, azt hiszem, igencsak megviselhette.

Klaust őszintén meglepték a fiatalember megértő szavai.

– Igen, egyszer majd mindent elmondok, vagy ami még jobb, mindent elolvashatnak az útról. Belátható időn belül könyvet szándékozom ugyanis megjelentetni az expedíción szerzett élményeimről. Utazásunk tudományos eredményeit össze kell foglalnom, erre ígéretet tettem az expedíciónkat támogató társaságnak, és munkámban már jelentős előrehaladást értem el.

Mindnyájan helyet foglaltak a megterített asztal körül.

– Á, ha jól sejtem, azért jött Gravensteinbe, hogy ezt a nagy munkát nyugodt körülmények közt bevégezhesse. Így hát jogosan remélhetjük, hogy még egy ideig itt marad, ugye?

– Mindenesetre szándékomban áll. De most, kérem, nézzék el, hogy nem beszélek többet magamról. Már így is eléggé elrontottam a hangulatot, Holl kisasszony szemmel láthatólag nagyon le van törve. Ne legyen olyan bánatos, szépen kérem!

A három fiatalnak szándékosan adott némi felvilágosítást magáról.

Winnie hirtelen megszólalt:

– Voltaképpen hogy lehetséges, hogy oly jól ismeri a környéket és az itteni viszonyokat? Hogy az édesanyánkat, sőt a nagyszüleinket is ismerte? Bizonyára kezdettől fogva jó barátja lehetett Klaus Weyersbergnek, gyermek- és ifjúkorában alighanem gyakori vendég volt Gravensteinben. Jól sejtem?

Klaus enyhén elmosolyodott.

– Bizonyára megbocsátja nekem, kisasszony, ha erre csak később szolgálok magyarázattal. Jelenleg nem szívesen beszélnék róla.

Trude Holl tűnődő pillantást vetett Klausra.

– Önt titokzatosság lengi körül, ezt már az első pillanatban érzékeltem. De nyugodjék meg, nem faggatjuk tovább, hanem megvárjuk, amíg önszántából tárja fel előttünk a lelkét. Ugye, Winnie?

– Egyetértek veled, Trude.

– És hogyan sikerült kasseli látogatásuk? − tette fel a kérdést Klaus, hogy más irányba terelje a társalgást.

A három fiatal egymás szavába vágva ecsetelte a vidám nap eseményeit, Trude pedig ujjongva újságolta Klausnak:

– Winnie és Charlie az egész családomat meghívta vasárnapra! Képzelheti, mennyire boldog vagyok!

Klaus mosolyogva bólintott.

Trude egy pillanatra elgondolkodva fürkészte a férfi arcát.

– Megtenne nekem egy óriási szívességet, ha szépen megkérem rá?

– Természetesen, amennyiben módomban áll.

– Ha Idunának netán az az ötlete támadna, hogy vasárnap meglátogasson bennünket, könyörgöm, beszélje le róla. Jól tudja, mi zajlott le Hans bátyám és közötte. Vasárnap Hans is itt lesz, s én megígértem neki, hogy nem találkozik Idunával. Sajnos még mindig nem tudja elfelejteni. A hatalmas örökség úgy hatott rá, állítja Hans, mint holmi betegség, s ha egyik napról a másikra elszegényedne, ismét a régi, kedves teremtéssé válna.

Winnie mélyet sóhajtott.

– Megindító, milyen erősen ragaszkodtok ti, Hollok a szerelemhez és a hűséghez.

Trude félénken elmosolyodott.

– Alapjában véve nincs ebben semmi különös. Ha egyszer valakit a szívünkbe zártunk, többé nem tudunk megválni tőle.

Charlie e szavak hallatán felcsillanó szemmel kereste a lány tekintetét, Trude pedig mélyen elpirult, és zavarában lesütötte a szemét.

– Ne nyugtalankodjék, Holl kisasszony! Harcias angyalként, kezemben lángoló pallossal fogom védeni a Fidesser-ház küszöbét. Ám ha a dolog így áll, fel kell készülniük arra, hogy holnap fogadják Weyersberg kisasszonyt. Már tegnap, közös lovaglásunk alkalmával szándékában állt ellátogatni ide. Én akkor közöltem vele, hogy nem tudom, vajon visszatértek-e már Kasselből. Mire ő kijelentette, hogy legközelebb okvetlenül be kell térnünk önökhöz, márpedig arra előreláthatólag holnap vagy holnapután kerül sor. Minthogy holnapután vasárnap van, minden erőmmel azon leszek, hogy a lovaglásra holnap kerítsünk sort.

– Ó, igen, ez nagyon jó lenne, mert akkor zavartalanul örülhetek az enyéim érkezésének! − bizonygatta lelkesen Trude.

A kedélyes társalgás aztán más témákra kanyarodott, mígnem Klaus búcsúzkodni kezdett. Bűnös, ám megtört arckifejezéssel arra kérte vendéglátóit, nehogy másnap egy szóval is elárulják Weyersberg kisasszonynak, hogy ő ma reggel itt járt.

– Szegény Horváth doktor − jegyezte meg szánakozva Winnie, miután Klaus eltávozott –, alighanem bőven van mit hallgatnia Idunától. S ha jól sejtem, nem sok örömét leli benne. Azt hiszem, ma is éppen előle szökött meg.

Trude átölelte a barátnőjét.

– Nekem úgy tűnik, Horváth doktornak Ruth Falkner a kiválasztottja. Láttam, amit láttam.

– Éppen összeillenek. Ám sajnos Horváth doktor nem vagyonos ember, Ruth Falkner pedig szegény, akár a templom egere.

Charlie a hölgyekhez lépett.

– Ne aggódjatok, ez a Horváth doktor egyáltalán nem úgy fest, mint aki nem tud eltartani egy asszonyt. És ha Falkner kisasszonyt szereti, az meg őt, akkor itt a pénznek nincs semmi szerepe. Kár is lenne.

Szavaiból mély tisztelet érződött ki Horváth doktor és Ruth Falkner iránt.

XVI.

Másnap reggel Klaus ismét találkozott Ruthtal a korai reggelinél. Beszámolt neki előző napi látogatásáról a Fidesser-házban, hozzátéve, hogy aznapra közös lovaglást beszélt meg Idunával, amelynek során egy időre tiszteletüket teszik a Longwy testvéreknél is. Ruth felsóhajtott.

– Szegény Trude biztos nem ússza meg néhány csípős megjegyzés nélkül. Semmi kétség, Iduna ismét viszályt akar szítani.

– Lehetséges, de mai látogatásunkkal elejét akarom venni annak, hogy vasárnap támadjon kedve odamenni.

A férfi elmesélte Ruthnak, mi áll döntése hátterében. A lány tágra nyílt szemmel bámult rá.

– El tudod képzelni, hogy az ember továbbra is szeressen valakit, aki ily mérhetetlen fájdalmat okozott neki?

– Számomra az az elképzelhetetlen, hogyan lehet egy Iduna-féle lányt szeretni. De hát ízlések és pofonok különbözők. Hollék nagyon derék emberek, s mit lehet tudni, nincs-e mégis igaza Hansnak, amikor azt állítja, hogy a dúsgazdag örökség úgy hatott Iduna Weyersbergre, akár egy súlyos betegség. Ki tudja, talán valóban meggyógyul, ha újra szegény lesz.

Ruth tűnődve nézett maga elé.

– Én mindenesetre osztom Maria néni meggyőződését, miszerint szerényebb körülmények közt elégedettebb volt a sorsával.

Klaus a tenyerébe fogta Ruth kezét.

– Voltaképpen magunknak is van elég teendőnk a kettőnk jövőjével anélkül, hogy másokkal ilyen sokat kellene foglalkoznunk.

Ruth elbűvölő mosollyal pillantott rá.

– Nekem is ez az érzésem, ám olykor az ember kénytelen másokra is gondolni. A gondolataim egész nap körülötted forognak, azt hiszem, most először fordul elő, hogy nem tudom kifogástalanul végezni a munkámat.

Klaus színlelt bosszúsággal ráncolta össze a homlokát.

– Sajnálom, de kénytelen vagyok önt elbocsátani, Falkner kisasszony. Ez így egyszerűen nem mehet tovább! Legkésőbb július elsejétől új intézőt kívánok felfogadni.

– De remélhetőleg jó ajánlólevelet kapok, hogy eséllyel pályázhassak egy új állásra.

A férfi megcsókolta Ruth kezét.

– Új állásodhoz nem lesz szükséged ajánlólevélre, mert ott tisztában vannak az értékeiddel.

– Ó, Klaus! Bárcsak elfoglalhatnám már az új helyemet, miután minden szerencsésen elrendeződött!

– Légy türelemmel holnapig! Szeretném azonban, ha jelen lennél, amikor fölfedem a kártyáimat. Hétköznapokon alig látszol ki a munkából. Jelöljük hát ki az időpontot, hogy szabaddá tudd tenni magad. Holnap délelőtt, közvetlenül a reggeli után fölfedem a kilétemet.

Ruth eltökélten bólogatott, bár a félelemtől hirtelen hevesebben kezdett verni a szíve.

– Rendben van, Klaus. De nem akarod inkább Frensen jogtanácsost segítségül hívni?

– Egyelőre nem, jelenléte később úgyis elengedhetetlenné válik. Téged azonban magam mellett akarlak tudni. Ne engedd, hogy bárki is kiküldjön a szobából!

Ruth megrázta a fejét.

– Erre nem fog sor kerülni, Klaus.

– Most el kell válnunk egymástól, kedvesem. Az eljegyzésünkről vasárnap még nem ejtek szót. Nem szeretném, ha a nagybátyád felháborodásában esetleg téged is sértegetne. Amint viszont lehiggadtak a kedélyek, kihirdetem az eljegyzésünket.

Amikor néhány órával később Klaus Iduna oldalán kilovagolt a parkból, kissé szánakozva pillantott a lányra. Hogyan lesz képes vajon elviselni, hogy le kell mondania az előkelőségről és gazdagságról?

E gondolatok közepette hirtelen föltette neki a kérdést:

– Mit tett volna, nagyságos kisasszony, ha helyettem Klaus Weyersberg tér vissza?

Iduna meghökkenve pillantott rá, aztán pattintott egyet a lovaglóostorával, és így válaszolt:

– Ó, hát ez pofonegyszerű. Feleségül mentem volna hozzá, s ezzel részemről a dolog el is lett volna intézve.

– Csakhogy a házassághoz ketten kellenek. Mi van, ha Klaus Weyersberg nem akarná ezt a házasságot?

A lány kacér mosollyal fordult felé.

– Egy nő, ha igazán akarja, bármelyik férfit meg tudja szerezni.

– Úgy látom, önbizalomban nem szenved hiányt.

– Szükségem is van rá.

– És ha, tegyük fel, Klaus Weyersberg már egy másik nőt szeretett volna, mi több, eljegyezte vagy feleségül vette volna?

Iduna durcásan biggyesztette le az ajkát.

– Ne tegyen fel felesleges kérdéseket! Először is, Klaus Weyersberg, hál' istennek, halott, másodszor pedig talán így is sikerülne elérnem, hogy engem vegyen feleségül.

Klaus fejcsóválva pillantott rá.

– Az ember sosem tudja, komolyan vegye-e kegyedet.

– Ugyan már! Hálás lennék, ha nem rontaná el ezt a szép reggelt! Hogy őszinte legyek, már én magam sem tudom, hogy komolyan vegyem-e magamat vagy sem. Valamit csak csinálnom kell, hogy elűzzem ezt a szörnyű unalmat.

Klaus komoly pillantást vetett rá.

– Mi lenne, ha egyszer megpróbálna valami hasznos munkát végezni?

– Ó, velem szemben ne támasszon ilyen szokványos követelményeket! Nem áll jól önnek, hiszen már így is túl komolynak találom, bár olykor őrülten érdekes.

– Csak bebeszéli magának. A szíve, ha egyáltalán van, téves utakon kóborol.

– Hogy érti ezt?

– Úgy, hogy értelmetlenül hadakozik a saját szíve ellen.

A lánynak hirtelen arcába szökött a vér. A férfi most látta őt először elpirulni. Rögtön látta, hogy elevenére tapintott. Hans Holl kijelentése jutott az eszébe, miszerint Idunát valami betegség támadta meg, amióta gazdag földbirtokos lányának képzeli magát. Vajon igaza lehet?

Iduna hirtelen felvetette a fejét, és már-már ellenséges pillantást vetett a férfira.

– Azt hiszem, ma sok butaságot hord össze.

A férfi elnevette magát.

– Nyers, de szívélyes!

Iduna megsarkantyúzta a lovát, és sebesen eliramodott.

Jó időbe telt, amíg Klaus ismét melléje került. Szándékosan hagyott neki időt rá, hogy összeszedje magát. A férfi már tudta, hogy Hans Hollnak igaza van, s ki tudja, talán Iduna érdekében is épp időben tért haza az utazásáról.

Mikor végre utolérte, igyekezett közömbös témát felvetni, mire Iduna készségesen válaszolgatott neki. Látszólag a legnagyobb egyetértésben érkeztek meg a Fidesser-házhoz.

Weyersberg kisasszony magától értetődően kapott az alkalmon, hogy néhány csípős meg-

jegyzést vessen oda Trudénak. Aztán tüntető módon rátelepedett Charlie-ra, mintha elfeledte volna, hogy legutóbbi találkozásukkor a fiatalember határozottan kiadta az útját. Az angol fiatalember azonban aznap sem volt hajlandó tétlenül elnézni, ahogy Iduna Trudét kínozza. És mint előre sejtette, Iduna fullánkos megjegyzései csak úgy záporoztak a szegény lányra.

– Sehogy sem fér a fejembe, hogyhogy még nem utaztál haza Kasselbe. Mit szólnak hozzá a szüleid, hogy egy ifjú, nőtlen fiatalember házában vendégeskedsz?

A hirtelen elsápadt Trude helyett Charlie válaszolt:

– Holl kisasszony pontosan tudja, hogy a védelmem alatt biztonságban van, efelől a szüleinek sincs kétsége. Személyesen mutatkoztam be nekik, és kértem tőlük engedélyt, hogy Holl kisasszony a húgom társaságában néhány hetet még itt tölthessen nálunk.

Iduna gúnyosan felkacagott.

– Nocsak? Néhány hétig? Milyen érdekes! Lesz min csodálkozniuk az embereknek Kasselben!

Charlie fenyegető pillantást vetett rá.

– A kasselieknek már így is van min csodálkozniuk. Nem gondolja, nagyságos kisasszony?

Iduna jobbnak látta, ha nem feszíti tovább a húrt. Charlie az utóbbi időben támadásba lendült, s úgy tűnt, hajlandó a végsőkig elmenni Trude védelmében.

Winnie közben Klausszal társalgott, s Iduna, látva, hogy a férfi rokonszenvesnek találja Longwy kisasszonyt, elhatározta, hogy kissé felbosszantja.

Fürgén belekarolt Klaus Weyersbergbe, s kacér mosollyal fölnézve rá megkérdezte:

– Mit szólna, ha továbblovagolnánk, drága doktorom?

Klaus szája széle megremegett.

– Ahogy parancsolja, nagyságos kisasszony, bár nagyon sajnálnám, ha szíves vendéglátóinkat ily hamar megfosztanám kegyed elragadó társaságától.

Iduna érezte a férfi szavainak enyhén gúnyos felhangját, ami természetesen a többiek figyelmét sem kerülte el. A testvérek az ajkukba harapva próbálták elkerülni, hogy hangosan elnevessék magukat, míg Trude ijedten pislogott Iduna felé.

Idunában ismét forrt a düh! Úgy látszik, ma még szokásos gonoszkodási hajlamait sem tudja háborítatlanul kiélni! És semmi elégtételt nem érzett, amiért sikerült néhány csípős megjegyzést tennie Trude számlájára.

Sietve elbúcsúzott hát, miközben futólag odavetette a testvéreknek, hogy szeretné őket a közeljövőben Gravensteinben vendégül látni.

Klaus készségesen felsegítette a lovára, majd maga is nyeregbe pattant. Lóháton igencsak vonzó látványt nyújtott.

A testvérpár és Trude a kapuban álltak, és szótlanul néztek a tovatűnők után. Winnie ocsúdott fel elsőnek. Átölelte a másik kettőt, és sóhajtva megjegyezte:

– Sajnos vannak emberek, akik bárhol is jelennek meg, viszályt szítanak maguk körül. Persze mi azért tovább örülünk ennek a gyönyörű tavasznak. Fel a fejjel, Trude, Iduna Weyersberg nem árthat neked! Nem is kell törődni vele.

Charlie Trudéhoz fordult:

– Csak nem szomorú, Trude kisasszony?

– De igen, egy kicsit. De nem Iduna fullánkos megjegyzései miatt, hanem azért, mert sajnálom szegényt. Hiába gazdag, amikor boldogtalan. Én… nem szeretnék cserélni vele.

A férfi megsimogatta a kezét.

– Nem is kell. Most pedig tegyünk pontot a dolog végére, inkább menjünk, sétáljunk egyet. Szeretném, ha ebédig farkaséhes lenne.

– Sajnálom szegény Horváth doktort, amiért egész úton tűrnie kell Iduna szeszélyeit. Csak azért vállalkozott erre a ki-lovaglásra is, hogy holnap távol tudja tartani Idunát tőlünk, Bizonyára sokkal szívesebben kísérte volna el Ruth Falknert – jegyezte meg Winnie.

Ezután hármasban kellemes sétát tettek a tavaszi erdőben.

Klaus és Iduna eközben némán lovagolt egymás mellett. Végül a lány Klaushoz fordult.

– Bizonyára megint dühös rám.

A férfi elmosolyodott.

– Ha sejti, akkor valószínűleg be is látja, hogy udvariatlanul viselkedett. Megkérdezhetem, miért igyekszik ennyire megutáltatni magát másokkal?

A lány vállat vont.

– Nekem teljesen mindegy, szeretnek-e a Fidesser-házban vagy sem.

– A Longwy testvéreket mégis a barátainak nevezi.

– Már régóta nem azok… legalábbis amióta meghívták Trude Hollt vendégségbe.

– Nem tudom, mivel vívta ki az a szegény lány a nemtetszését, de akárhogy is van, meggyőződésem, hogy nem szándékosan tette. Nem szép kegyedtől, hogy újra és újra fájdalmat okoz neki. Vagy tényleg azt hiszi, hogy a szegényeknek nincs lelkük?

Iduna kihívóan pillantott rá.

– Talán valóban ez a véleményem.

– Igen? Akkor régebben kegyednek sem volt? Akkor kapta, amikor örököltek, és átköltöztek Gravensteinbe?

Iduna már majdnem méregbe gurult, de aztán elnevette magát.

– Nem, nem… nekem egyáltalán nincs lelkem. Talán azért, mert szegénynek születtem.

– Fogadjunk, hogy régen több érzés volt kegyedben, mint most.

A lány fáradtan legyintett a lovaglóostorral, s csak ennyit mondott:

– Csak azt tudnám, miért tűröm el mindezt öntől? Nem találja nevetségesnek?

– Nem.

– De én igen. Erre csupán egyetlen magyarázat létezik, mégpedig az, hogy szerelmes vagyok önbe.

– Dehogyis szerelmes belém. Csupán engem is be akar sorolni hódolóinak népes táborába, s mivel sehogy sem sikerül, dühös rám.

Iduna a fejét rázta.

– Nem, nem vagyok dühös, ehhez túlságosan tetszik nekem. Lehet, hogy azért, mert olyan gátlástalanul a szemembe vágja az igazságot. Arról viszont szó sincs, hogy nem tudom meghódítani, hiszen még nem is próbáltam meg igazán.

Klausnak ezen nevetnie kellett.

– Ha nem akar csalódni, inkább meg se próbálja.

Iduna oldalról rásandított, és megjegyezte:

– Nagyon biztos a dolgában, no, de majd meglátjuk!

Ezután némán lovagoltak tovább.

XVII.

Vasárnap reggel hét órakor Klaus szokás szerint együtt reggelizett Ruthtal. Beszámolt neki az Iduna társaságában tett, Fidesser-házbeli látogatásáról és a beszélgetésükről is.

– Egyre inkább az a meggyőződésem, hogy ő maga sem tudja, mit akar.

– Azt hiszem, igazad van. Kíváncsian várom, hogyan érinti majd, ha vissza kell térnie hajdani szerény életkörülményei közé. Nos, drága Ruthom, a kilenc órai reggeli után szerét fogom ejteni, hogy Kurt Weyersberg és családja előtt feltárjam: én vagyok az eltűntnek nyilvánított örökös.

A lány aggodalmas mosollyal bólintott.

– Bárcsak minden simán menne, Klaus! Annyira félek, magam sem tudnám megokolni, miért, hiszen voltaképpen semmitől sem kell tartanod.

Klaus megsimogatta a kezét.

– Nagyon is meg tudlak érteni. Számomra sem lesz könnyű kiábrándítani ezeket az embereket abból a tudatból, hogy ők Gravenstein urai.

Néhány apró utasítást adott még Ruthnak arra vonatkozóan, hogyan viselkedjék, aztán búcsút vettek egymástól, mert a lánynak sok dolga volt.

Klaus egy időre visszavonult a szobájába, és elmélyülten dolgozott, amíg meg nem hallotta a reggelire hívó gong szavát

Félretolta hát az iratait, és egy levélnehezéket helyezett rájuk. Ebben a pillanatban kopogtak az ajtaján, és Klaus válaszára Kurt Weyersberg lépett a szobába.

Klaus kérdő tekintettel fordult felé.

– Miben lehetek szolgálatára, Weyersberg úr?

– Meg akartam kérdezni, van-e kedve holnap korán reggel vadászatra jönni velem. Ha szerencsénk van, elejthetünk néhány őzbakot.

Klaus udvariasan meghajolt.

– A legnagyobb örömmel, Weyersberg úr. Mikorra készüljek el?

– Azt hiszem, ajánlatos lesz hajnali négy felé indulnunk. Eredetileg úgy volt, hogy a három kasseli fiatalember is elkísér minket, de időközben lemondták a látogatásukat. Én viszont nem szeretnék tovább várni, mert az erdész épp most közölte, hogy a környéken vadorzók garázdálkodnak, akik pusztítják a vadat.

– Ezt nem hagyhatjuk annyiban. Csodálkozom, hogy errefelé akadnak egyáltalán vadorzók.

Kurt Weyersberg lassan körbejártatta tekintetét a szobában.

– A jelenlegi ínséges időkben itt, a környéken is elszaporodtak a vadorzók, az embernek pokolian ébernek kell lennie. Szóval, maradjunk annyiban, hogy holnap hajnali négykor találkozunk lent a hallban. Még ma válasszon magának puskát!

– Köszönöm, gondom lesz rá a nap folyamán.

Kurt Weyersberg újfent körülnézett a szobában, miközben helyet foglalt az egyik karosszékben.

– Ami azt illeti, a feleségem nem éppen luxuskörülmények közt helyezte el. De ne rója fel neki! Ezek a bútorok korábbi háztartásunkból származnak, a feleségem nem szívesen vált volna meg tőlük. Kényelmesnek és barátságosnak tartja őket, s úgy gondolta, így kedélyessé varázsolhatja ezt a szobát.

– Szándéka nyilvánvaló, Weyersberg úr. Én tényleg nagyon kellemesen érzem itt magam.

Kurt Weyersberg az íróasztalhoz lépett, miközben tekintete a Klaus által telerótt papírlapokra esett.

– Á, ha nem tévedek, éppen dolgozott.

– Csakugyan dolgoztam, Weyersberg úr. Lassan gondolnom kell arra is, hogy részletes beszámolót készítsek expedíciónk eredményeiről. Őszre előadásokat tartok a témáról.

– Úgy, úgy. Akkor hát jó munkát, doktor úr! Most azonban legfőbb ideje, hogy reggelizni menjünk. A hölgyek bizonyára már várnak ránk.

– Én készen vagyok.

A két férfi a vendégszobából kilépve elindult a földszint felé. Kurt Weyersberget azonban feltartóztatta az egyik szolga, aki egy bizonyos pénzösszeget kért tőle.

A ház ura az alkalmazottal együtt a dolgozószobájába vonult, a helyiséget legalábbis így hívták, mert Gravenstein korábbi tulajdonosa valóban itt dolgozott. Az egyik sarokban állt a páncélszekrény. Kurt Weyersberg odalépett és felnyitotta, hogy kivegye belőle a szükséges összeget. Miután a bankjegyeket megszámolta, a köteget az íróasztalára tette, s miközben a szolga újra átszámolta a pénzt, Kurt szórakozottan játszogatott a kezében tartott kulcscsomó-

val. Tekintete egy egyszerű kulcsra esett, amely a karikán függött, mire elmosolyodott magában. Pótkulcs volt az egy régi íróasztalhoz, amelyet jelenleg Horváth doktor használt. Az íróasztalnak kezdettől fogva két kulcsa volt, s mint az oly gyakran megtörténik, az efféle felesleges kulcsok szokás szerint a kulcscsomón maradnak.

„Ezt a pótkulcsot voltaképpen Horváth doktornak kellene adnom − futott át Weyersberg úr agyán. − Meglehetősen ostobán festene azonban, ha most hozakodnék vele elő. Még azt hiheti, nálunk az a szokás járja, hogy kémkedünk a vendégeink után. Maradjon ez a kulcs csak szépen ott, ahol eddig volt."

A kulcscsomót a zsebébe dugva elindult az ebédlő felé.

Horváth doktor már javában társalgott a hölgyekkel, s a ház urának megjelenésekor mindnyájan az asztalhoz telepedtek. Klaus és Ruth keveset evett. Időről időre lopva egymásra pillantottak, miközben látszólag elfogulatlanul társalogtak a többiekkel. A reggeli után mindenki átvonult a nappaliba, s a cselédek leszedték az asztalt.

Klaus a kandallónál állapodott meg, a ház ura pedig kényelmesen elhelyezkedett egy karosszékben. Maria asszony egy kendőt horgolt, Ruth is a nappaliban tett-vett, Iduna pedig befészkelte magát egy öblös fotelbe. Tekintetével Klaust kereste.

– Lenne kedve kilovagolni velem, doktor úr? Megmutatnám a vadászlest, ahonnan holnap apámmal puskavégre fogják azokat a szegény állatokat.

– Örömmel, kisasszony. Körülbelül egy óra múlva megfelel?

– Miért csak egy óra múlva?

– Mert előtte még fontos bejelentést kívánok tenni, ami bizonyára érdekelni fogja önöket.

Ruth kivételével mindenki kérdőn nézett rá, Iduna pedig türelmét vesztve fölkiáltott.

– Ne csigázza tovább a kíváncsiságunkat!

Klaus higgadtan nézett rá.

– Nem a kíváncsiságukat, akarom felcsigázni, csupán a figyelmüket szeretném kérni.

Kurt Weyersberg, aki éppen kedvenc szivarjára gyújtott rá anélkül, hogy erre engedélyt kért volna a hölgyektől, mosolyogva hessegette el magától a gomolygó füstöt.

– Nos, ha tovább üldögélhetek itt, hajlandó vagyok minden figyelmemet önre irányítani. Halljam, mi mondanivalója van számunkra?

Klaus gyorsan Ruthra pillantott. A lány pontosan vele szemben, a többiek háta mögött állt, egy faragott szekrény oldalának támaszkodva.

Klaus két lépést előre lépett, aztán jelentőségteljesen kihúzta magát.

– Tisztelt hölgyeim és uraim! A bejelentés, amelyet most szándékozom tenni, korántsem fog olyan kedvező fogadtatásra találni, mint az, amelyet nem sokkal korábban tettem ugyanitt, önök előtt. Akkor azt állítottam, az expedíció tagjai közül én vagyok az egyetlen, aki visszatért.

Kurt Weyersberg hirtelen megdermedt a karosszékében, Iduna is meghökkenve kapta föl a fejét. Maria asszony az ölébe ejtette a horgolását, és feszült figyelemmel kísérte Klaus szavait. Tekintetében sürgető kérdés ült, miközben férje izgalomtól rekedt hangon felkiáltott:

– Mit jelentsen ez? Vissza akarja tán vonni korábbi állítását?

– Nem visszavonni, inkább némileg helyesbíteni és kiegészíteni kívánom. Elnézésüket kérem, hogy erre csak ma kerítek sort.

Kurt Weyersberg öklével hevesen széke karfájára csapott.

– Az ördögbe is! Ne borzolja tovább az idegeinket, uram! Rajta, beszéljen! Az az érzésem, valami iszonyúan kellemetlen dolgot kíván a tudomásunkra hozni.

– Tartok tőle, bejelentésemnek valóban nem fognak örülni. De nem kívánom tovább feszíteni a húrt. Egyszóval: Klaus Weyersberg él!

Mint akibe a villám csapott, úgy hanyatlott vissza a székébe Kurt Weyersberg. Iduna holtsápadtra vált, és ideges mozdulattal szántott végig hosszú, sűrű fürtjein. Maria asszony viszont olyan mozdulatot tett, mintha égnek akarná emelni összekulcsolt kezét. Mondani azon-

ban ő sem mondott semmit. Aggodalmas pillantásokat vetett férje és leánya felé.

– Ez… ez őrültség! Ez nem lehet igaz! − kiáltott fel Kurt Weyersberg magából kikelve.

– De igaz, Weyersberg úr. Nem akartam rögtön a teljes igazságot önök elé tárni. Klaus Weyersberg igenis él.

– Egy szavát sem hiszem! Hol az ördögben van akkor?

Klaus újabb lépést tett előre.

– Itt áll ön előtt. Én vagyok Klaus Weyersberg!

Hirtelen síri csend telepedett a szobára. Kurt Weyersbergnek majd kiugrott a szeme. Iduna úgy meredt Klausra, mintha kísértetet látna, Maria asszony pedig hálatelten szorította szívére a kezét. Rögtön elhitte Klaus szavait, talán mert hinni akarta. Kis idő múlva Kurt Weyersberg hangosan és görcsösen fölnevetett.

– Isten a tudója, ez jól sikerült tréfa volt! Magának elment az esze, tisztelt doktor úr! Nem vetné meg, ugye, ha egy csinos kis mese segítségével beleülhetne a mi kis fészkünkbe, nemde? Nem, nem, doktorkám, alaposan elszámította magát! Ön néhai unokaöcsém barátja volt, és Horváth doktornak hívják, ahogy személyesen bemutatkozott előttünk. Bárki jöttment előállhat azzal, hogy ő Klaus Weyersberg! Ugyan már, fiatalember, engem ezzel nem etet meg!

Klaus higgadtan nézett rá.

– Hogy ön hisz-e nekem vagy sem, az mellékes. Bizonyítani tudom, hogy én vagyok Klaus Weyersberg.

– Bizonyítani? És hogyan kívánja bizonyítani?

– Személyes irataimmal, az útlevelemmel.

Kurt Weyersberg görcsösen elnevette magát, aztán diadalittasan kijelentette:

– Papírok? Hát ilyen ostobának tart? Azokat a papírokat halott barátjától kaparintotta meg. Csak nem képzeli, hogy bárki emberfia elhiszi ezt a mesét? Egy árva lélek sem ismerte föl itt önben Klaus Weyersberget!

– Itt a házban nem is, hiszen a régi személyzetet mind egy szálig szélnek eresztette. És valóban annyira megváltoztam, hogy még Frensen jogtanácsos sem ismert föl azonnal. Mindazonáltal nem fog nehezemre esni olyan tanúkat fölvonultatni, akik kilétemet igazolni tudják.

– Hohó! Miért is ne? Tanúkat tucatszám vásárolhat magának. Csakhogy ezzel nem megy semmire.

Klaus szorosan az ágáló alak elé lépett.

– Hallgasson! Megtiltom, hogy sértegessen! Most legalább tudja, ki vagyok. Azért közöltem, hogy nyugodtan összekészülődhessék, és kezdjen megbarátkozni a gondolattal, hogy az örökséget át kell engednie jogos tulajdonosának. Ehhez kétség nem fér, mert ha engem netán senki sem ismerne fel, akkor is rendelkezem egy különleges ismertetőjeggyel, amely az útlevelemben is fel van tüntetve, amivel rajtam kívül a világon senki más nem rendelkezik. Nincs más mondanivalóm, közöltem a legszükségesebbeket. Minden más kérdésben a bíróság döntése a mérvadó.

Ezzel gyorsan meghajolt, és kisietett a nappaliból.

Kurt Weyersberg, mint akinek elment az esze, éktelenül tombolni kezdett. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy Horváth doktor tulajdonképpen Klaus Weyersberg. Maria asszony megkísérelte lecsillapítani, csakhogy nem épp a megfelelő szavakkal.

– Szerintem, Kurt, ő csakugyan Klaus Weyersberg. Meg kell barátkoznod a gondolattal.

Erre Weyersberg úr eszét vesztve megragadta az asszony karját, ide-oda ráncigálta, majd hevesen eltaszította magától, hogy az a földre zuhant volna, ha Ruth idejében el nem kapja.

– Menj a szobádba, néném… A nagybátyámat most úgyis hiába csillapítanád. Jobb, ha hagyod, hadd tombolja ki magát − súgta Ruth az idős hölgy fülébe, és gyengéden kituszkolta a szobából.

Csak Iduna maradt az apja mellett.

Miközben a férfi dühös oroszlánként járkált föl-alá, Iduna állát a tenyerébe támasztva gondolkodott. Apja dühkitörése ellenére nyugodtan ült, nem mozdult. Egy idő múlva Kurt Weyersberg dühe szép lassan alábbhagyni látszott, és kimerülten zuhant egy fotelba. Zavaros tekintettel nézett körül, s talán most először nyugtázta, hogy a lánya is vele maradt. Ingerülten ráüvöltött:

– Iduna! Mondj már valamit! A te jövődről is szó van!

A lány ráemelte a tekintetét.

– Mit mondhatnék? Hiszen ez iszonyú! Mi lesz velünk, apám?

Weyersberg úr vadul rámeredt.

– Csak nem hiszel ennek a gazembernek?

– Te is hallottad, hogy az útlevelével igazolni tudja magát.

– Ostobaság! Lefogadom, hogy azt az útlevelet Klaus Weyersbergtől lopta el, amikor a szerencséden holtan feküdt azon az istenverte, elhagyatott szigeten. Az ilyen alakoknak gyerekjáték bármit beírni egy útlevélbe. A fénykép alapján természetesen nem lehet ráismerni, ő maga is bevallotta, hogy teljesen megváltozott. Ezt bárki mondhatja magáról. Hallhattad, hogy még Frensen jogtanácsos sem ismerte föl azonnal.

– Végül is elképzelhető, hogy a szörnyű élmények hatására valaki annyira megváltozzék, hogy többé senki se ismerjen rá.

– Képtelenség! Ennyire senki sem változhat meg. Most jut eszembe… Állítása szerint már találkozott Frensen jogtanácsossal is anélkül, hogy mi jelen lettünk volna. A jogtanácsos úr pedig megjátssza az elfogulatlant, aki hisz Horváth doktornak. Aha, minden világos: mindig is sajnálta tőlem ezt az örökséget az a jómadár, most azonban összeállt ezzel a Horváthtal, be akarja őt csempészni mint örököst, hogy aztán ketten osztozzanak a zsíros koncon. Ohó! Hát alaposan elszámították magukat! Megvédem a jogaimat, és minden erőmmel megakadályozom, hogy holmi csaló kitúrjon a helyemből. Ellátom a baját annak a két csirkefogónak! Miért nem mutatta nekünk rögtön az útlevelét? És miért nem hozakodott elő a különleges ismertetőjellel?

– Talán nem volt nála, lehet, hogy az útlevelét a szobájában őrzi.

Kurt Weyersberg egy pillanatra gondolkodóba esett. A szobájában őrzi? Netán az íróasztalában? Amihez neki történetesen kulcsa is van! Ha legalább bizonyosságot szerezhetne az útlevélről… De hogyan? És mikor?

E gondolat nem hagyta nyugodni, hanem mélyen befészkelte magát az agyába. Minél inkább hadakozott a gondolat ellen, hogy ez a Horváth doktor valójában Klaus Weyersberg, annál inkább fokozódott a nyugtalansága. Képtelen volt bevallani magának, hogy amit a vendége az imént állított, netán igaz lehet.

Töprengett, törte a fejét és latolgatott, míg végül arra a következtetésre jutott, hogy meg kell kaparintania azt az útlevelet. A félelem, hogy a dúsgazdag örökséget át kell engednie, életre keltette a lényében szunnyadó sötét ösztönöket. Foggal-körömmel védekezni akart, hisz nem hagyhatta, hogy holmi szélhámosok elorozzák tőle, amit már biztosan a kezében tartott. Nem oly ostoba ő, hogy belesétáljon a csapdába! Minden csalás, szemenszedett hazugság! Senki sem győzheti meg az ellenkezőjéről! Neki pedig hamarabb fognak hinni, mint ennek a jöttment szélhámosnak!

Miközben apja agyában egymást kergették a gondolatok, Iduna is lázasan törte a fejét, és egyszeriben eszébe ötlött, hogyan rendezhetné el ezt az ügyet úgy, hogy neki és apjának is előnyös legyen. Akár Klaus Weyersberg, akár Horváth doktor ez a férfi, mindenesetre szilárdan eltökélte, hogy megszerzi magának Gravensteint. Nem az lenne hát a legokosabb, ha összekötné vele az életét? Hisz oly sokszor eszébe jutott, hogy ha a férfi gazdag lenne, gondolkodás nélkül feleségül menne hozzá. Igaz, eddig csak játszott a gondolattal, hiszen a szíve mélyén nem tudta rászánni magát a házasságra, talán mert még mindig nem felejtette el Hans

Hollt. Csakhogy most komolyra fordult a dolog, itt az ideje, hogy bebizonyítsa önmaga előtt, hogy azt a férfit szerzi meg magának, amelyiket csak akarja. Az lesz a legegyszerűbb, ha a férfi feleségül veszi, hiszen így nem kell lemondania a gazdagságról és a jólétről. Iduna ugyanis, ha őszinte akart lenni önmagához, meg volt győződve afelől, hogy valóban Klaus Weyersberg tért haza.

Elszántan fölemelkedett a székéből.

Apja révülten meredt rá.

– Hova mész?

– Kilovagolok vele, hiszen már megbeszéltük. Csak előbb átöltözöm.

Kurt Weyersberg tekintete eszelősen villant rá.

– Igen, igen, lovagoljatok csak ki! Nekem először le kell higgadnom, és át kell gondolnom, mit tehetnék.

– Igen, apám, próbálj megnyugodni, és gondolkozz! Azt hiszem, mindenképpen találnunk kell egy számunkra előnyös megoldást attól függetlenül, hogy Horváth doktor az igazat mondta-e vagy sem.

Apja mereven bólogatott, Iduna pedig kisietett a nappaliból, ám nem a saját szobája felé indult. Klaus Weyersberg ajtaja előtt megtorpant, s egy ideig elgondolkodva állt ott. Aztán bekopogott. Klaus, nem sejtvén, ki áll az ajtó előtt, engedélyt adott a belépésre. Azt hitte, egy cseléd kér bebocsátást. Idunát megpillantva elképedve kapta fel a fejét.

– Nagyságos kisasszony?

Iduna bezárta maga mögött az ajtót, és nekitámaszkodott.

– Igen, én… Klaus Weyersberg.

A férfi feszülten pillantott rá.

– Ó, kegyed legalább hisz nekem?

– Hinni akarok neked, mert… szeretlek. Azért jöttem, hogy közöljem, feleségül megyek hozzád, hogy ez a kínos ügy minden botrány nélkül elsimuljon. Meg kell, hogy mondjam, apám felkészült a harcra. Aljas szélhámosnak tart.

Klaus lassan fölemelkedett, büszkén és egyenesen állt a lány előtt.

– Azért tart annak, mert elviselhetetlen számára a gondolat, hogy átengedje nekem jogos örökségemet, ő maga pedig visszatérjen hajdani szerény életkörülményei közé.

Iduna pár lépést tett felé.

– Vedd tekintetbe, Klaus, hogy koránt sincs könnyű helyzetben. Biztosra vettük, hogy meghaltál, s éppen te voltál az nemrégiben, aki megerősítettél minket hitünkben.

– Soha nem állítottam, hogy Klaus Weyersberg halott. Mindig úgy fogalmaztam, hogy én vagyok az expedíció egyetlen túlélője.

– Na persze. De Horváth doktorként mutatkoztál be, s mi jogosan tételeztük fel, hogy most már senki sem űzhet el minket innen. Ezért kártérítéssel tartozol, éppen ezért… végy engem feleségül − annál is inkább, mert fülig szerelmes vagyok beléd –, és így minden rendben lesz.

A lány hirtelen a férfi karjába vetette magát, átkulcsolta a nyakát, és ajkát izzó szenvedélylyel az övére tapasztotta. Klaus meghökkent, aztán rájött, hogy e szenvedély csupán színjáték.

Határozott mozdulattal lefejtette magáról az ölelő karokat, és eltolta magától unokahúgát.

A lány kacéran ránevetett.

– Most már jegyesek vagyunk, Klaus.

A férfi komolyan megrázta a fejét.

– Nem, nem vagyunk jegyesek. E csókot én amolyan rokoni üdvözlésfélének veszem, minthogy voltaképpen unokatestvérek vagyunk, ha eddig nem is ismertük egymást.

Iduna durcásan toppantott a lábával.

– Klaus, remélem, vagy annyira lovagias, hogy ne szégyeníts meg egy hölgyet, aki szerelmet vallott és ráadásul meg is csókolt.

Klaus leültette egy székre.

– A, szóval ez az a módszer, amivel minden férfit megszerezhetsz, akit csak akarsz? Nem, Iduna húgocskám… Engem nem.

A lány fölpattant a székről, és újfent Klaus karjába akarta vetni magát.

– Klaus, hiszen szeretlek! Talán csődítsem össze a ház népét, hogy megtudják, a szobádban, zárt ajtók mögött kettesben vagyok veled?

Minthogy Klaus visszautasította, a villanycsengőhöz sietett, hogy megnyomja. A férfi nem szaladt utána, de nyersen rászólt:

– Hagyd ezt! Keservesen megbánnád. Ülj le inkább!

Ismét a karosszékhez vezette a lányt, leültette, majd kinyitotta a kulcsra zárt ajtót. Aztán lassan felé fordult.

– Melyik regényben olvastad, hogy így szokás férjet fogni? Nem nevezhető férfinak az, aki hagyja, hogy ilyen fortélyokkal lépre csalják. S hogy végre belásd, az effajta ügyeskedéssel nálam nem érsz célt, közlöm veled, hogy már van jegyesem.

E szavak közben jeges megvetéssel pillantott unokahúgára. Látta, amint Iduna hirtelen elsápad.

– Ah, hogy mit nem mondasz és tudsz!

– Igen, talán még rólad is többet tudok, mint te magad. Tudom például, hogy kacérságod öncsalásból fakad. Hiszen szíved mélyén csakis egyvalakit szeretsz: Hans Hollt!

Iduna holtsápadtan förmedt rá.

– Hogy állíthatsz ilyet? Honnan veszed a bátorságot, hogy szájadra vedd ezt a nevet?

– Egyszer talán majd elmondom. Iduna… térj észhez! Ne rontsd el az életedet! Ne szalaszd el a boldogságod! Hogy vagy képes elűzni magadtól egy férfit, aki úgy szeret, mint Hans Holl, és aki ráadásul a te első, egyetlen és igaz szerelmed?

Iduna egy percig a férfira meredt, majd két karját hirtelen a szék támlájára vetette, és belétemette arcát. Testét heves zokogás rázta.

– Mit számít mindez, ha ő már nem szeret, hiszen elhagytam!

Klaus odahúzott egy széket mellé, és csöndben leereszkedett rá. Gyöngéden lefejtette Iduna tenyerét az arcáról.

– Képzeld csak, ez az esztelen ember még mindig szeret, sőt úgy tudom, nem veszítette el a reményt, hogy egyszer még az övé leszel. Azzal, hogy elhagytad, rettenetes szenvedésre kárhoztattad. Ugyanakkor állítja, hogy ez a dúsgazdag örökség úgy tört rád, akár egy váratlan betegség. S ha ismét szegény leszel, egykettőre meggyógyulsz.

Iduna ismét felzokogott, arcán patakokban csordogáltak a könnyek.

– Honnan tudod mindezt, Klaus?

– Vedd úgy, hogy a madarak csicseregték. Mindenesetre tudom. Most pedig szedd össze magad, Iduna, gyógyulj fel ebből a betegségből! Légy újra egészséges, hogy elnyerhesd a boldogságodat.

A lány felszárította könnyeit, és különös pillantást vetett rá.

– Hát létezik még egyáltalán számomra boldogság? Ha te valóban átveszed az örökségedet, mi marad nekünk? Hiszen Hans Holl is szegény. Miből élünk meg?

– Meglásd, minden elrendeződik. S ha egy kicsit is ismernél engem, tudnád, hogy nem áll szándékomban nyomorba taszítani benneteket. Biztos van rá mód, hogy visszanyerd a boldogságodat. Gondold csak el, mennyi rosszat tett neked ez az örökség! Voltál akár egy percig is boldog és vidám? Kis híján belefulladtál az unalomba. Ahelyett, hogy dolgoztál volna, miféle esztelen gondolatokra ragadtattad magad? Modern világnézet és hasonlók! Mire volt ez jó? Ideje végre észhez térned. Ne hagyd, hogy ez az ostoba kacérkodás és az esztelen balgaságok tömkelege elfojtsa benned legjobb és legértékesebb tulajdonságaidat. Legyen bátorságod mindezt lerázni magadról, hogy boldog lehess!

Iduna kérdőn nézett rá.

– Ó, kedves Klaus, én soha többé nem lehetek boldog! Nem remélem, hogy Hans Holl

megbocsát. Ilyet senki sem tenne!

– Pedig azt mondta, erőtlen az a szerelem, amelyet az első, apró zavaró körülmény kiolt. Az övé mindenesetre nem hunyt ki.

Erre Iduna újra sírva fakadt. Szívében azonban lassan éledezni kezdett a remény. Megragadta Klaus kezét, és hálásan megszorította.

– Ó, Klaus, olyan jó vagy hozzám, pedig nem érdemlem meg, hiszen rád is kivetettem a hálómat. De tudod, kicsit hasonlítasz Hans Hollhoz, ezért is nyerted el a tetszésemet. Ha segítesz, talán mégis lesz annyi erőm, hogy jobb ember váljék belőlem.

– Márpedig akaraterőben nálad nincs hiány. De most menj a szobádba, hozd rendbe kissé magad! Aztán készülj fel, kilovagolunk. Szeretnék egy kis erőt önteni beléd, és föl foglak rázni a csüggedésedből. Megkísérlem legalább a távolból megmutatni neked Hans Hollt. Ez idő tájt alighanem a Fidesser-házban van, az egész Holl család ott tartózkodik. Bár megígértem, hogy ma távol tartalak onnan, megpróbálunk minél közelebb lovagolni a birtokhoz. Valahogy megtalálom a módját, hogy legalább a távolból láthasd.

Iduna izgatottan felugrott.

– Tíz percen belül elkészülök. És útközben majd elmondod, hogy sikerült mindezt megtudnod.

– Rendben, mindent elmondok, talán így lesz a legjobb.

A lány görcsösen megszorította a kezét.

– Klaus, nagyon sokat köszönhetek neked. Ezért is figyelmeztetlek, hogy apám képes elmenni a végsőkig, csakhogy megtartsa az örökséget. Be akarja bizonyítani, hogy csaló vagy.

– Hagyd csak, nem félek tőle.

Ezután Iduna a szobájába sietett, átöltözött, lehűtötte kisírt arcát, majd tíz perc múlva a hallban találkozott Klausszal. A lovakat már fölnyergelték. A férfi fölsegítette a nyeregbe, majd maga is felpattant.

A nappali ablakánál, a függönyök mögé húzódva ott állt Kurt Weyersberg, és égő szemmel bámult utánuk. Maria asszony első emeleti szobájában egy fotelben pihent, Ruth ült mellette.

Odalentről fölhangzott a lovak patáinak dobogása.

– Iduna és Klaus Weyersberg éppen most lovagolt ki, nénikém. Próbálj meg egy kicsit aludni, talán enyhül a fejfájásod. Én azalatt megkísérlek a lelkére beszélni Kurt bátyámnak. Aggodalomra semmi okod! Meglásd, minden egyenesbe jön. Bízzál Klaus Weyersbergben! Többet egyelőre nem árulhatok el.

Az öreg hölgy megragadta a kezét.

– Szóval te mindenről tudtál?

– Igen, nénikém, de… én egyedül jöttem rá, hogy Horváth doktor tulajdonképpen nem más, mint Klaus Weyersberg. Nekem is csak akkor vallotta be, amikor nyíltan a mellének szegeztem a kérdést. A szavamat kellett adnom, hogy senkinek sem beszélek róla.

– Legyen, ahogy lennie kell, nekem mindenesetre nagy kő esett le a szívemről. Örülök, hogy él, és hogy megszabadulunk ettől a nyomasztó örökségtől. A Jóisten majdcsak megsegít bennünket.

XVIII.

Trude Holl azt sem tudta, hová legyen örömében.

– Ó, Charlie, egy óra múlva itt vannak az enyéim! Ha tudná, mennyire boldog vagyok! Szeretném átölelni az egész világot!

– Kérem, kezdje rögtön velem − kérlelte a fiatalember izgalomtól fátyolos hangon.

Trude azonban sebesen elillant, egyenesen a belépő Winnie felé, és hevesen barátnője karjába vetette magát.

– Már csak egy óra! − sóhajtotta.

Sem Trudénak, sem Charlie-nak nem tűnt fel, milyen gondosan és sokáig készülődött ma Winnie, és hogy jóval csinosabb a szokásosnál.

– Igen, Trude, még egy órát várnod kell − bólintott helyeslően, és nagyot sóhajtott.

– Szerintem akár sétálhatunk is még egyet, legalábbis a kertben – javasolta Charlie, karon fogva Trudét.

Winnie lassabban követte őket, miközben egy dalt dúdolgatott halkan magában. Trude és Charlie mindenféle csacskaságot művelt, ő pedig mosolyogva gondolt arra, mennyire megváltozott e röpke idő alatt a kis Trude Holl. Gravensteinben szinte mindig félénken és zavartan viselkedett, most pedig majd kicsattan a jókedvtől. Charlie bátyja pedig egyre inkább belehabarodott ebbe a kedves kis teremtésbe. Nem mintha Trude éppen szépség lett volna, de hát Charlie sem volt kimondottan jóképű. Ám a lány szeretnivaló, kedves teremtés, Charlie pedig melegszívű, így biztosan boldogok lesznek egymással.

De mi lesz ővele? Sikerül-e elnyernie Georg Holl szerelmét? A fiatalember barátságosan és kedvesen nézett rá, amikor Kasselben búcsút vettek egymástól, de ez legjobb esetben is csupán a rokonszenv jele. Lesz-e ebből valaha is több?

Mindenesetre Winnie talán még Trudénél is türelmetlenebbül várta az autó érkezését, hiszen Georg Holl felettébb mély benyomást tett rá. A komoly szempár, az érces hang és a férfi magas, karcsú termete már az első pillanatban elnyerte a tetszését.

Végre letelt a várakozás ideje. A távolban felhangzott egy autóduda, s kisvártatva kocsi gördült a széles kőlépcső elé. Egyszeribe nagy kavarodás támadt. Trude egymás után borult a szülei és a bátyjai nyakába, Charlie és Winnie pedig gondoskodott a fesztelen hangulatról.

Negyedórával később mindannyian a reggelinél ültek. Winnie-nek hála, a vendégek semmiben sem szenvedtek hiányt.

A nagy, kerek asztal körül vidám hangulat uralkodott. Georg természetesen Winnie mellett telepedett le, és azonnal beszédbe elegyedtek egymással. Reggeli után megtekintették a házat, és Georg véletlenül mindig Winnie oldalán haladt. Megcsodálta a gyönyörű Chippendale bútorokat, és őszinte elismeréssel szemlélt meg néhány értékes porcelánt. Winnie hamarosan felfigyelt rá, hogy milyen kifinomult művészi érzékkel rendelkezik a férfi, így kisvártatva élénk társalgásba elegyedtek. Senkinek nem tűnt fel, hogy a többiekkel szinte nem is váltanak szót.

Trude szülei élvezettel járták végig a pazar termeket, miközben figyelmesen hallgatták vendéglátóik magyarázatait. Charlie időközben jobban megismerkedett Trude fivéreivel, rájött, milyen elbűvölő emberek, akikkel bármiről könnyedén és kellemesen el lehet társalogni. Mindenki megtalálta tehát a számítását.

Miután a házat megtekintették, kisétáltak a parkba. A szikrázó napsütésben kimondottan jólesett a séta. A teniszpályához érve a Holl fivérek kijelentették, hogy szívesen és jól teniszeznek, így hát délutánra, mialatt a szülők visszavonulnak pihenni, megbeszéltek egy teniszpartit.

Hans Holl feltűnően hallgatag volt, pedig nem akarta elrontani mások szórakozását. Gon-

dolatai Gravenstein felé szálltak, bár fogalma sem volt róla, melyik irányban fekszik. S bár kizárólag azért tartott a többiekkel, mert Trude megígérte, nem találkozik Idunával, talán éppen ma, amikor ilyen közel volt szerelméhez, vágyakozása csak még erősebb lett. Vajon Gravenstein is ilyen lélegzetelállítóan gyönyörű, mint a Fidesser-birtok? Ha igen, akkor Iduna csakugyan nem illik őhozzá, hisz bizonyára olyan fényűző életet él; hogy nem lehet egy szegény mérnök felesége.

Nem is sejtette, hogy Iduna ebben a pillanatban oly közel volt hozzá, hogy szinte csak ki kellett volna nyújtania a karját, hogy megérintse. Miután a lány megmutatta Klausnak a másnap reggeli vadászat leshelyét, a Fidesser-házhoz lovagoltak. Lovaikat kissé távolabb, egy fa törzséhez kötötték, majd odalopóztak a vaskerítéshez. A túloldalról hangokat, kacagást és kedélyes társalgás foszlányait hozta feléjük a szél, a társaság éppen visszatérőben volt a teniszpályáról. A galagonyasövény egyik hasadékán át Iduna megpillantotta a Holl családot, a Longwy testvérek kíséretében. Szorosan a sövény mellett haladtak el, de Hansot egyelőre nem láthatta, minthogy az Trudéval szándékosan kissé lemaradt mögöttük. Csak miután a többiek eltávoztak, tűnt fel a két testvér. Idunának elszorult a szíve, amikor megpillantotta Hans komor, beesett arcát. Ösztönösen Klaus keze után kapott, mintha támaszra lenne szüksége. Klaus jóságos, biztató mosollyal nézett le rá. Őszintén örült, hogy unokahúgát ennyire megrendítette a viszontlátás.

Iduna lelkét azonban még ennél is jobban felkavarta Hans és Trude beszélgetése, aminek akaratlanul is fültanújává vált. Hans éppen így szólt:

– Milyen irányban fekszik innen Gravenstein, Trude?

Húga megállt, egy ideig elgondolkodott, aztán karjával a megfelelő irányba mutatott.

– Arrafelé, Hans.

– Ott is minden olyan előkelő, mint itt? − firtatta tovább Hans, miközben szomorú szeme éppen abba az irányba tekintett, amerre Iduna állt remegve.

– Igen, ha ugyan nem előkelőbb. A berendezés mindenesetre más stílusú.

Hans nagyot sóhajtott.

– Akkor hát érthető, hogy Ida hallani sem akar róla, hogy egy szegény mérnök felesége legyen. Mit nyújthatnék én neki? Ahhoz képest, amije most van, semmit.

– Én pedig azt mondom neked, hogy sokkal boldogabb lenne egy szegény mérnök oldalán, aki őt oly bensőségesen szereti, mint te, semmint hogy olyan tartalmatlan életet éljen és állandó elégedetlenséget érezzen, ahogy most teszi. Cseppet sem boldog, nekem elhiheted.

– Ez mindennél rosszabb. Tudom, hogy szeret, csak engem szeret. Hisz milyen boldog volt azon röpke idő alatt, amíg titokban a menyasszonyom volt. Most minden érzését eltompítja a pompa és csillogás, mégsem lesz soha boldog és elégedett. Épp ez az, ami leírhatatlan fájdalmat okoz.

– Szegény Hans, bárcsak segíteni tudnék rajtad!

Ennél többet nem értett Iduna, így égő szemmel nézett a távozók után. Kisvártatva Klaushoz fordult, aki kedvesen, együttérzéssel nézett vissza rá. Hirtelen a férfi mellkasára vetette magát, és felzokogott.

Klaus szorosan átölelte, s lassan visszavezette a lovakhoz. Hagyta, hadd sírja ki magát a lány. Könnyeivel sok ostoba, dőre érzés is távozik majd a szívéből. Csak amikor visszaértek a lovakhoz, akkor próbálta meg kissé lecsillapítani.

– Ne sírj, Iduna! Ha akarod, még minden jóra fordulhat.

– Soha nem bocsát meg nekem − fakadt ki a lány.

– Nem hallottad, hogyan vélekedik rólad?

– Na igen… most. De ha odaállnék elé, megmondanám, hogy újra szegény vagyok, és vissza akarok térni hozzá, nem lenne ilyen megértő.

– Hans szerelme, nekem legalábbis úgy tűnik, olyan nagy, hogy mindent megértene és mindent megbocsátana. Akár most rögtön odamehetnél hozzá, nem is kéne elárulnod, hogy

hamarosan ismét szegény leszel, ha azt mondanád neki: „Légy akár gazdag, akár szegény, nem tudok élni nélküled. Bocsáss meg nekem!”

Iduna fölemelte a fejét, és Klausra meredt.

Lerítt az arcáról, mire gondol ebben a pillanatban.

Klaus fájlalta volna, ha unokahúga megfogadja a tanácsát. Ez annak lett volna a jele, hogy még nem változott meg egészen.

Így hát megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor Iduna kis idő múlva felvetette a fejét, és elszántan kijelentette:

– Nem, hazudni nem fogok neki. Nem érdemli meg. Őszintén megvallok mindent, de nem most, nem a többiek jelenlétében. Most nem tudnék úgy beszélni, ahogy szeretnék. Klaus, el kell intézned, hogy négyszemközt beszélhessek vele. Senki más nem lehet jelen, csak mi, ketten!

A férfi elgondolkodott, tekintete pedig melegen és jóságosan pihent a lányon.

– Bravó! Most már biztos vagyok benne, hogy egyszer s mindenkorra búcsút mondtál a régi Idunának.

– Igen, levetem, mint egy ócska ruhát. Kérlek, mostantól fogva hívj Idának! Ostoba nevemmel együtt megszabadulok gyarló, hitvány természetemtől is. Segíts, Klaus! Hiszen te olyan jó vagy hozzám! Kérlek, segíts nekem!

Klaus megsimogatta a könnyáztatta arcot.

– Ha tudnád, Ida, milyen szeretetreméltó lettél hirtelen. Szívemből örülök neki.

A lány halkan elnevette magát.

– Nem hiába mondják: a mennyekben jobban örülnek egy megtért bűnösnek, mint kilencvenkilenc igaznak.

– Nekem mindenesetre sokkal jobban tetszel így.

– Akkor hát segítesz, hogy zavartalanul beszélhessek Hansszal?

– Igen, segítek. De mikor akarod szerét ejteni? Hollék ma este visszautaznak Kasselbe.

Iduna mélyet sóhajtott.

– A legszívesebben itt beszélnék vele, nem Kasselben.

– Akkor erre még ma sort kell keríteni. Tudod, mit? Én átlovagolok a Fidesser-házhoz. Te megvárhatsz az erdőben, vagy ha akarod, menj haza. Először Trudéval beszélek. Ő majd segít egyenesbe hozni a dolgokat.

Iduna elbizonytalanodva pillantott rá.

– Trude? Ő biztos haragszik rám, mégpedig joggal. Komiszul bántam vele, hisz mindig Hansot juttatta eszembe, olyankor pedig lelkiismeret-furdalásom támadt, és mindenféle ostobaságot műveltem. Aligha akar majd segíteni.

– Jobban ismerem én őt annál. Már csak azért is megteszi, mert tudja, a bátyja csakis veled lehet boldog.

Ida a tenyerébe temette az arcát.

– Nem vagyok méltó a szerelmére.

– Meglásd, hamarosan méltó leszel rá, Ida. A szerelemben különben sem ez számít. Tehát, az erdőben vársz rám vagy inkább visszalovagolsz Gravensteinbe?

– Nem, megvárlak. így hamarabb megtudom, láthatom-e Hansot, és beszélhetek-e vele.

– Rendben. Addig ülj le ide, erre a farönkre. Sietek vissza.

A lány bólintott, majd engedelmesen helyet foglalt a farönkön. Klaus lóra pattant, és elvágtatott.

Néhány perc múlva megállt a Fidesser-ház teraszára vezető széles kőlépcső előtt. A Longwy testvérek és vendégeik kedélyesen csevegve ültek a kifeszített napernyők alatt. Charles, Winnie és Trude boldogan üdvözölték Klaust.

– Milyen kellemes meglepetés − kiáltott fel Charlie, kezét nyújtva –, hogy ma ismét ellátogat hozzánk! Legalább alkalma nyílik megismerkedni a vendégeinkkel.

Ezzel odavezette a többiekhez. Winnie is sugárzó arccal lépett elébük. Nem sejtette, hogy Georg Holl szomorú pillantással kíséri minden egyes mozdulatát. Georg elnézte, amint a lány az előkelő fiatalúrral beszélget, és rögvest szemrehányást tett magának, amiért oktalanul mármár beleszeretett. Bizonyára rengeteg udvarlója akad a kisasszonynak, és esze ágában sem lesz, figyelemre méltatni egy nincstelen joggyakornokot. Szíve azonban egyszeriben a torkában dobogott, amikor Winnie újfent elfoglalta helyét az ő oldalán.

Trude is az újonnan érkezett üdvözlésére sietett, akit Charlie sorra bemutatott a Holl család tagjainak. Klaus mindnyájukkal szívélyesen kezet rázott. Különösen meleg kézszorítással üdvözölte Hans Hollt. A két fiatalember komolyan nézett egymás szemébe.

Klaus kénytelen volt leülni egy kicsit, bár hangsúlyozta, csupán villámlátogatáson van, minthogy korántsem szerette volna elmulasztani az alkalmat, hogy megismerje Trude kisasszony családját.

– Tulajdonképpen megígértem, hogy ma távol maradok. Nem szeretném zavarni önöket.

– Mindig szívesen látjuk, doktor úr! – jelentette ki határozottan Charlie.

Egy ideig kellemesen elcsevegtek. Hans Holl megtudta, hogy Horváth doktor Gravenstein vendége. A legszívesebben száz kérdést tett volna fel neki Ida Weyersberggel kapcsolatban, de természetesen nem tette.

Klaus csak az alkalomra várt, hogy négyszemközt válthasson néhány szót Trudéval, csakhogy fogalma sem volt róla, hogyan keríthetne sort rá. Jónak látta hát, ha kezébe veszi a dolgok irányítását.

Helyéről fölemelkedve Charlie-hoz lépett, aki a társaságtól kissé távolabb éppen megbízást adott az egyik cselédnek.

– Mr. Longwy, feltétlenül váltanom kell néhány szót Holl kisasszonnyal anélkül, hogy bárki hallana minket. Ön minden nagyobb feltűnés nélkül szólhat neki, hisz házigazdaként nagyobb mozgásszabadsága van, mint a vendégeinek. Nem kell mást tennie, csupán súgja neki oda, hogy Weyersberg kisasszony megbízásából szeretnék beszélni vele.

Charlie arca egyszeriben elutasító kifejezést öltött.

– Igaz ez?

– Természetesen.

– Szó sem lehet róla! Nem engedhetem, hogy Holl kisasszonyt újabb sértések érjék. Továbbra is a védelmem alatt áll.

– Úgy nézek ki, mint aki Holl kisasszonynak vérig sértő üzenetet kíván átadni?

Charlie rápillantott, aztán elmosolyodott.

– Dehogy! Kérem, bocsásson meg! Csakhogy az igazat megvallva, valahányszor meghallom Weyersberg kisasszony nevét, mindig elfut a méreg.

– Nem mindig lesz ez így, Mr. Longwy. Segítsen hát, kérem, hogy teljesíthessem megbízásomat! Szavamat adom rá, Holl kisasszony egyenesen örülni fog annak, amit közölni szándékozom vele.

Charlesnak azonban újabb aggályai támadtak.

– A végén még elcsalja innen Trude kisasszonyt.

– Ettől sem kell tartania.

– Rendben. Várjon egy percet, Trude kisasszonyt valamilyen ürüggyel máris szabaddá teszem. A hallban találkozunk.

– Nagyon köszönöm.

Charlie Trude mellé sompolygott. Nem telt bele hosszú idő, először a lány, majd Charlie, végül pedig Klaus tűnt el a teraszról anélkül, hogy távozásuk a többieknek, akik élénken társalogtak, különösebben szemet szúrt volna.

Amint Klaus a hallba lépett, Trude sietett felé.

– Üzenetet hoz nekem Idunától?

Klaus elmosolyodott.

– Nem, Idától.

Trude meghökkenve pillantott rá, Charlie is nagy szemeket meresztett.

– Idától? Hogy érti? A kettő közt végül is nincs különbség.

– Dehogy nincs! Mégpedig óriási különbség! Iduna ugyanis egy varázspálca érintésétől visszaváltozott Idává. Gyökeresen megváltozott, nagyon fájlalja, hogy egykor Iduna volt, és különösen egyvalakinek szeretné ezt elmondani, akinek…, szóval akinek valamikor nagy fájdalmat okozott.

Trude felindultan ragadta meg Klaus karját.

– Csak nem Hansra céloz?

A férfi bólintott.

– De igen. Kegyed Hans bátyjára, az egyetlen férfira, akit valaha is őszintén szeretett, és akit még most is szeret. Csak azért volt olykor igazságtalan önnel is, mert kegyed mindig Hansra emlékeztette, és ettől lelkiismeret-furdalást érzett. Azért is hívta meg kegyedet időről időre Gravensteinbe, hogy hírt halljon Hansról.

Trude felváltva pillantott hol Charlie-ra, hol Klausra.

– Ezt ő mondta?

– Igen, bevallotta nekem.

– Csoda történt volna?

– Igen, Trude kisasszony. Valóban csoda történt − nevetett a férfi. − Iduna belátta, hogy Idaként sokkal boldogabb volt, és most mindent el akar verni magától, ami Idunához tartozott, hogy újra a szegény, de boldog Ida lehessen.

– Jóságos Istenem! Magyarázza meg, kérem, egy szót sem értek az egészből.

– Azt hiszem, valóban magyarázattal tartozom. De ígérjék meg, hogy amit elmondok, néhány napig még titokban tartják.

– Természetesen, ha úgy kívánja.

– Jól van. Először az okot mondom, amiért Ida hirtelen megajándékozott a bizalmával. Ez tulajdonképpen természetes, hiszen időközben megtudta tőlem, hogy unokatestvérek vagyunk.

Charlie és Trude nagy szemeket meresztett.

– Unokatestvérek? Ez meg hogy lehet? − kérdezte Charlie hitetlenkedve.

– Hogy megértsék, be kell vallanom, hamis zászló alatt érkeztem Gravensteinbe és ezzel egy időben az önök baráti körébe. Tegnap elmondtam maguknak, hogy Klaus Weyersberggel magam is részt vettem az expedícióban, aminek én vagyok az egyeden túlélője. Ez igaz is, akárcsak mindaz, amit az élményeimről meséltem önöknek. Csupán a nevem hamis. Horváth doktor a legjobb barátom volt, és úgy halt meg, ahogy azt Klaus Weyersbergről állítottam. Én vagyok ugyanis a halottnak hitt Klaus Weyersberg.

Trude felkiáltott, és összekulcsolta a kezét.

– Ó, Istenem, most már mindent értek. Ezek szerint Ida nem egy hatalmas birtok örökösének a lánya többé, hanem ugyanolyan szegény, mint volt?

– Az örökös én vagyok, és ezt a napokban be is bizonyítom a bíróság előtt. Ida azonban nem lesz olyan szegény, mint volt. Sem őt, sem a szüleit nem akarom tönkretenni, miután joggal hitték, hogy ők Gravenstein urai. Ez a körülmény mindenesetre annyira felrázta Idát, hogy egy csapásra megszabadult minden rossz tulajdonságától és gondolatától. Viselkedésével kivívta a nagyrabecsülésemet, és boldog vagyok, hogy lényének romlatlan magja újra napvilágra került. Ámulatba ejtő, mennyire megváltozott. Most az ő megbízásából vagyok itt. Tudja, hogy Hans Holl itt van, és hogy nem haragszik rá, hanem még most is szereti. Az imént ott álltunk a kerítés tövében, és bekukucskáltunk a kertbe. Láttam Hansot kegyeddel elhaladni, Trude kisasszony. A szeretett férfi látványa annyira megrázta Idát, hogy zokogva a karjaimba vetette magát, és rimánkodott, hogy intézzem el, hadd beszélhessen vele négy-

szemközt. Mindezt most kegyed drága kezébe teszem, Trude kisasszony. Számoljon be mindenről a bátyjának, és mondja meg neki: ha akar, találkozhat Idával négy órakor a Gravensteinhez és a Fidesser-birtokhoz vezető utak kereszteződésénél. Remélem, igent mond. Kérem, Trude kisasszony, legyen kegyed is nagyvonalú, és felejtse el a sérelmeket, amelyeket Idunától kellett elszenvednie, és borítson fátylat a múltra. Kérem, Mr. Longwy, segítsen a kisasszonynak, hogy zavartalanul válthasson néhány szót a bátyjával. Számíthatok önökre?

Mindketten némán, meghatottan bólintottak, majd Trude így válaszolt:

– Természetesen segítünk, Weyersberg úr. De még nem is volt időnk kifejezni örömünket, hogy él és épségben hazajött.

– Á, szóval ezért mozgott olyan otthonosan nálunk, ezért ismerhette a nagyszüleimet és az édesanyámat. Nem mondom, szép kis felfordulás lehet Gravensteinben. És mit szól ehhez a fordulathoz Kurt Weyersberg? − firtatta Charlie.

Klaus komoly pillantást vetett a fiatalokra.

– Korántsem tért fölötte olyan könnyen napirendre, mint Ida. Hadat üzent nekem, csakhogy nem sokat ér el vele. De mindezt egy későbbi alkalommal mesélem majd el, ha a dolgok elrendeződtek. Mindenekelőtt az unokahúgomnak szeretnék segíteni, hiszen Hans csak ma tartózkodik itt, és Ida nem tud várni egyetlen napot sem. Szóval, négy órakor ott várakozik majd a keresztútnál. Reméljük, minden jól alakul, és a boldogtalan szerelmesekből hamarosan boldog jegyespár lesz. Kérem, mondja meg a bátyjának azt is, hogy ne aggódjon a jövő miatt. Ha minden tisztázódott, beszélek vele. Meglátjuk, hogyan tudnék segíteni az ifjú páron.

Trude egyszerre sírt és nevetett, hálásan szorongatta Klaus kezét, és kijelentette:

– Legyen nyugodt, megteszek minden tőlem telhetőt. Hans négy órakor ott lesz a keresztútnál, még ha nekem kell is odacipelnem.

Charlie aggodalmas pillantást vetett rá.

– Ne izgassa fel magát, Trude kisasszony, árt az egészségének. Én vagyok a felelős kegyedért.

Ezután visszamentek a többiekhez, akiknek fel sem tűnt a távollétük.

Klaus hamarosan elbúcsúzott, mert tudta, milyen türelmetlenül várja Ida a híreket.

Miközben Hans Holltól is búcsút vett, komoly, részvevő pillantást vetett rá. Az egész Holl család elnyerte a tetszését, ám Hansot a többieknél is rokonszenvesebbnek találta.

Visszalovagolt az erdőbe, ahol Ida már türelmetlenül várta.

– Klaus! Nem jön el, ugye? − kérdezte izgalmában fojtott hangon.

A férfi megnyugtatóan mosolygott rá.

– Dehogynem! Trude Holl azt mondta, ha megmakacsolja magát, ő maga cipeli oda.

– Ezek szerint Trude nem haragszik rám?

Klaus leugrott a lóról, megfogta a lány vállát, és mosolyogva megrázta egy kicsit.

– Az imént te magad mondtad, hogy a mennyekben jobban örülnek egy megtért bűnösnek, mint kilencvenkilenc igaznak.

Ida Klaus mellébe fúrta a fejét.

– Kedves, jó Klaus, mi lenne velem, ha te nem állnál mellém?

– Remélem, derék, értelmes ember.

– Ha tudnád, mit érzek! De hagyjuk, menjünk most haza, mert szeretnék nyugodtan felkészülni a találkozásra. Hiszen ettől függ a boldogságom.

Klaus felsegítette a nyeregbe. Amikor odanyújtotta neki a kantárt, Ida felsóhajtott:

– Ez az utolsó alkalom, hogy lóra ültem. A jövőben nem engedhetem meg magamnak az efféle nagyúri hóbortokat.

– Nehezedre esik lemondani róla?

Ida elmosolyodott.

– Nem, mert sohasem lovagoltam szívesen. Csak azért tettem, merthogy az olyan előkelő. Jaj, Klaus, hogy én milyen buta liba voltam!

A férfi nevetve szállt nyeregbe.
– A betegség felismerése az első lépés a gyógyulás felé.
– Nem, Klaus, nem az első, de remélem, nem is az utolsó.

XIX.

Gravensteinben ezenközben nagy horderejű dolgok és események készülődtek.
Amikor Ruth magára hagyta Maria asszonyt, halkan húzta be maga mögött az ajtót, nehogy nagynénje álmából fölrezzenjen. Minthogy a házban halotti csönd uralkodott, hirtelen úgy tűnt neki, mintha óvatos, lopakodó léptek neszét hallaná. Valaki fölfelé surrant a lépcsőn. A lány Klaus iránti aggodalmában megtorpant egy szekrénynél, sőt kissé fedezékébe is húzó- dott. Átellenben éppen szerelme szobáinak ajtajára látott. Amint lopva kikukucskált a szek- rény sarka mögül, hirtelen Kurt nagybátyját pillantotta meg a lépcsők tetején, amint óvatosan körbekémlel. Ruth nem mozdult, de a szíve a torkában dobogott. Vajon mit tervez a nagybátyja, hová akar belopakodni?

Hamarosan megtudta. A férfi lábujjhegyen osont tovább, éppen Ruth rejtekhelye felé. A lány nem mozdult, mert ösztönösen érezte, hogy a nagybátyja nem megy el addig, hisz valószínűleg Klaus szobájába akar bejutni.

Nem tévedett. Bácsikája az ifjú Weyersberg szobájának ajtája előtt valóban megtorpant, és fülelt egy darabig. Ruth levegőt is alig mert venni. A férfi ezután lassan lenyomta a kilincset, s néhány pillanat múlva eltűnt a szobában.

Ruth agya lázasan dolgozott. Ki kell derítenie, mit forgat a fejében, mi több, meg kell bizonyosodnia róla, hiszen sejtette, hogy kizárólag azért settenkedett ide, hogy megkaparintsa Klaus iratait. Mindenekelőtt az útlevelét akarta megszerezni, lehetetlenné téve ezáltal, hogy Klaus igazolni tudja a kilétét.

A lány hangtalanul, akár egy árnyék, az ajtóhoz surrant, s lélegzetvisszafojtva hallgatózni kezdett. Világosan hallotta a kulcscsomó csörgését, és hallani vélte, amint egy kulcsot a zárba illesztenek. Klaus iránti aggodalmától vezérelve a kulcslyukhoz hajolt. Azon át jól láthatta, hogy nagybátyja az ódon íróasztal minden egyes fiókját gondosan átkutatja. Nem kellett attól tartania, hogy megzavarják, hiszen tudta, hogy Iduna kilovagolt Klausszal. Ruth, az izgalomtól minden ízében remegve és szemét még mindig a kulcslyukon tartva, sebtében átgondolta, mit kell tennie, hogy segítsen szerelmének.

Mielőtt még végső elhatározásra jutott volna, meghallotta, hogy nagybátyja odabent örömében halkan felkiált. Meglelte az útlevelet, s miután védőborítójából kiemelve futólag belelapozott, sietve a házikabátja zsebébe rejtette. Elégedetten zárta kulcsra az íróasztal fiókjait, majd az ajtó felé indult. Ruth világosan kivehette diadalittas arcát.

Fürgén visszaosont a szekrény mögé, és megvárta, amíg a nagybátyja lemegy a lépcsőn.

Miután a férfi léptei elhaltak, Ruth nesztelenül a nyomába eredt. Egyet biztosan tudott: bármi áron meg kell akadályoznia, hogy megsemmisítse Klaus útlevelét.

Jól hallotta, hogy Weyersberg leér a földszintre, és a szobája felé indul.

Árnyékként követte minden mozdulatát. Nem érhette be annyival, hogy mesterkedését a kulcslyukon keresztül figyelje.

Okvetlenül be akart jutni hozzá, hogy valamilyen úton-módon meggátolja az útlevél megsemmisítését.

Újfent szerencséje volt: láthatta, amint nagybátyja előhúzza zsebéből az értékes iratot, és gondosan megszemléli. Aztán az íróasztalához lép, miután futó pillantást vetett a kandallóra, amelyben − minő szerencsés véletlen! − ezúttal nem égett tűz. Ám az íróasztalon gyufásdoboz

hevert és hamutartó. Kurt Weyersberg letette az útlevelet, és kezébe vette a gyufát. Ruth úgy érezte, eljött az alkalmas pillanat. Hangosan kopogott, majd választ sem várva belépett a szobába.

Természetes közvetlenséggel megszólalt:

– Hál' istennek, a nagynéném elaludt. Örülök, hogy végre pihen egy kicsit.

Kurt Weyersberg már-már dühösen kifakadt, megfeddve unokahúgát, amiért hívatlanul rátört, de aztán nem tette. Gyorsan kihúzta íróasztala egyik fiókját, és beledobta az útlevelet. Mindezt úgy csinálta, hogy Ruth ne lássa, mitől szabadult meg sebtében. Végül bezárta a fiókot, a kulcsot pedig a zárban hagyta.

Biztos helyen tudta a zsákmányát. Mintha mázsás kő esett volna le a szívéről. Nem sejtve, hogy Ruth pontosan tudja, miben mesterkedik, odafordult hozzá.

– Szóval alszik? Na, ez remek!

Ruth lázasan keresett valamilyen ürügyet azért, hogy hosszasabban időzhessen a szobában. A világ minden kincséért sem akarta egyedül hagyni nagybátyját az értékes dokumentummal.

– Megnyugodtál kissé, Kurt bátyám? Az imént nagyon ideges voltál. Sajnálom, hogy nem tarthatjátok meg Gravensteint, de hát ezen nem lehet változtatni.

– Na igen, az embert óhatatlanul megrémíti az ilyen hír. Nem kellett volna annyira kikelnem magamból. Ugyanakkor meg vagyok róla győződve, hogy Horváth doktor szélhámos.

– Én nem így gondolom − felelte a lány, nyugalmat erőltetve magára.

– Hát persze. Titeket, nőket teljesen elvarázsol vonzó megjelenése, én viszont alapos emberismerettel rendelkezem. Már kezdettől fogva gyanúsnak tűnt nekem. Mint mondtam, szükségtelen volt annyira felizgatnom magamat. Először bizonyítsa be, hogy valóban ő Klaus Weyersberg, akkor majd engedelmeskedem neki. De csakis akkor!

Ruth keserűen gondolt arra, hogy nagybátyja éppen azon mesterkedik, hogy meggátolja Klaust személyazonossága igazolásában.

– Mindenesetre valóban igazolnia kell magát − felelte nyugodtan a lány, egyre azon töprengve, miként szerezhetné vissza az útlevelet.

Kurt Weyersberg hirtelen összerázkódott, mintha fázna. Időközben arra a következtetésre jutott, hogy felettébb nehezen tudná az útlevelet a hamutartóban elégetni. Más ötlete támadt.

– Nem tudom, vajon a kiállott izgalom teszi-e vagy valóban lehűlt az idő, de iszonyúan fázom. Intézkedj, kérlek, hogy rakjanak tüzet a kandallóban!

Ruth nyomban tudta, mi célt szolgálna a tűz.

Kurt Weyersberg arra számított, hogy unokahúga személyesen fogja utasítani az egyik cselédet, ám a lánynak nem állt szándékában elhagyni a szobát. Nem akart ugyanis alkalmat adni nagybátyjának, hogy esetleg máshová rejtse el az útlevelet.

Hirtelen elhatározással megnyomta a csengő gombját. Kisvártatva be is lépett egy cseléd, mire Ruth sietve közölte vele:

– Rakjon tüzet, kérem, a kandallóban. A nagyságos úr fázik.

A cseléd udvarias meghajlással távozott. Kurt Weyersberg türelmetlenül várta, mikor hagyja magára Ruth. Vasárnap lévén, sajnos nem küldhette ki a földekre. így hát azzal múlatta az időt, hogy megjátszotta előtte a tudatlant.

– Hol van ilyenkor Iduna és Horváth doktor?

– Jó ideje már, hogy kilovagoltak. Nem láttad, amikor elügettek? Csodálkoztam is, hogy Idunának ezek után még van kedve vele tartani!

– Ez engem is meglep. Ha tudok a szándékáról, biztos nem engedem el. Míg ez a Horváth doktor nem tisztázza magát, nem hagyom, hogy a lányom társaságát élvezze. Ha visszajöttek, felszólítom, hogy haladéktalanul hagyja el Gravensteint.

Ruth remegő térddel ereszkedett le egy fotelbe.

– Azt hiszed, hagyja magát elküldeni? Mi lesz, ha ő szólít fel téged arra, hogy távozz a birtokról?

Kurt Weyersberg dühösen járkált fel-alá.

– Azt próbálja meg! Eszemben sincs megfutamodni, hiszen én vagyok Gravenstein jogos örököse! Most pedig hagyj magamra, dolgoznom kell.

Alighogy ezt kimondta, megrakott fáskosárral a hóna alatt belépett egy cseléd, és nekilátott tüzet rakni a kandallóban. Ruth azonban egy tapodtat sem mozdult.

– Néhány gazdasági kérdést szeretnék megvitatni veled, Kurt bácsi. Hét közben sosem jut rá időm. Szénabetakarítás előtt állunk, szükséges lenne néhány dolgot beszereznünk.

– Most nem érek rá.

– Pedig tovább nem halogathatom, bácsikám. Mindenekelőtt pénzre van szükségem. Mint említettem, néhány dolgot okvetlenül be kell szereznem még ezen a héten.

Ebben a pillanatban megcsörrent a telefon. A készülék egy kisebb szomszédos helyiségben állt, ahol Kurt Weyersberg háborítatlanul tudott beszélni.

Kénytelen-kelletlen át kellett mennie felvenni a telefont. Minthogy távozásával egyidejűleg a cseléd is elhagyta a szobát, Ruth számára világossá vált, hogy itt az alkalom, amikor megszerezheti az útlevelet.

Amint egyedül maradt, fürgén az íróasztalhoz lépett, halkan megfordította a kulcsot a zárban, és kivette a fiókból az értékes iratot. Reszkető ujjakkal ruhája kivágásába csúsztatta, halkan visszazárta a fiókot, majd az izgalomtól sápadtan újra elfoglalta helyét a fotelben.

Szilárdan eltökélte, hogy a világ minden kincséért sem engedi ki kezéből az útlevelet, amíg csak Klausnak át nem adhatja. Látszólag nyugodtan, lehunyt szemmel dőlt hátra a fotelben, s nem sokkal később nagybátyja már vissza is tért.

– Még vasárnap sincs nyugta az embernek − zsörtölődött hangosan. − A majorság bérlője fontosnak tartja bejelenteni, hogy Jerry kutyája ma hajnalban nyomtalanul eltűnt. Ekkora ostobaságot! Mi közöm hozzá?

Ruth, látszólag nagybátyja nézetét osztva, színlelt bosszúsággal jegyezte meg:

– Jobban is vigyázhatnának a kutyájukra. Szóval, bácsikám, hol is hagytuk abba? Legkésőbb holnapután tudnál nekem nyolcszáz márkát folyósítani?

A ház ura körbekémlelt a szobában, és csak most nyugtázta, hogy a cseléd már távozott.

– Hová tűnt a cseléd?

– Nem sokkal azelőtt távozott, hogy visszatértél. Nézd, milyen vidáman pattog a tűz! Meglásd, hamarosan átmelegszel. Tudod, mit? Amint a nagynéném felébredt, lekísérem ide. Ő is didergett kissé, itt bizonyára kellemesen fogja érezni magát. Alighanem már fönn is van, hallottam, hogy az imént megcsikordult egy ajtó, márpedig kettőnkön kívül csak ő van idehaza.

– Ah, hagyd csak aludni!

Ám a sors ezúttal is Ruth segítségére sietett. Mintegy végszóra belépett a szobába a nagynénje, aki nyugtalanságtól hajtva kereste a férjét. Az aggodalomtól nem jött álom a szemére.

Ruth megkönnyebbülten pattant fel, és nagynénjét a kandalló mellett álló karosszékhez kísérte.

– Gyere, Maria néni! Nemrég fűtöttünk be a kandallóba. Telepedj ide a tűz mellé!

Maria asszony félénk pillantást vetett férjurára.

– Valóban jólesik egy kis meleg. Ezek a szobák olyan nagyok, nehéz őket felfűteni. Vagy zavarok talán?

E kérdést egyenesen a férjéhez intézte. Ruth azonban nem hagyott időt a válaszra.

– Ugyan dehogy, Maria néni! Egyáltalán nem zavarsz. Most akartam érted menni. Intézkedem, hogy a nappaliban is fűtsenek be. Vagy netán sétálnánk egyet hármasban a parkban? Attól bizonyára hamar fölmelegednénk.

Ruth erőfeszítése arra irányult, hogy nagybátyját minél hosszabb ideig távol tartsa az íróasztaltól. El akarta kerülni, hogy egyedül őrá vetődjön a gyanú árnyéka, hiszen ki tudja, mi mindenre nem vetemedne a nagybátyja, hogy visszaszerezze a számára oly becses iratot.

Kurt Weyersberg meg csak átkozódott magában, amiért a felesége is megjelent. Mi keres-

nivalójuk van mindenkinek éppen ma az ő szobájában? Isten a tudója, csöppet sincs ínyére a jelenlétük! Mégsem állt szándékában megsérteni őket. Igen, néhány percre kimegy velük a szabadba, de aztán visszajön ide, magára zárja az ajtót, és nem engedi, hogy akár egy teremtett lélek is megzavarja.

– Igen − jegyezte meg futólag –, magam is amondó vagyok, egy kis mozgás a szabadban senkinek sem árt. De ügyelni kell, hogy azalatt ne égjen le a tűz.

– Rakok rá még egy keveset, bácsikám − ajánlkozott Ruth.

Kurt Weyersberg időközben kihúzta az asztalfiók zárjából a kulcscsomót, és a zsebébe csúsztatta. Szerencsére a fiókba nem pillantott be.

Már a teraszon jártak, amikor Ruth visszafordult:

– Hozok neked egy meleg kendőt, nénikém. Egy perc és itt vagyok. − Ezzel eltűnt a házban.

Pillanatokon belül újra nagybátyja dolgozószobájában termett, reszkető ujjakkal széttört egy gyufaszálat, és az egyik darabját az íróasztal zárjába tömte, amelyet nagybátyja az imént zárt kulcsra.

Ezzel időt nyerhet, és így Klausnak lehetősége nyílik majd biztonságba helyezni az útlevelet nagybátyja fondorlatai elől.

Amint kezében nagynénjének sebtében fölkapott vállkendőjével ismét a teraszra lépett, váratlanul Jerry szökkent eléje, és esdeklő szemmel nézett rá, mintha azt kérdené: „Hol van a gazdám? Egész nap őt keresem.”

Ruth akaratlanul is elnevette magát, bár az idegességtől könnybe lábadt a szeme. Gyöngéden megsimogatta a derék jószágot.

– Keresd meg a gazdit, Jerry, és küldd gyorsan ide! − súgta neki, s a kutya, mintha értené, sebesen eliramodott a park kapuja felé.

Amint Ruth beérte a rokonait, mosolyogva jegyezte meg:

– A kutya, ami miatt a bérlő telefonált, éppen a teraszon ugrándozott.

– Ostoba jószág! Jobban teszi, ha visszatér a majorságba, különben összetöröm a csontját! Mindig morog, ha meglát – fakadt ki dühösen a férfi.

„Okos kutya ez − futott át Ruth agyán –, kiszagolta, ki a gazdája ellensége.”

Amikor a házaspár egyedül maradt, Maria asszony félénken megkérdezte:

– Kicsit megnyugodtál már, Kurt?

A férfiban forrt a düh, de türtőztette magát. Meg kell játszania, hogy beletörődött a sorsába, nehogy bárkinek is eszébe jusson őt gyanúsítani az útlevél eltűnése miatt.

– Nincs mit tenni, bele kell nyugodnom a megváltoztathatatlanba − felelte lemondóan. − Habár szinte biztosra vessem, hogy Horváth doktor egyszerű csaló.

– Node, Kurt…

– Elég! Bizonyítsa be a bíróság előtt, hogy az, akinek mondja magát. Bizonyítékok nélkül egy tapodtat sem mozdulok innen.

Az utolsó mondatot már megint olyan dühösen mondta, hogy Maria asszony nem merte többé védelmébe venni a vendégüket.

Ruth segítségével más témára terelte a beszélgetést, de a házigazda nemigen vett részt a társalgásban. Csak a kedvező pillanatra várt, amikor visszatérhet a házba, és végre elégetheti az útlevelet.

Ördög és pokol! Amióta megkaparintotta az útlevelet, már ő sem kételkedett benne, hogy az igazi Klaus Weyersberg tért haza. Az útlevél egy, a felkaron lévő különleges ismertetőjelet említ. Ha ez a férfi, aki Klaus Weyersbergnek mondja magát, nem rendelkezne ilyennel, meg sem említette volna.

És a fénykép az útlevélben… tulajdonképpen nem hasonlít Klaus Weyersbergre, de vannak bizonyos apró részletek, amelyek…

Ruth türelmetlenül várta, hogy nagybátyja visszamenjen a házba. Amikor már képtelen

volt tovább várni, úgy határozott, ő szakítja meg a sétát, hogy alkalmuk legyen visszamenni a dolgozószobába.

Kijelentette, hogy a nagynénjének szerinte pihenésre van szüksége. Kissé hűvös van odakinn, ezért talán kellemesebben érezné magát odabenn.

Kurt Weyersberg ingerülten ráncolta a homlokát.

– Nem fűttettél be a nappaliba?

– Dehogynem, éppen azelőtt, hogy kijöttünk. Csakhogy ott nincs még elég meleg. Egy időre fogadj be még bennünket.

– Dolgom van, nem szeretném, ha zavarnátok − felelte a házigazda nyersen.

– De hiszen csak rövid időről van szó, bácsikám. Ezenkívül a pénzt is ide kell adnod, amit az imént kértem. Sürgősen szükségem van rá. A küldönc holnap kora reggel bemegy a városba elintézni a szükséges vásárlást.

Nem volt mit tenni, Kurtnak engedelmeskednie kellett. Végül is mindegy, hogy most vagy félórával később égeti el azt az útlevelet.

Mindhárman elindultak a dolgozószoba felé. Ruth a kandalló mellett álló kényelmes karosszékbe ültette a nagynénjét. Nagybátyja a páncélszekrényhez lépett.

A lány színlelt, gyorsasággal feljegyezte, mire van szüksége, valójában persze húzta az időt, amennyire csak lehetett. Miután megkapta a pénzt, semmi oka nem volt rá, hogy tovább időzzön nagybátyja dolgozószobájában. A véletlen azonban ismét a segítségére sietett.

Odakintről autózúgás hallatszott. Egyik birtokszomszédjuk érkezett látogatóba, aki okvetlenül beszélni kívánt a ház urával. Ruth tudott róla, hogy a múltkor eladásra kínált egy kiterjedt mezőt, amely széles karéjban vette körül a gravensteini birtokot. Klaus Weyersberg édesapja már régen szerette volna megvenni, ám tulajdonosa mind ez ideig hallani sem akart az eladásáról.

Ruth tudta, hogy a szomszédjuk anyagi nehézségekkel küzd, így az autó megpillantásakor rögtön átvillant az agyán, hogy feltehetőleg az eladásról jött tárgyalni.

Sejtését nagybátyjával is közölte, biztatva, hogy ragadja meg a kedvező alkalmat.

– Frensen jogtanácsos úr rendelkezésünkre bocsátja a szükséges összeget, ez kézenfekvő, Kurt bátyám. Kérlek, beszélj az úrral, és intézd úgy, hogy a vételár ne legyen túl magas. Vagy jobb szeretnéd, ha én is részt vennék a megbeszélésen?

Kurt Weyersberg bólintott, hiszen tudta, hogy unokahúga sokkal jobb üzleti érzékkel van megáldva, mint ő, és abban is biztos volt, hogy a jogtanácsos azonnal jóváhagyja mindazt, amit Ruth szükségesnek vél. A szomszéd mindenesetre igencsak alkalmatlan időben zavarta. Azzal vigasztalta magát, hogy az útlevél biztonságban van, és akkor semmisíti meg, amikor csak akarja.

Horváth doktor mindenesetre nagy lármát csap majd, ha észreveszi az eltűnését. Kézenfekvő lesz vele szemben arra az álláspontra helyezkedni, miszerint az irat eltűnése csak ürügy annak eltussolására, hogy valójában soha nem is létezett.

Úgy döntött hát, hogy Ruth jelenlétében tárgyalásba bocsátkozik látogatójával, s a lánnyal együtt a fogadószobába indult, ahova a szomszéd urat időközben bevezették.

A látogató valóban eladási szándékkal érkezett. Kezdetét vette az egyezkedés, ahol elsősorban Ruth vitte a szót.

A lány szokatlan bőbeszédűségről tett tanúbizonyságot, ellenvetést ellenvetésre halmozva, kizárólag azzal a céllal, hogy minél több időt nyerjen.

Egy idő múltán kintről kutyacsaholás és paták dobogása szűrődött be. Ruthnak elég volt egyeden pillantás az ablakon át, hogy meggyőződjék, Klaus tért vissza Idunával.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Végre megtehette, amit tennie kellett.

Gyorsan egyezségre jutott a vételárat illetően, majd sietve búcsúzott, megjegyezvén, hogy rengeteg tennivalója akad a konyhában.

Kurt Weyersberg tűkön ült. Hát esze ágában sincs távozni a vendégének? Mindjárt elérke-

zik az ebéd ideje. Ördög és pokol! Ebéd előtt már nem jut hozzá, hogy elégesse azt a nyavalyás dokumentumot.

Szórakozottan válaszolgatott, ám olykor fogalma sem volt, miről beszél vagy mit kérdez látogatója.

Na végre! A szomszéd felállt, és udvariasan elbúcsúzott.

Weyersberg úr ügyelt rá, nehogy tovább tartóztassa, s láthatóan türelmetlenül kísérte ki a férfit a kocsijához.

Ezután visszatért a házba, és meghagyta a cselédnek, hogy a dolgozószobájában rakjon a tűzre.

Kisvártatva megszólalt az ebédre hívó gong.

XX.

Amikor Klaus és Ida a lovaglásból visszatérőben a park kapuja felé közeledett, szembetalálkoztak Jerryvel. A derék állat időközben megállás nélkül nyargalt ide-oda a majorság és a park kapuja között, mintha türelmetlenül várna valakit. Végül végre megpillantotta a gazdáját, mire örömében hangosan fel-vonított, és föl-fölszökött a levegőbe Klaus lova mellett. Úgy viselkedett, mint aki megkergült.

– Mi ütött ebbe a kutyába? − kérdezte elképedve Ida.

Klaus elmosolyodott.

– Ő az egyetlen, aki felismert. A majorságban már megünnepeltük a viszontlátást, most pedig bizonyára megérezte a jöttömet. Jerry az én kutyám volt.

A derék jószág kitörő lelkesedéssel nyargalt a lovak mellett, és nem is nyugodott, amíg Klaus le nem ugrott a nyeregből, meg nem vakarta bozontos üstökét, megdicsérve, hogy milyen okos kutya. Erre gyorsan bemutatta a tudományát, aztán Klaus a kert sarkába küldte. Nyugodt, határozott hangon szólt rá:

– Hallgass, Jerry! Maradj nyugton!

Jerry szófogadóan a sarokba kullogott, ravaszul pislogva a gazdájára, mintha ezt akarná mondani: „Neked engedelmeskedem, de másnak nem.”

Ida akaratlanul is elnevette magát.

– Nahát, Klaus! Tényleg megismert!

A férfi lesegítette a nyeregből Idát. Bementek a házba, majd mindegyikük a szobájába ment, hogy átöltözzön az ebédhez.

Klaus belépve rémülten rezzent össze, a szoba közepén ugyanis holtsápadtan és felindultan Ruth várt rá. Sietve betette maga mögött az ajtót.

– Ruth, az ég szerelmére, mit keresel itt? S ha valaki meglát?

A lány megragadta a kezét.

– Bocsáss meg, de okvetlenül beszélnünk kell. Vissza akarok neked adni valamit.

Ezzel ruhája zsebéből elővette az útlevelet, és néhány szóval beszámolt a történtekről.

– Jobban kell vigyáznod az irataidra, Klaus! Látod, az íróasztalodban, amihez Kurt bátyámnak a jelek szerint pótkulcsa van, nincsenek biztonságban. Tartsd magadnál az útleveledet, ám tégy úgy, mintha nem tudnál semmiről! Most nem maradhatok tovább, de ebéd után, amikor nagynénám és nagybátyám lepihen egy kicsit, a parkban várok rád. Akkor majd mindenről részletesen beszámolok.

Klaus sápadtan, mély megindultsággal csókolt kezet a lánynak.

– Óriási szolgálatot tettél nekem, Ruth. Komoly nehézségeim adódtak volna, ha az útlevelemnek lába kél. Álmomban sem képzeltem volna ilyet Kurt Weyersbergről! Menj, drága sze-

relmem, és légy nyugodt, nagyon fogok vigyázni az irataimra. Ma délután, miután találkoztunk a parkban, beviszem a városba, Frensen jogtanácsoshoz. Ott jobb helyen lesznek. Várj egy percet még, hadd győződjek meg róla, hogy észrevétlenül távozhatsz a szobámból. Felelős vagyok a jó híredért.

Résnyire nyitva az ajtót, kikémlelt a folyosóra, majd némán intett Ruthnak. A lány kisurrant, és a szobájába indult.

Hatalmas megkönnyebbülést érzett, hogy végre nem kell tovább őrizgetnie az útlevelet.

Negyedóra múltán átment a nagynénjéhez, hogy lekísérje az ebédlőbe.

– Ah, Ruth, de jó, hogy jössz! Mondd csak, hogyan szólítsam ezentúl a vendégünket? Ha Klausnak hívom, feldühítem a nagybátyádat, ha Horváth doktornak, akkor alighanem őt sértem meg.

Ruth kedvesen átölelte.

– Tudja ő úgyis, hogy hiszel neki. Szólítsd egyszerűen doktor úrnak, hiszen Klaus Weyersbergnek is megvan a doktori titulusa.

Maria asszony élénken biccentett.

– Te mindig jó tanáccsal szolgálsz, kedvesem. De megszólalt a gong, menjünk ebédelni.

Lementek az ebédlőbe, ahol épp az imént jelent meg Kurt Weyersberg. Minthogy Ruth nemrég látta távozni a szomszéd uraságot, nyugodt lehetett afelől, hogy nagybátyjának még nem volt ideje visszatérni a dolgozószobájába.

Az ebédnél feltűnően nyomott hangulat uralkodott. Ida és Klaus egy szót sem szólt egymáshoz. Maria asszony hébe-hóba nyugtalan pillantást vetett a fiatalember irányába, aki ilyenkor mindig bátorítóan rámosolygott.

Már a sültnél tartottak, amikor Klaus a ház urához fordulva megkérdezte, választhat-e magának fegyvert a délután folyamán a másnapi vadászathoz.

Kurtnak időközben teljesen elment a kedve a közös vadászattól.

– Nem tudom, részt veszek-e a vadászaton. Persze ön kiválaszthatja a fegyvert. Holnap nélkülem is útnak indulhat.

Klaus nyugodt pillantást vetett rá.

– Magam is lemondanék róla, de már megígértem, hogy ott leszek.

– Még ma este közlöm, hogy számíthat-e rám holnap vagy sem. Ebéd után kinyitom a fegyverszekrényt, válasszon magának megfelelőt.

Klaus meghajolt.

Egy idő múlva Kurt Weyersberg dühös oldalpillantást vetve Klausra, megkérdezte:

– Tulajdonképpen mikor szándékozik elhagyni Gravensteint?

Klaus felegyenesedett.

– Délután bemegyek a városba Frensen jogtanácsoshoz. Kikérem a tanácsát, hogy itt maradjak vagy másutt keressek-e szállást, amíg nem intéződik el az ügyem.

Kurt Weyersberg arcát gúnyos mosoly torzította el.

– Jobban tenné, ha áthelyezné tevékenységének színhelyét, ugyanis kötve hiszem, hogy be tudja bizonyítani, amit oly nagy meggyőződéssel állít.

Szavaiból látszott, hogy még nem fedezte fel a fő bizonyíték hiányát. Azt hitte, minden adu az ő kezében van.

Milyen hálás volt most Klaus Ruthnak a gyors intézkedésért!

Ida felsóhajtott, majd nyugodt, határozott hangon így szólt az édesapjához:

– Hozzá kell szoknod a gondolathoz, papa, hogy nekünk kell elhagynunk Gravensteint, nem pedig Klausnak. Tévedsz, ha azt hiszed, csalóval állunk szemben. Én meg vagyok róla győződve, hogy ő Klaus Weyersberg. Ha a kutyák beszélni tudnának, Jerry bebizonyítaná neked. Ahogy az az állat üdvözölte, ahogy felnéz és hallgat rá − így egy kutya csak a gazdáját üdvözli. Kérlek, próbálj meg megbarátkozni a gondolattal, hogy le kell mondanunk az örökségről.

Maria asszony csillogó szemmel nézett a lányára. „Hála Istennek, ő már belenyugodott a megváltoztathatatlanba!”

A házigazda azonban elvörösödött mérgében, dülledt szemében pedig határtalan düh lobogott.

– Tartsd a szád, és ne ártsd bele magad a felnőttek dolgába! − förmedt rá a lányára, majd öklével hatalmasat csapott az asztalra.

Klaus lopva intett Idának, hogy hallgasson.

Kurt nagy nehezen lecsillapodott. Belátta, hogy okosabban kell viselkednie, és nem szabad hagynia, hogy elragadják az érzelmei. Ezért így szólt:

– Bocsásson meg, doktor úr, ha elragadtattam magam, végül is nem holmi apróságról van szó. Ha ön valóban Klaus Weyersberg, és megsértettem a gyanakvásommal, akkor kész vagyok bocsánatot kérni. De ahogy már szó volt róla, előbb be kell bizonyítania állításai igazát.

Klaus azonnal átlátott ellenfelén, aki látszólag békülékenyebb hangot ütött meg, mert azt gondolta, túljárt az eszén azzal, hogy az útlevél elcsenésével kihúzta a lába alól a talajt.

Nyugodt hangon így válaszolt:

– A jövő majd megmutatja, hogy elnézést kell-e kérnie mindazért, ami első felindulásában kicsúszott a száján. Hagyjuk most ezt, várjuk ki a végét. Feltételezem, Frensen jogtanácsos, akit ma szándékomban áll felkeresni, azt tanácsolja majd, hogy maradjak Gravensteinhen, amíg nem terjesztem elő a bizonyítékaimat. Ebben az esetben szeretném továbbra is igénybe venni a vendégszeretetüket.

Szavait könnyű meghajlás kísérte.

– Egyelőre tartózkodom mindenféle állásfoglalástól.

Az ebéddel a szokásosnál hamarabb végeztek. Minthogy Kurt Weyersberg bőségesen nyakalt a nehéz burgundi borból, jócskán elálmosodott. Átmenetileg lemondott hát az útlevél megsemmisítéséről, és azonnal sietve visszavonult a hálószobájába.

Klaus és Ruth sokatmondó pillantást váltva jelezték egymásnak, itt a legjobb alkalom, hogy találkozzanak a parkban.

Ida átölelte az édesanyját, és így szólt:

– Ha nem vagy túl fáradt, mama, akkor maradj velem, kérlek, valami fontosat szeretnék megbeszélni veled.

Már régóta nem fordult elő, hogy Ida megölelte volna az édesanyját, aki most boldogan, ám meglepetten kapta fel a fejét.

– Már hogy lehetnék fáradt, kicsim, ha mondanivalód van számomra − felelte halkan.

Klaus és Ruth kart karba öltve sétált a fák sűrűjében. Szívük csordultig telt boldogsággal. Annyi minden történt a nap folyamán, hogy alig győzték egymásnak elmesélni.

Ruth leírhatatlan áldásnak érezte, hogy végre szabadon beszélhet mindarról, ami a lelkét nyomta. Semmit sem hallgatott el kedvese előtt. Mesélt a szívét összeszorító rémületről, amikor nagybátyja tettét felfedezte, izgatottságáról, miközben óvatosan utána lopakodott, s hogy egész testében reszketett, amikor − erőszakra erőszakkal válaszolva − hirtelen elhatározással magához ragadta az útlevelet.

Klaus mély meghatottsággal ölelte magához.

– Fogalmad sincs, drágám, milyen óriási szolgálatot tettél. Ha nagybátyádnak sikerült volna megsemmisítenie az útlevelemet, iszonyú nehézségekbe ütközött volna a személyazonosságom igazolása.

A lány könnyek közt mosolyogva nézett fel rá.

– Ó, Klaus! Klaus! − Többet nem tudott mondani.

Beletelt egy időbe, amíg újra meg tudott szólalni. Elmesélte, mennyire örült a szomszédos uraság látogatásának, aki eladásra kínált nagybátyjának egy mezőt, s hogy a megbeszélést

igyekezett minél hosszabbra nyújtani, nehogy nagybátyja idő előtt észrevegye az útlevél eltűnését, és esetleg az arcába vágja, hogy meglopta.

Klaus csak mosolygott.

– Merészelje csak megtenni! Emiatt szükségtelen idegeskedned. Ami pedig a mezőt illeti, apám már akkor szerette volna megszerezni, amikor még idehaza voltam. Csakhogy akkoriban nem volt eladó.

Ruth bólintott.

– Ezt mondta a szomszéd is. Én nem csupán azért kardoskodtam a megvétel mellett, mert időt akartam nyerni, hanem mert valóban előnyösnek tartom a vételt, hiszen a birtok kiegészül általa.

Klaus mosolyogva hallgatta.

– Bizonyára még számos jó tanáccsal leszel a segítségemre, drága Ruthom, ha én végre kezembe veszem itt a gyeplőt.

– Hála az égnek, hogy legalább ebben a hasznodra lehetek, máskülönben úgy érezném, nincs is rám szükség.

A férfi mélyen a szemébe nézett.

– Ne aggódj! Én majd gondoskodom róla, hogy ne érezd magad feleslegesnek. A megérkezésem óta még alig tudtunk szót váltani egymással, pedig rengeteg mesélnivalóm van nekem is. Tudod-e, mit akar megbeszélni az unokahúgod az édesanyjával?

A lány kérdőn nézett rá.

– Mit?

– Azt, hogy a balga Iduna okos, derék Idává változott.

Ruth tekintete felragyogott.

– Igazat beszélsz?

– Igen! Iduna csodálatos változáson ment keresztül. Eleinte merész támadással megkísérelte, hogy rám erőszakolja magát. De bizony csalódnia kellett, és lassankint… − Azzal részletesen elmesélte, hogyan tért észre Ida, és hogyan ébredt fel szívében újra a vágy Hans Holl iránt.

Ruthot e hír hallatán kimondhatatlan öröm töltötte el. Mosolyogva jegyezte meg:

– Mindig is reménykedtem, hogy Iduna, azazhogy Ida, mert ezentúl így kell hívnom, újra észhez tér, amint a „gazdag örökösnő őrületből” kigyógyult. Elsősorban Maria néni miatt örülök, hogy így alakult. Milyen boldog lesz, hogy visszakapta a lányát! Elmondtad neki a kettőnk dolgát is?

Klaus megrázta a fejét.

– Nem, erről még senki sem tud. Rád bízom, hogy egy későbbi időpontban világosítsd fel a többieket. Először el kell ismertetnem magam Gravenstein jogos örökösének. Egy ideig türelemmel kell még lennem, és neked is, drágám.

Ruth sugárzó szemmel hallgatta, szája szögletében pedig bájos mosoly bujkált.

– Nem sietek a többiek tudomására hozni, milyen boldog vagyok.

Klaus gyöngéden magához ölelte.

– Ha tudnád, milyen nehezemre esik itt sétálgatni veled, amikor legszívesebben a karomban tartanálak − mondta, és még jobban magához húzta. Kéz a kézben, egymás tekintetébe mélyedve álltak. Többet Klaus nem engedett meg magának, bár igencsak nehezére esett uralkodnia érzelmein, főleg miután látta, hogy Ruth szeméből határtalan szerelem sugárzik.

A közelben madár rikkantott élesen.

Mindketten fölrezzentek mélázásukból. Ruth megjegyezte:

– Ideje a városba menned, hogy útleveledet biztonságba helyezd a jogtanácsosnál. Félek, kimondhatatlanul félek! Az a gyanúm, hogy Kurt bácsikám nem áll meg a jogtiprás ösvényén.

– Rémeket látsz, kedvesem.

– Nem, nem! Nem beszélnél így, ha láttad volna, amit én. Micsoda diadalittas tűz villant a

szemében, amikor a kezében tartotta végre az útleveledet! Attól tartok, semmilyen eszköztől nem riad vissza, csak hogy ne kelljen az örökségről lemondania.

– Pedig meg kell tennie. Éppen azért akarok visszatérni Gravensteinbe, mert bármit feltételezek róla. Most pedig hagyjuk abba az aggódást és a nyugtalankodást. Hány óra is van? Három? Nincs több vesztegetni való időm. Legjobb lesz, ha intézkedem, álljon elő a kocsi.

Ruth elnevette magát.

– Bízd inkább rám, Klaus! Attól tartok, egyelőre senki sem engedelmeskedne neked.

– Szép kilátásaim vannak a jövőre nézve, Ruth, ha a feleség szava nagyobb súllyal esik a latba, mint a férjé − jegyezte meg Klaus évődve.

Ruth huncut mosollyal nézett rá.

– Nekem úgy tűnik, ez a férj hamarosan átveszi az irányítást, én legalábbis fogadni mernék rá.

Klaus felkacagott.

– Menj hát, kedvesem! Intézkedj, hogy álljon elő a kocsi.

Ruth engedelmesen bólintott, és útnak eredt.

Mire Klaus visszaért a házhoz, a kocsi már várt rá. A sofőr kinyitotta az ajtót, a komornyik pedig készségesen hozta a kabátját és a kalapját. Ruthnak mindenre volt gondja.

Maria asszony és Ida közben szorosan összeölelkezve a nappali díványán ült. Ida bevallotta neki mindazt a sok butaságot, amit elkövetett. Elmesélte, milyen jótékony hatással volt rá Klaus, aminek hatására teljesen megváltozott. Ennek eredményeképpen találkozni szeretne Hans Holl-lal, hogy a bocsánatáért esedezzen. Milyen jólesett a hosszú időn át elhanyagolt édesanyának, hogy újra a karjában tarthatta gyermekét, hogy vigasztalhatta és bátorítóan simogathatta!

Igyekezett reményt önteni a szívébe, meggyőzte, hogy Hans szerelemtől fűtve újra a szívébe fogadja, és mindent megbocsát neki. Az édesanya szíve őszinte hálával telt meg Klaus iránt, aki végre észhez térítette a lányát. Hangosan kimondta, hogy bárhogy is lesz, ő bizony nem aggódik a jövő miatt. Ida így válaszolt:

– Nem is kell aggódnod, édesanyám. Klaus megígérte, hogy a segítségünkre lesz. Még apa értelmetlen haragjával szemben is képes megértést tanúsítani. Azt mondta, jobb, ha kitombolja magát, egyszerűen rá kell hagynunk.

Maria asszony felsóhajtott.

– Nincs is más választásunk. Mivel az imént őszinte voltál hozzám, én is szeretnék megvallani neked valamit. Apád és köztem sok minden megváltozott. Valójában csak most ismertem meg, s ezek után sajnos sem tisztelni, sem szeretni nem tudom. Amióta Gravensteinben vagyunk, lekicsinylően bánik velem, vagy gőgösen keresztülnéz rajtam. Bezzeg akkor még megfeleltem neki, amikor szegények voltunk, és osztoztunk örömön, bánaton egyaránt. Eleinte fájt, hogy lélekben ennyire eltávolodtunk egymástól, de mostanára már nem érint fájdalmasan. Csupán a kötelességérzet az, ami mellette tart.

Ida együttérzéssel hallgatta.

– Nem szólhatok egy szót sem, hiszen én magam sem viselkedtem veled másként. Éppen olyan hűvösen, hidegen viszonyultam hozzád, ahogy a papa, amit mára keservesen megbántam. Bocsáss meg nekem, édesanyám, bocsáss meg, és add az áldásodat, amikor Hansszal találkozom! Akkor könnyebben sikerül meggyőznöm, hogy bocsásson meg nekem.

– Az én áldásom mindig, mindenhová elkísér, kislányom. Akkor sem vontam meg tőled, amikor nem akartál tudni rólam. Istenem, milyen sokat imádkoztam, hogy levetkezd a sok butaságot, és újra a régi legyél! Az Úr meghallgatta az imámat. Amit egy édesanya kér tőle, szívvel-lélekkel imádkozva gyermekéért, azt teljesíti.

Anyának és lányának sok mondanivalója volt még egymás számára. Ez a nap ünnepnap

volt az életükben. Egyszer és mindenkorra leszámoltak mindazzal, ami eddig elrontotta a kapcsolatukat. Fél négy tájban Ruth lépett be a szobába.

Ida felállt, és odament hozzá. A kezét nyújtotta, s így szólt:

– Ruth, veled is sokszor csúnyán viselkedtem, megnehezítve ezzel amúgy sem könnyű munkádat. Az az igazság, hogy szégyelltem magam előtted. Tisztában voltam vele, hogy sokkal jobb, értékesebb ember vagy nálam, mégis leküzdhetetlen kényszert éreztem, hogy lenézzelek és megalázzalak. Talán éppen azért, mert tudtam, hogy különb vagy nálam. Az édesanyámtól éppen most kértem bocsánatot a viselkedésemért. Egy anya sokat…, mindent megbocsát a gyermekének.

Elhallgatott, majd egy idő után így folytatta:

– Tudom, te nem fogsz nekem ilyen könnyen megbocsátani, de azért kérlek, próbáld meg. Most már én is olyan szegény vagyok, mint te, és hidd el, örülök neki. Nem is érdemeltem mást. Talán nem hiszed el, de számomra megkönnyebbülést hoz a gondolat, hogy szegény vagyok megint. Jó leszel hozzám, Ruth, rosszért, ugye, nem rosszal fizetsz?

Ruth szemét elöntötték a könnyek. Magához ölelte Idát, és barátságosan felelte:

– Soha semmit nem róttam fel neked, mert mindig tudtam, hogy nem érzed jól magad a bőrödben, különben, soha nem okoztál volna nekem fájdalmat. Kérdezd csak meg Maria nénit, hányszor hoztam fel ezt a vigasztalására! Kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy visszatáltál hozzá. Mostanára megértetted, hogy a világon az a legjobb, ha az ember átölelheti az édesanyját. Az ő szívükben nincs más, csak szeretet és végtelen önfeláldozás. Örülök, hogy tőlem is bocsánatot kérsz, Ida, csodállak, hogy képes voltál összeszedni a bátorságodat, és hátat fordítani a sok butaságnak, ami eddig az életedet irányította.

Az unokatestvérek ezzel megcsókolták egymást, és könnyes szemmel néztek egymás szemébe.

Ezután Ida elbúcsúzott, mert még el akart készülni, hogy időben ott legyen az útkereszteződésnél. Annak ellenére, hogy szándékosan egyszerű ruhát öltött magára, nagy gondot fordított a megjelenésére, mert tetszeni akart Hansnak, hiszen vissza akarta hódítani.

Elérkezett az indulás ideje.

XXI.

Miután Klaus, küldetését teljesítve, elhagyta a Fidesser-házat, Winnie és Charlie − mint két összeesküvő − megkísérelték Hansot összehozni Idával. Csakhogy jó ideig nem sikerült a fiatalembert elcsalogatni a teraszról, ugyanis felettébb kellemesen érezte magát a kényelmes nyugágyban, és semmi kedve sem volt a kertben andalogni. Röviddel ebéd előtt aztán Charlie némi erőszakhoz folyamodott, udvariasan kipenderítve vendégét a nyugágyból, miközben azt hangsúlyozta, hogy felettébb tanácsos egy kis mozgással biztosítani a szükséges étvágyat.

Hans az igazat megvallva könnyedén rávághatta volna, hogy étvágyban nála nincs hiány, de minthogy már talpon volt, hagyta, hogy Charlie magával vonszolja.

– Drága doktor úr, bocsásson meg, amiért megzavartam a nyugalmát, de Trude kisasszonytól azt a megbízást kaptam, hogy haladéktalanul küldjem önt a kerítéshez. Azt állítja, valami fontos mondanivalója van.

Hans erre a tekintetét végigjártatta a kerten, s a kerítésnél valóban fölfedezte a húgát. Akaratlanul is elnevette magát.

– Ó, hát ezért akart annyira elcsábítani a teraszról?

Charlie bólintott.

– Nézze el nekem, kérem, hogy ilyen nehéz felfogású vagyok. Máris megyek a húgomhoz.

És nagyon köszönöm a fáradozását.

– Szívesen. Részemről a szerencse.

Charlie visszatért a teraszra, és elégedetten ereszkedett le a megürült nyugágyba, ahonnan kellemesen elcseveghetett Trude szüleivel. Winnie láthatólag igen érdekfeszítő beszélgetést folytatott Georg Holl-lal holmi művészettörténeti kérdésekről, Fritz pedig egy fényképezőgéppel foglalatoskodott, amivel előzőleg már jó néhány felvételt készített. A képeket haza akarta vinni, hogy megmutassa a kis tanárnőnek, aki titokban már a menyasszonya volt.

A szülei őt nézték, Charlie pedig mindenfélét kérdezett tőle, ugyanis azok a felvételek, amiket ő készített korábban egy drága fényképezőgéppel, egytől egyig rosszul sikerültek.

Hans időközben odaért Trudéhoz.

– Beszélni szeretnél velem?

A lány belekarolt a testvérébe, és sétálni hívta.

– Igen, Hans, valami fontosat szeretnék mondani. ígérd meg, hogy megőrzöd a nyugalmadat!

Hans összerezzent, és a tekintetét húga arcára szegezte.

– Csak nem Idáról van szó?

– De igen, Hans. Tudod, amikor az előbb ugyanezen az úton sétáltunk vissza a teniszpályáktól, akkor… szóval, akkor a kerítés túloldalán ott állt Ida, és befelé kémlelt, mert… Ó, Hans, ide űzte a vágy, hogy újra láthasson téged.

Hans arcába szökött a vér. Keserűen jegyezte meg:

– Gyönyörködni akart az áldozatában?

Trude megszorította a karját.

– Nem, Hans, szó sincs erről. Tudod, igazad volt, amikor azt állítottad, hogy egyedül téged szeret. Képzeld, ideküldte Horváth doktort, hogy rajtam keresztül közölje veled… Szóval, hogy nagyon kér, ma délután négy órakor menj el a kereszteződéshez.

Hans erre fehér lett, mint a fal.

– Hát ismét játszadozni akar velem? Hiszen megígérted, hogy nem találkozunk.

Trude nem hallgathatott tovább. Részletesen beszámolt a történtekről, arról, mennyire megváltozott Ida.

Tehetséges szónoknak bizonyult, és oly meggyőző hévvel kelt Weyersberg kisasszony védelmére, hogy lassanként sikerült megtörnie a bátyja szívét borító jégpáncélt.

Elégedetten sóhajtott fel, amikor Hans végre beleegyezését adta, hogy beszél Idával, és azt tudakolta, hogyan juthat el ahhoz a bizonyos kereszteződéshez. Trude aprólékosan leírta az oda vezető utat.

– Legfeljebb húsz percre van innen. Az erdőt átszelő ösvényen kell menned egészen addig, amíg egy másik ösvény keresztezi. Ott találkoztok négy órakor. Senkinek sem kell tudnia róla, csak Charlie van beavatva. Mikor a szüleink ebéd után szundítanak egyet, mi pedig teniszezni megyünk, csöndben eltűnsz, és elmész a megbeszélt helyre. Elég uzsonnára visszaérned, úgy öt óra tájt. Én majd kimagyarázlak. Ó, Hans, menynyire örülnék, ha végre boldog lennél!

A férfi izgatottan hallgatta.

– Sajnos nem nyújthatok neki semmit, ő pedig biztosan nagyon el van kényeztetve.

– Emiatt ne aggódj. Klaus Weyersberg megígérte, hogy nem hagyja cserben a családot, és még nektek is segít, hogy végre egybekelhessetek. Hidd el, nem lesz Idánál okosabb, szerényebb feleség ezen a világon.

A teraszra visszatérve Trude figyelmét nem kerülte el, hogy Winnie és Georg még mindig igen élénk eszmecserét folytat. Feltűnt neki az is, hogy mindkettejük tekintete boldogságtól sugárzik. A derék leány szívéből néma kérés szállt az ég felé: Winnie és Georg, Hans és Ida… Ó, és ha még Fritz is összeházasodik a kis tanárnővel, mily csodálatos lenne! És Charlie… A fiatalember szeme mély szerelemmel csüngött rajta, így hát Trude sebtében kiegészítve imá-

ját, forró sóhajjal hozzáfűzte: Charlie és Trude!

Vajon meghallgatásra talál-e imája odafönn?

S mintha szerelme választ akarna adni néma kérdésére, Charlie odalépett hozzá, megfogta a kezét, és mélyen a szemébe nézett.

– Nos, Trude kisasszony, megtette, amit tehetett?

– Minden tőlem telhetőt, Charlie. Nem tudom, vajon eredménnyel járok-e.

– Azt hiszem, nagyon tehetséges ebben, kisasszony.

– Mire céloz?

– Nekem úgy tűnik, az égiek megajándékozták a boldogságosztás titkos képességével. Mi lenne, ha ezt rajtam is kipróbálná?

Trude arca bíborszínt öltött, de anélkül, hogy kitért volna Charlie tekintete elől, halkan így válaszolt:

– Ha lehetőségem nyílna rá, szíves-örömest megtenném!

– Senki más nem képes erre, csakis kegyed, Trude kisasszony.

A lány szemébe könnyek szöktek. Charlie-t azonban a legnagyobb bánatára ebben a percben elhívták.

– Az embert mindig a legszebb pillanatokban zavarják – mormolta dühösen, miközben távozott.

Az angol fiatalember azonban szilárdan eltökélte magában: Holl urat és feleségét addig nem engedi el, amíg szavukat nem veszi, hogy megkérheti tőlük a lányuk kezét.

Hans újra elhelyezkedett a nyugágyban. Tekintete a távolba révedt. Idára gondolt és arra, amit Trude mesélt neki róla.

Szívében még ott volt a kételkedés. Trude szerint Ida nagyon megváltozott, ám vajon ez maradandó-e nála? Megelégszik-e majd az általa nyújtott szerény körülményekkel, miután a birtokon nagyúri életet élt? Hans reménykedett saját szakmai előrehaladásában. Felettesei nagyra értékelték a munkáját, sőt már tettek rá utalásokat, hogy hamarosan őt nevezik ki főmérnöknek. Ebben az esetben a bére is jelentősen megnövekedne.

Egyszerre csak azonban újra felülkerekedett benne a sértett büszkeség. Meg akarta keményíteni a szívét, és visszautasítani a feléje nyújtott kezet. Most kell csak Idának, amikor kicsúszott a lába alól a talaj, és lezuhant az égi magasokból? Micsoda elégtétel lenne számára, ha visszautasítaná, ahogy ő tette, miután tudomást szerzett a gazdag örökségről! De minden hiába, képtelen megtenni! Felülkerekedett benne a szerelem, amely ugyanolyan hévvel lángolt a szívében, mint amikor először megcsókolták egymást.

Elérkezett az ebéd ideje. A társaság az ebédlőbe indult. Winnie és Georg újra egymás mellé került. Az asztalnál a kisasszony megkérdezte tőle, miért választotta a jogászi pályát, miért nem lesz inkább ügyvéd. A férfi elmosolyodott.

– Szívesebben lennék ügyvéd, csakhogy sok pénzre van szükség, ha az ember ügyvédi irodát akar nyitni. Nekem viszont mielőbb munkába kell állnom, hogy a szüleimet minél előbb tehermentesítsem. A fivéreimnek már nincs szükségük a család anyagi támogatására, és nekem is ez a célom, így utána már csak Trudéról kell gondoskodniuk.

Winnie mosolyogva nézte az egymás mellett turbékoló Trudét és Charlie-t.

– Nézzen csak oda… figyelje egy kicsit a bátyámat és Trudét. Nem tűnik fel semmi? Azt hiszem, a húgának sem lesz már sokáig szüksége a szülői támogatásra.

Georg elgondolkodva figyelte a boldog párt. Nagyot sóhajtott.

– Hinni sem merek abban, amit látok, nagyságos kisasszony. Mekkora boldogság lenne ez az én kishúgom számára! Nem azért, mert a bátyja tehetős ember, hiszen Trude a legszerényebb körülmények között is boldog lenne, hanem azért, mert a választottja csodálatos ember. Kíváncsi vagyok, kegyed vajon hogyan fogadná, ha csakugyan ilyen szegény lányt venne

feleségül?

Winnie csillogó szemmel válaszolt:

– Azt hallottam, hogy az anyagi gondok gyakran megölik a szerelmet. Szerencsére az ő esetükben ettől nem kell tartani, hiszen Charlie-nak van pénze kettejük helyett is. Emellett szívből szeretik egymást, és ez a legfontosabb. Trude már régen felfedte előttem érzelmeit, a bátyámról pedig egy ideje csak úgy süt a szerelem. Boldog lennék, ha Trude lenne a sógornőm, hiszen kedves, jóságos lélek, biztosan boldoggá teszi a bátyámat.

– Csodálatos, ahogy gondolkodik. Nagyon örülök a testvérem boldogságának.

Winnie-nek csordultig volt a szíve. Tudta, érezte, hogy szereti Georgot, ahogy eddig még senkit. Eletében először biztos volt benne, hogy ha sikerül meghódítania, soha nem kell attól tartania, hogy a férfi pusztán a vagyona miatt akarja feleségül venni. Georg olyan férfi, aki tudja, mit csinál, és vállalja a felelősséget a tetteiért. Ha sikerül elnyernie a szerelmét, boldogan segít neki az ügyvédi iroda beindításában! Egyelőre persze ez még messze van. Igaz, kedvesen néz rá, érdeklődéssel hallgatja, ám Winnie mégis kételkedett benne, hogy a férfi szívében felébredhet a szerelem iránta. Az övében viszont már teljes erőből lángolt.

Georgot igazán elbűvölte Winnie megfontolt, mégis természetes viselkedése, egyszerű, értelmes világszemlélete. Azt nem sejtette, hogy e jellembeli változás jórészt neki köszönhető. Egyelőre azonban meg sem fordult a fejében, hogy ez a gazdag, kedves lány hajlandó lenne feleségül menni hozzá.

Ebéd után, mikor a Holl szülők rövid délutáni pihenőre készülődtek, Charlie hagyta, hogy a társaság felkerekedjék a teniszpályák felé. Egy ideig még az idős házaspár mellett maradt, akik legszívesebben lemondtak volna aznap délutáni szieszt ájukról, élvezni akarván e gyönyörű nap minden egyes percét. Gyermekeik azonban ragaszkodtak az ebéd utáni pihenőhöz, így hát Charlie-nak vallották meg, hogy a szundikálás helyett sokkal szívesebben maradnának a napsütötte teraszon. Charlie rögtön késznek mutatkozott kérésük teljesítésére.

– De előbb, nagyon kérem, szánjanak rám néhány percet. A szülők készségesen fordultak felé, Holl úr pedig mosolyogva meg is jegyezte:

– Égünk a kíváncsiságtól, Mr. Longwy.

Csakhogy egyikük sem volt felkészülve arra, amit Charlie röviden, kertelés nélkül elmondott nekik.

– Mélyen tisztelt asszonyom és uram! Szívem mélyéből szeretem Trude leányukat, és leghőbb vágyam, hogy feleségül vegyem. Bár még nem tudom, vajon ő beleegyezne-e a házasságba, de remélem, őszinte hajlandóságot mutat irántam annak ellenére, hogy korántsem rendelkezem ragyogó külsővel. Hogy teljes lelki nyugalommal és eltökéltséggel puhatolhassam ki az érzelmeit, ahhoz a beleegyezésükre van szükségem. Nem vagyok ugyanis abban a helyzetben, hogy érzelmeimet sokáig leplezni tudnám. És egy dolgot máris határozottan állíthatok: nincs szándékomban sokáig várni a házassággal. Trude oly fontos nekem, mint a mindennapi kenyér, nélküle fél embernek érzem magam. Ha tehetném, legszívesebben soha többé nem engedném el innen, persze tudom, hogy erről szó sem lehet. Miután eljegyeztem, magától értetődik, hogy az esküvőig vissza kell térnie a szülői házba. Természetesen mindennap átruccannék Kasselbe, hogy látása felvidítson, és meggyőződjek róla, hogy jól van. Most hát önökön a sor, igen tisztelt asszonyom és uram, válaszoljanak őszintén, de egyet mindenképpen ígérjenek meg: Trude előtt egyelőre titokban tartják szándékomat.

A szülők meghökkenve, egymás keze után nyúlva hallgatták a fiatalember szavait. Mikor Charlie mondanivalója végére ért, Holl asszony arcán könnyek peregtek végig. Az ő Trudéja, az ő kislánya ennek a dúsgazdag, előkelő úrnak a felesége lesz, és úrinőként fog beköltözni ebbe a csodálatos udvarházba! Félig sírva, félig nevetve nézett Charlie-ra, és megragadta a kezét. Férje izgalmában elcsukló hangon jelentette ki:

– A lányom kimondhatatlanul szerencsés, Mr. Longwy. Ön talán nem is sejti, mennyire. A szegény lányok manapság nehezen találnak férjet maguknak. A mi kis Trudénk pedig olyan

férjet kap, aki mérhetetlenül szereti! Mit mondhatnánk mi erre? Csupán összekulcsolhatjuk a kezünket, hálát rebegve a Mindenhatónak és kérve őt, hogy Trude szívét fordítsa ön felé. Mert tudnia kell, kedves Mr. Longwy, hogy a Holl gyerekek szerelem nélkül nem nyújtják a kezüket senkinek. Ez egyszer biztos.

Charlie melegen kezet szorított a derék szülőkkel.

– Tudom jól, és éppen ez a legszebb az egészben. Önöknek csupán áldásukat kell adniuk rám és jóváhagyásukat, hogy Trude a feleségem lehet, amennyiben ő is úgy akarja.

– Erre szívünk mélyéből áldásunkat adjuk, Mr. Longwy.

Charlie talpra ugrott. Szeme sugárzott a boldogságtól, büszkén kihúzta magát,jóságos ábrázatán pedig széles mosoly terült el.

– Akkor most bocsássanak meg nekem, de nem bírok tovább magammal. Azonnal a teniszpályára kell mennem. De előbb még kényelembe helyezem önöket itt, a teraszon, hozok meleg takarót, hogy jól bebugyolálva elhelyezkedhessenek a nyugágyakban, és zavartalanul élvezhessék a napsütést. Uzsonnára mindannyian itt leszünk.

Hozott takarókat, elrendezte az idős házaspár fekvőhelyét, puha párnát tett a fejük alá, kedvesen rájuk mosolygott, aztán öles léptekkel eliramodott a teniszpálya felé.

A szülők megfogták egymás kezét, és a lányuk boldogságáról álmodoztak. Elaludni nem tudtak; olyan szép volt minden a birtokon, hogy kár lett volna minden percért, amit alvással töltenek.

Mire Charlie kiért a teniszpályára, már javában folyt a játszma. Winnie és Georg alkotott egy párt Trude és Fritz ellen. Hans kissé távolabb ült, készen arra, hogy bármely pillanatban eltűnjék az erdő irányába.

Trude vidáman intett oda Charlie-nak, miközben fürgén futkosott ide-oda, hogy elfogja és visszaüsse az érkező labdákat.

Charlie sejtette, hogy Hans már tűkön ül, ügyesen úgy intézte hát, hogy a fiatalember feltűnés nélkül távozhatott.

Trude csak ezt a menetet játszhatta végig, mert Charlie kivette kezéből az ütőt, és erélyesen ráparancsolt:

– Ennyi elég is, kicsim. Tessék gyorsan a kabátba bújni, és szépen elhelyezkedni a napon!

– Akkor Hans beugorhat Trude helyett − javasolta Fritz.

Ám mire körülnéztek, már hűlt helyét találták a fiatalembernek.

– Hansnak kedve támadt egy kis erdei sétára. Be kell érnetek azzal, hogy hármasban folytatjátok, feltéve, hogy Charlie nem száll be − jegyezte meg Trude.

– Szó sem lehet róla! Családi ügyeim vannak, nem érek rá teniszezgetni − szabadkozott Charlie.

Így hát a fiatalok hármasban folytatták a játékot, Charlie pedig minden figyelmét Trudénak szentelhette.

XXII.

Hans Holl tíz perccel négy előtt megérkezett az útkereszteződéshez. Türelmetlenül járkált fölalá, elviselhetetlenül hosszúnak érezte a várakozást. Végül a távolban, Gravenstein felől karcsú leányalakot látott közeledni. Ösztönösen már-már eléje sietett volna, de aztán büszkesége megálljt parancsolt. Arca sápadt volt, a szeme égett.

Ahogy Ida közelebb ért, egyre nyugtalanabbul fürkészte a fiatalember arcát. A szerelem,

amit eddig elfojtott magában, újra életre kelt a szívében. Akaratlanul is esdeklően emelte fel a kezét. Csak most vált számára világossá, mit követett el Hans ellen, most, hogy a fiú kínok barázdálta, halovány arcába nézhetett.

Néhány lépésnyi távolságra megtorpant. Görcsösen összekulcsolta a kezét, az ajka remegett. Könnyektől csillogó szemmel nézett a fiatalemberre.

– Hans, bocsáss meg − suttogta elhaló hangon.

Szavait hallván Hans egyszeriben megfeledkezett sértett büszkeségéről, a kiállott gyötrelmek hirtelen elhomályosultak előtte, hisz itt állt előtte a lány, akit hűen és rendíthetetlenül szeretett.

Szélesre tárta a karját:

– Ida!

A lány zokogva vetette magát az ölelésre tárt karokba. A fiatalember hevesen magához szorította, s mint aki régóta szomjúhozik, ajka mohón az ajkára tapadt. Megcsókolták egymást, ahogy annak idején először, csak most még sokkal hevesebben, boldogabban, hiszen a szerelmüket azóta elmélyítette a fájdalom és az egymás utáni sóvárgás.

Jó időbe telt, amíg Ida fölemelte a fejét, és esdeklő tekintettel Hansra nézett.

– Meg tudsz nekem bocsátani, el tudod felejteni a kiállott gyötrelmeket, Hans?

– Psszt! Egy szót se szólj! Annak egyszer s mindenkorra vége, többet nem beszélünk róla. Beteg voltál, Ida, de újra fölépültél, s e perctől kezdve új élet vár reánk. Ugyanakkor vésd az eszedbe, hogy ezentúl szerény körülmények közé kerülsz, és sok mindent nélkülöznöd kell majd.

A fiatalember aggódva fürkészte kedvese arcvonásait.

– Inkább veled éhezem, mintsem jólétben éljek nélküled. Számomra már nem élet az élet nélküled. Mindig is ezt éreztem, de magamnak sem akartam bevallani. Attól a perctől fogva, hogy elküldtelek magamtól, nagyon rossz ember vált belőlem. Utáltam önmagamat. Olyan volt, mintha minden jóság elszállt volna belőlem. De már meggyógyultam, testben és lélekben újra egészséges vagyok. És boldog vagyok, Hans, kimondhatatlanul boldog, mert visszakaptalak!

Újra megcsókolták egymást, szenvedéllyel és bensőségesen, mintha kárpótolni akarnák magukat az elvesztegetett időért.

– Látnom kell, legalább egyszer látnom kell Gravensteint, amely majdnem örökre elragadott tőlem.

– Igen, Hans, nézd csak meg jól, oly szépen és békésen terül el az erdő mögött, bár falai közt viszály dúl. Ezért ódzkodom attól, hogy most a szüleimhez kísérj. Biztos tudod, hogy Klaus unokabátyám épségben visszatért. Apámat eszi a méreg, hogy át kell adnia az örökséget, ami tulajdonképpen még nem is volt az övé. Anyám tudja, hogy veled vagyok, és áldását adta ránk. Apámat azonban jelenleg nem terhelhetjük a szerelmünkkel, mert tartok tőle, igen kevés érdeklődést tanúsítana irántunk.

– Akkor hát tarts velem a Fidesser-házba, ott vannak az enyéim. Hadd mutassalak be nekik mint a menyasszonyomat!

Ida gyöngéden a fiatalemberhez simult.

– Ne haragudj, ha most nem megyek veled. Félek, nem látnának szívesen, és sajnos igazuk van.

– Egyetlen rossz szó vagy elmarasztaló pillantás sem érhet, ezért kezeskedem. Az enyéim tudják, milyen sokat szenvedtem miattad, nem fogják hát elrontani oly gyötrelmesen kivívott boldogságomat.

– Mégis nézd el nekem, ha most nem tartok veled. Nem akarom, hogy a menyasszonyodat szemrehányó tekintetek fogadják. Holnap délelőtt, miután elutaztatok, magam megyek át a szomszédba. Bocsánatot kell kérnem, mert nemcsak Trudét, hanem Winnie-t és Charlie-t is több ízben megbántottam. Sértéseimért először az ő bocsánatukat kell elnyernem. Akkor majd

lesz erőm, hogy a szüleid elé lépjek. Higgy nekem, jobb lesz így. Winnie-t és Charlie-t majd megkérem, hívjanak meg benneteket még egyszer magukhoz, és akkor megünnepelhetjük az eljegyzésünket. Addig Gravenstein ügye is megoldódik. Klaus ma délután bement a városba, és felkeresi elhunyt édesapja jogtanácsosát, hogy megbeszéljék az örökösödés ügyét. Ha elismerik mint jogos örököst, akkor apámnak is fejet kell hajtania a döntés előtt. Ha Isten is úgy akarja, ezután nyugodtan, gondtalanul megtarthatjuk az eljegyzésünket. Mit szólsz, jó lesz így?

Hans magához ölelte.

– Belátom, Ida, hogy igazad van. De ígérd meg, az esküvővel nem várunk sokáig. Haladéktalanul nyakamba veszem a várost, és keresek egy szép kis lakást kettőnknek. Meglásd, majdcsak boldogulunk, idővel előléptetnek, s akkor majd jobb életet tudok nyújtani neked.

– Emiatt ne aggódj, Hans! Amire személy szerint szükségem van, azzal már rendelkezem, s megpróbálok okosan gazdálkodni vele. És dolgozni fogok! Örömet lelek a munkában, hi- szen boldog csak az lehet igazán, aki dolgozik.

Hans tekintete sugárzott az örömtől.

– Milyen boldog vagyok, hogy így beszélsz, drágám!

Újfent megcsókolták egymást. Kisvártatva a majorsághoz értek. Ida elmesélte, hogy édesanyja mindig nagyon vágyott erre a házacskára, és minden bizonnyal boldogabb lett volna itt, mint az udvarházban.

Hans figyelmesen megszemlélte a kedves kis épületet.

– Meg tudom érteni, hogy tetszik neki. Nagyon takaros és barátságos, illene hozzá.

Továbbhaladtak, hisz ezernyi dolgot meg kellett beszélniük. Szinte észre sem vették, máris a park kapujánál álltak, ahonnan Hans jól ráláthatott a gravensteini udvarházra. Tágra nyílt szemmel bámulta a pompás épületet.

– Milyen szép, ősi birtok! Biztos nagyon hiányolod majd.

– Már megbékéltem a gondolattal, Hans. Akármilyen csodálatos hely is Gravenstein, te nem voltál itt. Hogy is lehettem volna boldog nélküled!

Elérkezett a búcsú perce. Hansnak vissza kellett mennie a Fidesser-házba, Idát pedig teára várták otthon. Gyorsan megbeszélték, hogy amíg nem találkoznak, írnak egymásnak.

– Minden nap kapsz levelet tőlem, drágám!

– Én nem tudok ilyen gyakran írni, Ida, de mihelyt lehetséges, jelentkezem.

Még egyszer átölelték és megcsókolták egymást. Boldogan néztek össze, kezük egymásba kulcsolódott. Ida végül kibontakozott kedvese öleléséből, és belépett a park kapuján.

Hans addig nézett utána, amíg csak el nem tűnt. A lány még egyszer megfordult, és intett neki. A férfi erre megkönnyebbülten fellélegzett. Még nem igazán tudott hinni a rájuk váró boldogságban, mindenesetre bizakodóbb hangulatban tért vissza a Fidesser-házba, mint ahogy elindult onnan.

Az udvarházba lépve Ida szembetalálkozott Ruthtal, aki éppen a lépcsőn jött lefelé.

– Felébredt már az apám?

– Nem, Ida, még alszik. Az imént füleltem be a hálószobájába. Iszonyúan horkol.

Mindkettőjükből kitört a nevetés. Ida megölelte Ruthot, kedvesen megcsókolta, és mély megindultsággal megszólalt:

– Tudnod kell, Ruth, hogy Hans Holl megbocsátott nekem, és minden rendbe jött közöttünk. A részleteket majd később mondom el, most sietek édesanyámhoz, hogy beszámoljak neki a boldogságomról, amit voltaképpen meg sem érdemeltem. Kérlek, várj még egy kicsit, mielőtt teához hívnál minket. Ugye éppen ehhez készülődtél?

– Nem, meg akartalak várni, ezért is nem keltettem fel a nagybátyámat. Menj csak nyugodtan édesanyádhoz, nagyon fog örülni a jó hírnek! Később majd szólok a bácsikámnak is, s

mire leér, ti is bizonyára ott lesztek. Sok szerencsét az eljegyzésedhez… ugye menyasszony vagy?

– Köszönöm… igen, eljegyeztük egymást. Hans hihetetlenül kedves volt és elnéző. Kérlek, még ne mondd el senkinek. Holnap szeretnék békét kötni a Fidesser-ház lakóival, aztán kivárom, hogy elintéződjön az örökösödési ügy. Később találkozunk, Ruth!

Búcsút intettek egymásnak, s Ida fölszaladt a lépcsőn. Ruth mosolyogva nézett utána. Mennyire megváltozott! Mégpedig előnyére!

Ahogy magára maradt, árnyék suhant át az arcán. Sem Ida, sem Maria néni nem tudhatja meg, hogy Kurt bácsi ellopta Klaus útlevelét. Itt az ideje, hogy felkeltse a nagybátyját. Gondoskodik róla, hogy teázás előtt ne jusson ideje semmire, mert utána már semmi sem tarthatja vissza attól, hogy nekilásson szégyenletes terve végrehajtásához. Csakhogy, hála Istennek, nem fog sikerülni neki. Vajon mit tesz, ha észreveszi, hogy az útlevél eltűnt? Tovább nem lehet halogatni az ügyet, igaz, időbe telik, mire eltávolítja a kulcslyukból a beletört gyufaszálat. Addigra talán Klaus is visszatér. Ruth félt a nagybátyja haragjától.

Lassan fölfelé indult a lépcsőn, s kisvártatva bekopogott a hálószoba ajtaján. Többször is meg kellett ismételnie, amíg az erős horkolás odabent félbeszakadt, s egy álmos hang kiszólt:

– Mi az? Mi baj van?

– Uzsonnaidő van, Kurt bátyám! Kérlek, gyere le!

Dühös mormolás hallatszott, s rá a rekedtes válasz:

– Máris jövök.

Ruth újra lesietett a lépcsőn. Először elment a bejárati ajtóig, és vágyódva vetett egy pillantást a park kapuja felé. Jerry a farkát csóválva felrohant a lépcsőn, és panaszosan nézett rá. Tudta a csavargója, hogy ha ilyen képet vág, hamarosan kis, puha kéz simogatja meg bozontos üstökét. Így is történt. Ruth lehajolt hozzá, megsimogatta, és halkan biztatta:

– Meglásd, nemsokára itt a gazdid, Jerry.

Jerry boldogan, izgatottan csóválta a farkát. Amikor Ruth elküldte, azonnal engedelmeskedett.

Ruth visszatért a hallba, és megkondította a gongot, aztán helyet foglalt az uzsonnaasztalnál.

Bár Kurt Weyersberg csak az imént rezzent fel álmából, mégis ő érkezett le elsőként. Arca feltűnően vörös volt, a szeme pedig dülledt. Ruth óhatatlanul is arra gondolt, nagybátyjának egyáltalán nem lenne szabad innia a nehéz burgundi borból. Mégsem merte szóba hozni a dolgot, mert amikor Maria asszony egy alkalommal óvatosan célzott rá, a férje mérgesen ráförmedt, hogy törődjön inkább a maga dolgával, s ne sajnálja tőle ezt az ártalmatlan élvezetet. Maria asszony később elmesélte Ruthnak, hogy az orvos szigorúan eltiltotta férjét a nehéz boroktól.

Kurt Weyersberg bosszúsan nézett körül, hátha sikerül valami okot találnia a zsörtölődésre.

– Hol az ördögbe van Maria és Iduna? Már negyed hat! Nincs időm megvárni őket, munkához kell látnom. Töltsd ki a teát! Remélem, a dolgozószobámban még nem égett le a tűz.

– Nem, Kurt bátyám, a cseléd időközben többször is megrakta. És nagynéném is hamarosan itt lesz Idával.

– Jól tudod, hogy Idunának hívják! Ehhez tartsd magad!

Ruth nem válaszolt. Némán elkészítette a teát úgy, ahogy Weyersberg úr szerette: egy jókora kupica rummal.

Szerencsére ebben a pillanatban belépett Maria asszony és Ida is, mindketten sugárzó arccal. Elnézést kértek a késésért, ám vidámságuk módfelett dühítette a házigazdát.

– Úgy néztek ki, mint akik megnyerték a főnyereményt. Alighanem ti is arra a belátásra jutottatok, hogy ez a Horváth doktor aljas szélhámos. Hol kószálhat most?

– Hiszen tudod, hogy bement a városba.

– A városba? Ha szabad tudnom, hogyan?

– A limuzinnal − vágta rá sietve Ruth.

Weyersberg úr az asztalra csapott.

– Ki adott rá engedélyt? Pimaszság! Anélkül, hogy-egy szót szólna, fogja magát, és beül a limuzinba! Hát mit képzel magáról ez az alak?

– Megkérdezte tőlem, kaphatna-e kölcsön egy kocsit. Én pedig rendelkezésére bocsátottam a limuzint, mert te már aludtál, és nem akartalak fölébreszteni.

– Gyalog is mehetett volna, úgy, ahogy jött. De ezek az éhenkórászok már csak ilyenek. Az ember odanyújtja nekik a kisujját, erre az egész keze kell!

Ida bátran emelte tekintetét az apjára.

– Hamarosan elválik, hogy kinek van joga rendelkezni a kocsival.

Weyersberg úr ingerülten ráförmedt.

– Ti, nők meg vagytok veszve ezért a szélhámosért! Neked persze kapóra jönne, ha feleségül venne, mi?

Ida szája sarkában enyhe mosoly bujkált.

– Kár a szóért, apám, ő már nem szabad. Másvalaki ejtette rabul a szívét.

Senki nem vette észre, hogy Ruth erre mélyen elpirult.

– Azt ajánlom, meg se próbáljon megkaparintani magának. Egy olyan gazdag lánynak, mint te, gazdag férjet kell keresnie magának.

Ida nem válaszolt. Arra gondolt, hogy annak idején bizony az apja beszélte tele a fejét ezekkel a téves nézetekkel.

Hallgatagon teáztak tovább. Kurt Weyersberg kisvártatva fölállt.

– Visszavonulok a dolgozószobámba, fontos elintéznivalóim vannak. Nem akarom, hogy bárki is zavarjon.

Kitapogatta a zsebében a kulcscsomóját, aztán sietve távozott. Ruth mély sóhajjal nézett utána.

A hölgyek mindjárt felszabadultabban érezték magukat, s azonnal szóba került Ida eljegyzése. Maria asszony örült, hogy lányát újra elégedettnek és boldognak láthatja.

Ruth azonban nem tudott a hallottakra összpontosítani, és egyre nyugtalanabbul fülelt kifelé.

XXIII.

Kurt Weyersberg fürge léptekkel igyekezett a dolgozószobája felé. Ahogy belépett, bezárta maga mögött az ajtót. A kandallóhoz sietett, és megkotorta a parazsat. Amikor a lángok magasra csaptak, szemében elégedettség villant. Elővette zsebéből a kulcscsomót, és kikereste íróasztala kulcsát. Megkönnyebbült sóhajjal illesztette a fiók zárjába, ahová az útlevelet rejtette. De mi az ördög? A kulcsot nem lehetett a zárba illeszteni, még félig sem tudta beledugni. Bosszúsan szitkozódva próbálkozott újra meg újra, mégsem járt sikerrel.

Tanácstalanul téblábolt ide-oda. Ki kell nyitnia ezt a fránya fiókot!

Az, hogy valakit segítségül hívjon, szóba sem jöhetett, egyedül kellett meglelnie a baj okát. Mérgesen hajolt le, megpróbált belesni a zárba, de semmit sem látott. Az apró gyufaszáldarabkát ugyanis sikertelen próbálkozásaival egyre beljebb nyomta a kulcslyukba, az pedig beékelődött, és megakadályozta, hogy a kulcsot a zárba illeszthesse. Ruth csele jobban sikerült a vártnál.

Az idős férfi újra meg újra szerencsét próbált. Homlokáról már patakokban csorgott az izzadság. Iszonyúan káromkodott magában, bár semmit sem ért el vele, hisz a fiókot mégsem tudta kinyitni.

Kisvártatva megszólalt a vacsorára hívó gong. Kurt Weyersberg őrjöngve hajította el a kulcscsomót anélkül, hogy észrevette volna, a heves mozdulattól az akadályt képező gyufaszáldarabka is kihullott a kulcs végéből. Beleakadt ugyanis a kulcs rovátkájába, s most ott hevert ártatlanul a kulcscsomó mellett, az íróasztalon. Kurt Weyersberg felkapta a kulcscsomót, és szórakozottan zsebre vágta, nem sejtve, hogy célját ezúttal könnyedén elérhette volna. Megtörölte a homlokát. Hát jó, vacsora után magához vesz egy szerszámot, azzal majdcsak kinyitja a makacs fiókot.

Átsietett az öltözőjébe, megmosta az arcát, és rendbe szedte a ruházatát a vacsorához. Nem sejtette, hogy Ruth, a lépcsőfordulóban megbújva megleste, amint kilépett a dolgozószobájából. Feldúlt arca láttán a lány nyomban megállapíthatta, hogy nagybátyja még nem boldogult a zárral.

A lány nesztelen léptekkel sietett le az ebédlőbe, ahol összetalálkozott az épp visszatérő Klausszal. A parkban tett sétájuk óta nem beszéltek egymással. Klaus sietve megkérdezte, történt-e valami a távollétében. Ruth közölte vele, hogy nagybátyja a jelek szerint még nem tudta kinyitni íróasztala fiókját.

Aztán Ruth tudakozódott kíváncsian, vajon a jogtanácsosnál rendben mentek-e a dolgok. Klaus megnyugtatta, hogy minden a várakozásnak megfelelően alakult.

– Frensen jogtanácsos szívélyes üdvözletét küldi. Aggodalomra semmi okod, útlevelem a lehető legbiztosabb helyen van a páncélszekrényében. Egyébként pedig közölte, hogy az aláírásom és egyáltalán az írásom, mint olyan, már meggyőző bizonyítékként szolgálhat kilétem igazolására. Több, kézzel írt feljegyzésem is van nála, ezek még az elutazásom előtti időből származnak. A kézírásom pedig korántsem változott meg annyira, mint a külsőm. Légy hát nyugodt, holnap megteszi a szükséges lépéseket. Holnap reggel azonban nem nyílik alkalmunk beszélni, mert hajnali négykor vadászatra indulok Kurt Weyersberggel. Az imént választottam magamnak puskát.

Ruthot hirtelen különös, kínzó érzés fogta el. Rémülettől tágra nyílt szemmel meredt Klausra.

– Nem akarod inkább lemondani a vadászatot?

A férfi mosolyogva nyúlt szerelme kezéért, és bátorítóan megszorította.

– Ne idegeskedj, Ruth! Mitől félsz? Hogy ez az ember az életemre tör? Számára persze így előnyösen megoldódna az örökség kérdése, csakhogy más egy útlevelet ellopni, majd elégetni, és megint más embert ölni. Az igazat megvallva, nem hinném, hogy lenne hozzá mersze. Nem kell ennyire sötéten látni a dolgokat. Ha eddig nem sikerült kinyitnia a fiókot, akkor úgy látszik, annyira beszorult az a kis gyufaszál, hogy ma már nem tud mit kezdeni vele. Segítséget nem hívhat, mert attól tart, hogy aki kinyitná a fiókot, megpillantaná benne az útlevelemet. Valószínűleg holnap reggel kerít valami szerszámot, és újra próbálkozik.

– A jelekből ítélve alaposan megizzadt vele – jegyezte meg szórakozottan Ruth, akit csak kevéssé nyugtattak meg Klaus szavai.

– Alaposan rászolgált, épp eleget dolgoztatott téged − felelte Klaus minden részvét nélkül, aztán sietve hozzátette: − Holnap reggel már nem találkozunk, de nyolc óra felé az útkereszteződésnél leszek. Addigra biztosan visszaérünk a vadászatról.

Ruth bólintott, aztán kissé távolabb húzódott tőle, mert anya és leánya léptek be az ebédlőbe, akik melegen üdvözölték Klaust.

– Nos, Ida, hogy zajlott a találkozás Hansszal? − tudakolta Klaus.

– Minden rendbejött, Klaus. Nagyon boldog vagyok, és ezt neked köszönhetem. De úgy hallom, apám is megérkezett. Később majd beszélünk róla.

Kisvártatva megjelent a ház ura. Mindnyájan az asztalhoz ültek.

Weyersberg úr félig dühös, félig gúnyos pillantással mérte végig Klaust.

– Á, doktor úr, szóval mégis visszajött? Nem hittem volna, hogy van mersze még egyszer betenni a lábát ebbe a házba!

Klaus a hölgyekre való tekintettel igyekezett kerülni a súrlódást.

– Megbeszéltük, hogy holnap hajnalban vadászni megyünk. Meg akartam tartani az adott szavamat − felelte higgadtan.

– Hmm. És már fegyvert is választott magának? Kinyitottam a szekrényt.

– Igen, a saját vadászpuskámat vettem ki, amit elutazásom előtt sokszor használtam. Makulátlan állapotban van.

Az öregúr ingerült pillantást küldött felé.

– Aha! Bizonyítékot akar kreálni, doktor úr, csakhogy az effajta bizonyíték fabatkát sem ér.

– Szerintem sem, csupán futólag említettem.

– És mit szólt a mi nagy hírű jogtanácsosunk ahhoz az ötlethez, hogy ön magának követeli az örökséget?

– A holnapi nap folyamán megteszi a szükséges lépéseket.

– Nem lesz könnyű dolga. De ha ön, mint hangsúlyoztam, bebizonyítja, hogy valóban Klaus Weyersberg, akkor kénytelen leszek helyt adni a követelésének.

– Igazán örülök, hogy jobb belátásra tért.

– Tért az ördög! Hagyjon nekem békét! − csattant fel türelmét vesztve Kurt Weyersberg.

Klaus udvariasan biccentett, és társalgásba elegyedett a hölgyekkel. Kurt nem vett részt a beszélgetésben, sietve végzett a vacsorával, aztán fölállt és kijelentette, hogy még sürgős dolga van. Egyébként is korán szándékszik nyugovóra térni, hogy a másnapi vadászaton friss legyen.

– Tehát pontban négy órakor a hallban! − kiáltotta oda Klausnak, és távozott.

Klaus tűnődve bámult utána, akárcsak Ruth. A lánynak ismét az a nyugtalanító érzése támadt, hogy valami szerencsétlenség van készülőben, és balsejtelem gyötörte. Attól tartott, Klausra a vadászaton valamiféle veszély leselkedik.

Nem volt nyugta az ebédlőben, ahol rá már nem is volt szükség, mert sejtette, hogy Klaus a hölgyek elé kívánja terjeszteni, hogyan szándékszik gondoskodni a jövőjükről. Megértő pillantást váltva Klausszal, fölállt.

– Egy s mást el kell rendeznem még a ház körül, ezért ha megbocsátanak, most távozom.

És sietve elhagyta a szobát.

Klaus sejtette, hogy szerelmét nyugtalansága űzi tova, de nem avatkozott a dolgába. A Maria asszonnyal és Idával folytatandó beszélgetés során úgysincs rá szüksége.

Klaus megfogta Ida kezét, és mosolyogva nézett rá.

– Szóval ismét boldog vagy, Ida?

– Igen, Klaus, hál' istennek, Hans és köztem elrendeződtek a dolgok. Holnap délelőtt átmegyek a Fidesser-házba, bocsánatot kérek a Longwy testvérektől és Trudétól mindazért, amit ellenük elkövettem. S ha megbocsátanak, megkérem Winnie-t, hívja meg újra Hansot a családjával, hogy megünnepelhessük az eljegyzésünket.

Klaus mosolyogva rázta meg a fejét.

– Nem, erről szó sem lehet. Az eljegyzésedet Gravensteinben ünnepeljük meg, semmi szükség arra, hogy idegenekhez fordulj. Unokahúgomként kérlek, érezd itthon magad.

Maria asszony hálásan ragadta meg Klaus kezét.

– Ön igazán nagyon jó hozzánk, kedves doktor úr.

– Még mindig ragaszkodik a doktor úrhoz? Én már alig várom, hogy Maria néninek szólíthassam, hiszen kezdettől fogva éreztem, hogy rokonszenvesek vagyunk egymásnak.

– Megengedi hát, hogy Klausnak szólítsam?

– Hogyne, természetesen a rokonokat megillető tegezéssel együtt. Nagybátyám jelenlétében, amíg le nem higgad kissé, szólítson továbbra is doktor úrnak, nehogy felingereljük. Amúgy sincs más választása, el kell ismernie a jogaimat, de erre még várnunk kell. Szóval, drága Maria néném, légy üdvözölve!

A jó asszony megindultan szorította meg Klaus kézét.

– Drága, jó Klaus, nagyon sokat segítettél az én Idámon. Remélem, hogy idővel Kurt bátyádat is sikerül jobb belátásra bírnod.

A férfi bólintott.

– Sajnos, idáig nem tette lehetővé számomra, hogy fesztelen, rokoni hangot üssek meg vele szemben. Görcsösen ragaszkodik holmi bizonyítékokhoz.

Klaus szándékosan nem hozta szóba Kurt Weyersberg alattomos kísérletét útlevelének eltüntetésére. Nem akarta elrontani vele Ida boldogságát. A hölgyek, ha rajta áll, soha nem fogják megtudni, milyen becstelenségre késztette Weyersberg urat az örökség utáni sóvárgás. Most mindenesetre inkább meg akarta szabadítani őket a jövőjüket illető kétségeiktől.

Először Idához fordult.

– Atyám, mint bizonyára tudod, Gravensteinen kívül jelentős vagyont hagyott rám. Eltökélt szándékom, hogy a pénz egy részét ipari tevékenységbe fektetem. Szeretnék beszélni Hans Holl-lal, vajon bizonyos tőkével, amelyet a rendelkezésére bocsátok, önálló vállalkozásba tud-e kezdeni, vagy esetleg egy már működő vállalkozásba kíván-e beszállni. A három Holl fiút nagyon derék embernek tartom, így hát ennyit gond nélkül megkockáztathatok. A pénzemet jó helyen tudhatom, neked pedig a jövendőbeliddel együtt megkönnyíteném az indulást. Nem akarom, hogy amiért váratlanul visszatértem az élők sorába, bizonytalanná váljék a jövőd. Ne, kérlek, ne szakíts félbe! Mindent pontosan végiggondoltam. Szóval a továbbiakat megbeszélem Hans Holl-lal, mihelyt találkozom vele Kasselben. Rendben?

Ida fölállt, a szeme könnyben úszott az örömtől. Két kezébe fogta Klaus arcát.

– Klaus, én mindig is felnéztem rád, és tudom, hogy már eddig is sok-sok köszönettel tartozom. De amit most szándékozol tenni értünk… Ó, Klaus!

Hálatelt szívvel csókolta meg unokatestvére arcát jobbról-balról.

Klaus megragadta a vállát.

– Aggodalomra semmi okod, húgocskám! Ami pedig a szüleidet illeti, szándékom a következő: Maria néném, te ittlétem első perceiben elárultad, hogy sokkal szívesebben élnél a kis majorsági házban, mint itt, az udvarházban. Már akkor eltökéltem, hogy kívánságodat mindenáron teljesítem. Kapóra jött, hogy a majorság bérlője a feleségével együtt a városba költözne a lánya családjához, és szívesen felbontaná a bérleti szerződést. A ház így megürül, hamarosan beköltözhettek. Amíg a dolgok el nem rendeződnek, a férjeddel együtt élvezzétek Gravenstein vendégszeretetét! Úgy gondolom, Kurt bátyám a majorságban bizonyára talál magának elfoglaltságot, ha nem is sokat, de annyit bizonyára, amennyi a napját kitölti. A bérleti díj nem lesz magas, meglátod, elboldogultok. Ha majd a bácsikám megbékélt a gondolattal, hogy az örökségről le kell mondania, apránként megelégszik e szerényebb, mégis gondtalan körülményekkel. Nem gondolod?

Maria asszony nem jutott szóhoz, szeméből némán peregtek a könnyek. Ida is sírva fakadt örömében, hogy íme, a szülei sem fognak hiányt szenvedni semmiben. A hölgyek hálásan szorították meg Klaus kezét.

A férfi leintette őket, mindig is kínosan érintette, ha hálálkodtak neki.

– Még a múltkor megbíztam Frensen jogtanácsost, hogy fogadjon fel intézőt a birtokra. Talált is egy igen szorgalmas férfit, aki július elsejétől hivatalba lép.

Ida megijedt.

– De mi lesz akkor Ruthtal?

Klaus örült, hogy Ida az unokatestvérére is gondol. Szája széle megremegett, de még nem akarta elárulni a lánnyal kapcsolatos terveit. Így csak ennyit mondott:

– Majd róla is gondoskodom. Olyan derekasan vezette a birtokot, hogy akár meg is tarthatná a hivatalát, ha képes lennék elnézni, hogy egy nő dolgozzék helyettem. Ezenkívül úgy találom, hogy az egészsége szempontjából ártalmas lehet a megerőltető munka. Olyan elfoglaltságot kell keresnem neki, ami jobban illik hozzá.

Mindez magától értetődőnek tűnt. Maria asszony hálás pillantást vetett rá.

– Nem várhatjuk el, hogy ennyi áldozatot hozz értünk, Klaus. Ha csakugyan megkapjuk a majort, Ruth odaköltözhet hozzánk, hiszen Ida úgyis hamarosan férjhez megy.

A férfi határozottan megrázta a fejét.

– Nem, nem, Maria néni, a férjed bizonyára újra megtalálná a módját, hogy minden munkát Falkner kisasszony nyakába varrjon. Szerintem a bácsikámnak sem ártana, ha valami elfoglaltság után nézne. Az unalom nem vezet jóra.

Az asszony felsóhajtott.

– Igazad van! Sokkal jobban érezte magát, amikor derekasan kivette a részét a munkából. Csak éppen nem szeretném magára hagyni Ruthot, hiszen retteg a magánytól, és inkább dolgozik erején felül, mintsem hogy egyedül kelljen élnie.

– Meg tudom érteni, de… nem kell egyedül lennie, itt marad a közeledben.

Ezután megbeszélt még néhány apróságot a hölgyekkel, ám egyelőre nem említette nekik nősülési terveit.

Mikor Ruth azon az estén Klaust, Maria asszonyt és Idunát magukra hagyva kilépett a hallba, Kurt nagybátyját pillantotta meg, amint hóna alatt egy faládával az alagsorból fölfelé tart. Azonnal felismerte a szerszámosládát, és tudta, hogy a bácsikájának még nem sikerült kinyitnia a fiókot, és láthatóan úgy döntött, hogy valamilyen szerszámmal próbálkozik tovább.

Unokahúgát látva Weyersberg úr bosszúsan ráncolta össze a homlokát.

– Szép dolog, mondhatom! Képtelen vagyok kinyitni az íróasztalomat, muszáj volt valami szerszámot kerítenem − magyarázkodott sietve.

– Miért nem bízod a személyzetre? − kérdezte Ruth ártatlan arccal.

– Nem, nem, azok csak körülményeskednek. Nekem pedig fogytán a türelmem, mert rengeteg a tennivalóm. Te hova készülsz?

– Megyek lefeküdni, holnap hajnali ötkor talpon kell lennem.

A férfi rekedten elnevette magát.

– Nekem már négykor, mert vadászni indulok a doktor úrral. Ruth szívét ismét összeszorította az aggodalom, mégis uralkodott magán.

– Jó vadászatot, bácsikám! És jó éjszakát!

Weyersberg úr sietve távozott.

– Jó éjt!

Ruth azonban nem ment föl a lépcsőn, hanem csöndben fülelt, és hallotta, amint nagybátyja a dolgozószobájába lép, majd bezárja maga mögött az ajtót.

A lány nesztelen léptekkel suhant végig a vörös futószőnyeggel borított folyosón, egészen a dolgozószoba ajtajáig. A kulcslyukra illesztette a szemét, és megpillantotta a nagybátyját, amint az éles lámpafénynél az íróasztala előtt áll, és a láda fölé hajolva valami megfelelő szerszámot keres, amivel a fiókot kinyithatná. Meg is lelte, és rögtön nekilátott feltörni a zárat, csakhogy az nem volt olyan könnyű. Kivette hát a kulcscsomót a zsebéből, kikereste a kulcsot, amelynek fogazatából már kihullott a beékelődött gyufaszáldarabka, és miközben tovább ügyeskedett a szerszámmal, megpróbálta a kulcsot a zárba illeszteni.

Ruth jól hallotta elfojtott kiáltását, amikor legnagyobb megrökönyödésére a kulcs ezúttal könnyedén, minden erőltetés nélkül a helyére csusszant és elfordult a zárban. Weyersberg úr félredobta a szerszámot, értetlenül csóválta meg a fejét, de azért örült a sikernek.

Ruth felettébb türelmetlenül várta a fejleményeket. Látta, amint nagybátyja éktelenül elvörösödik, és mereven bámul a fiókba, hűlt helyét lelve az útlevélnek. Idegesen matatni kezdett, többször is lehajolt, és belekukucskált a fiókba, majd őrjöngve kibontotta a tartalmát, és szétszórta az íróasztal lapján. Reszkető ujjakkal szanaszét túrt mindent, mégsem találta meg, amit keresett.

Félig elfojtott dühkiáltással hanyatlott a karosszékbe, és fejét a tenyerébe támasztva, mereven bámult az üres fiókba. Aztán felugrott, káromkodni kezdett, és fel-alá járkált a szobában.

– Ki tehette? Ki tehette? − mormolta maga elé.

Egyre azon tépelődött, ki vehette el íróasztalából az útlevelet. Furcsamód Ruthra nem gyanakodott. Arra a következtetésre jutott, hogy alighanem maga Klaus Weyersberg lehetett. Valószínűleg felfedezte az eltűnését, s a gyanúja őrá esett. Behatolt a dolgozószobájába, tolvajkulccsal kinyitotta a fiókot… Hát persze, ezért romlott el a zár! Vajon mikor jöhetett be ide? Miért is nem égette el azonnal azt az útlevelet? Az ördögbe, hiszen állandóan megzavarták! Hiába volt minden igyekezete, hiszen ez a ravasz doktor haladéktalanul visszavette a tulajdonát, mihelyt felfedezte az eltűnését. Erre csakis akkor keríthetett sort, amikor ő ebéd után lepihent egy kicsit. Az útlevélnek hűlt helye, Klausnak pedig ismét kezében a bizonyíték, hogy ő Gravenstein jogos örököse.

Ruth, akinek a szíve izgalmában a torkában dobogott, hirtelen hátraugrott az ajtótól, nagybátyja ugyanis talpra szökkenve a kijárat felé indult. Időközben alighanem megmásíthatta a szándékát, mert végül is nem jött ki a szobájából. Ruth nyugtalanul surrant vissza az ajtóhoz azt remélve, hogy nagybátyja arcáról leolvashatja, mit forgat a fejében. A kulcslyukon belesve megfagyott ereiben a vér: nagybátyja gyűlölettől eltorzult arccal állt az íróasztalánál, kezében pedig a fegyvert tartotta, amelyet még vacsora előtt kivett a szekrényből. Merev tekintettel vizsgálgatta, gondosan megtöltötte, majd mintegy próbaképpen a magasba emelte, láthatatlan ellenfelet célozva meg vele. Arcvonásai félelmetes kifejezést öltöttek. Ruth görcsösen szorította össze a két kezét. Ha nagybátyja szívébe láthatott volna, bizonyára még jobban megrémül. Kurt Weyersberg ugyanis vak dühében és mohó sóvárgásában, hogy örökségét megőrizhesse, arra a szörnyű elhatározásra jutott, hogy Klaust másnap a vadászaton lelövi. Azt állítja majd, hogy végzetes baleset történt. Eszébe ötlött, hogy az erdőben orvvadászok garázdálkodnak. Ha ügyes, könnyen rájuk kenheti a gaztettet. Őhozzá a gyanúnak még árnyéka sem férhet, de ugyan ki is merészelné őt gyanúba keverni? Az örökség utáni mohó vágy annyira elhatalmasodott rajta, hogy már semmi sem állíthatta meg tettének végrehajtásában. Vissza akarta kapni végre a nyugalmát, és zavartalanul élvezni az örökség nyújtotta kényelmet. Ha Klaus Weyersberg végre eltűnik az élők sorából, akkor ő Gravenstein egyetlen jogos örököse.

Feldúlt lelki állapotában eszébe sem jutott, hogy Klaus halála esetén éppen ezért elsőként rá terelődne a gyanú.

Az izgatottságtól kimerülten hanyatlott vissza karosszékébe, maga mellé tette a fegyvert, és eltorzult arccal meredt a semmibe. Azon töprengett, hogyan hajthatná végre szörnyű tettét anélkül, hogy őt terhelnék a bizonyítékok. Hisz oly sokan megtették már azt, amit most ő szándékozik.

Arcán gúnyos mosoly terült szét.

A háború megtanította ölni az embereket. Milliók estek áldozatul, és senki sem kutatott utánuk.

Nem áll-e minden erős egyéniség jogában, hogy megsemmisítse ellenfelét, ha az útját állja a boldogulásának? Ő sem akart mást, és ezért még nem kell lelkiismeret-furdalást éreznie.

Miért jött vissza Klaus Weyersberg? Azért, hogy kirabolja, hogy elvegye tőle, amit már a kezében tartott! Ez sohasem fog sikerülni neki! Soha! Holnap az erdő mélyén…

Gonoszul elvigyorodott.

Furcsamód nem érzett félelmet, és nem ijedt meg attól, amit tervezett. Holnap játszi könnyedséggel lelőheti Klaus Weyersberget.

Ha mindketten elfoglalták a leshelyüket, mozdulatlanul várják a vad felbukkanását a csendes, néptelen erdő mélyén. Ő majd nem sokkal ezután titokban elhagyja a leshelyét, odalopakodik Klaus közelébe, céloz és…

Kurt jó lövő volt, ha vadászott, általában elsőre célba talált.

Ha végzett, nagy kiabálást csap. Azt mondja, hogy orvvadászok követték őket, akik a le-

leplezéstől való félelmükben gondolkodás nélkül lövöldözni kezdtek. Erre természetesen ő is elővette a puskáját. A hiányzó golyóra végül is valami magyarázatot kell szolgáltatnia.

Majd azt állítja, hogy nem tudja, célba talált-e az a golyó. Az orvvadászok ketten vagy hárman lehettek… az arcuk sötétre mázolva… nem ismerte fel őket…

Kurt Weyersberg arcára kiült a gúnyos magabiztosság.

Olyan könnyedén, szavahihetően hazudik majd, hogy senki sem fog kételkedni szavai hitelességében.

A halottat pedig megsiratja, amilyen hangosan csak tudja! Senkinek sem fordulhat meg a fejében, hogy csupán színleli a gyászt.

Ha valaki bűntettet követett el és lebukott, ez mindig a saját hibájából történt. Vagy nem dolgozta ki a tervét elég gondosan, vagy valami butaságot követett el.

Vele ez nem fordulhat elő! Vele ugyan nem! A legapróbb részletekig eltervez mindent, nem hiányozhat egyeden láncszem sem. A tanúvallomásában nem lesz hiba, nem tudnak belekötni semmibe. Senki sem gyanúsíthatja!

Kurt Weyersberg még sokáig ült gondolataiba merülve. Ruth úgy döntött, nincs értelme tovább leskelődnie a kulcslyuknál. Nevesse ki bár Klaus, ez a férfi odabent mégis rosszban sántikál. Ha netán igaztalanul ítélne, majd megköveti − de mégiscsak tennie kell valamit. Meg kell hiúsítania valahogy bácsikája gyilkossági tervét, ha valóban ezt forgatja a fejében. De miképp? Kísérelje meg rávenni Klaust, hogy ne menjen el a leshelyre? Csak nevetne a félelmén. Puszta megérzés alapján még nem vádolhat meg senkit. Mindannak, amit Klaus érdekében kilesett, lehet más, ártalmatlan magyarázata is.

Szobájába húzódva éppoly lázasan tépelődött azon, hogyan tudná az esetleges bűntényt megelőzni, mint ahogy Kurt Weyersberg törte a fejét, miképp hajthatná végre gyilkos tervét. Hosszas töprengés után Ruthnak sikerült egy tervet kieszelnie, s ez némiképp megnyugtatta. Pontosan tudta, hol van a leshely, ahonnan a nagybátyja vadászni szokott. Másnap könnyedén szemmel tarthatja anélkül, hogy bárki is észrevenné. Így megóvhatná Klaust a rá leselkedő veszélytől, amennyiben valóban fennáll.

Lassan megnyugodott. Még egyszer lement a földszintre, hogy jó éjszakát kívánjon a nagynénjének, Idának és Klausnak. A társaság együtt üldögélt, beszélgettek, a jövőt tervezgették, nem sejtve, hogy Gravenstein felett sötét felhők gyülekeznek.

Mielőtt nyugovóra tért volna, a lánynak sikerült néhány szót váltania négyszemközt Klausszal.

– Ígérd meg, hogy holnap nagyon elővigyázatos leszel!

A férfi mosolyogva bólintott.

– Megígérem, légy nyugodt.

Elbúcsúztak egymástól, s mindenki saját szobája felé vette útját.

Ruth pontosan három órára állította be az ébresztőórát. Másnap pontos akart lenni, és tudta, bármilyen keveset is alhat, az első csörgésre kipattan az ágyból.

XXIV.

Ruth aznap éjjel nyugtalanul aludt. Már hajnali három óra előtt felébredt, így az ébresztőórára sem volt szüksége. Fürgén kiugrott az ágyból, sietve felöltözött, miközben megevett egy fél tábla csokoládét. Aztán, minthogy még sötét volt, magához vette a zseblámpáját, és kisurrant a házból. A leshely jó egyórányi járásra volt a háztól. A park kapuján áthaladva, a sötétben homályos alak közeledett feléje. Jerry volt az. Ruth megkönnyebbülten vette az ölébe.

– Derék Jerry, hát te is aggódsz a gazdádért? Ne félj, ügyelek rá, hogy ne essék bántódása

– suttogta.

Magával vitte a kutyát a majorságig, de ott határozott mozdulattal a helyére küldte.

Jerry szófogadóan kullogott a vackába, miután Ruth megvakargatta a bundáját. A lány nyugodt, kimért léptekkel haladt tovább, egyre mélyebbre hatolva az erdő sűrűjébe. Egy csöpp félelmet sem érzett.

Kis idő múlva a leshelyekhez ért. Szándékosan jött ilyen korán, tudta, hogy a férfiak csak egy óra múlva követik.

Pirkadni kezdett. Ruth egy farönkre telepedett, tekintetével a hajnali derengést fürkészte, és várt.

Amikor kissé kivilágosodott, alaposan megszemlélte a környéket. Ott volt Kurt nagybátyjának leshelye, onnan szokta célba venni a rőtvadat. Ötven-hatvan méterrel távolabb volt a következő állás, amit minden valószínűség szerint Klaus fog elfoglalni. Ruth figyelmesen méregette a kettő közti távolságot, többször is elment egyiktől a másikig, közben pedig minden fát alaposan szemügyre vett. Mindegyik mögött megállt, és megpróbált rálátni Klaus Weyersberg feltételezett leshelyére. Ez csupán két fa felől volt lehetséges, mindkettő a leshelyek vonalában nyúlt a magasba. Ha a nagybátyja valóban Klaus életére tör, az csak úgy lehetséges, ha e két fatörzs egyike mögött keres menedéket. Csak innen kísérelhet meg rálőni anélkül, hogy Klaus észrevenné. A szeretett férfi iránti aggodalmában Ruth már-már látnoki képességek birtokába került. Az izgalomtól minden idegszála remegett. Ösztönösen érezte, hogy kedvesét veszély fenyegeti, és minden tőle telhetőt meg akart tenni, hogy elhárítsa a tragédiát.

A terep tüzetes átvizsgálása után fürge mozdulatokkal felmászott arra a fára, amelyik Klaus lesállásához közelebb esett. Szerencsére a lomb már elég sűrű volt ahhoz, hogy elrejtőzhessen mögötte. Egy vastag ágon helyezkedett el úgy, hogy alulról nem lehetett látni. Rejtekhelyéről kitűnően szemmel tarthatta nagybátyja állását, akárcsak azt, ahol feltételezése szerint Klaus helyezkedik majd el. A legfontosabb az volt, hogy a nagybátyját ne tévessze szem elől.

Ó, mily kínzó ez a várakozás! Szinte örökkévalóságnak tűnt minden egyes perc.

Hirtelen belenyilallt a gondolat: mi van, ha nagybátyja nem vár addig a terve végrehajtásával, míg Klausszal ideérnek? De aztán megnyugtatta magát, hiszen egyeden lövést sem hallott. Vagy helyesebben tenné, ha netán elébük menne? Természetesen mindig fedezékbe húzódva…

Már azon volt, hogy leszökken magas leshelyéről, amikor hirtelen férfihangok ütötték meg a fülét. Pár pillanat múlva látóterében feltűnt a két férfi. Nem messze tőle elváltak, s ki-ki a maga leshelyére indult.

Ruth helyesen gyanította: Klaus a távolabb eső leshelyet kapta, míg nagybátyja a megszokott állása felé igyekezett.

A lány elégedetten tapasztalta, hogy Klaus többször is megfordult, és Kurt Weyersberg után nézett, aki szemmel láthatóan azzal volt elfoglalva, hogy zaj nélkül elérje a rejtekhelyét.

Ruth azért imádkozott, hogy gyanúja ne igazolódjon be. Még egy futó pillantást vetett Klausra, látta, hogy a férfi elhelyezkedik a leshelyén, és kibiztosítja a puskáját. Aztán minden figyelmét a nagybátyjára fordította. Észrevette, mennyire nyugtalan és ideges. Megállás nélkül tekintgetett körbe, nyilvánvalóan rájöhetett, hogy lesállásából nem láthat rá Klausra. Csupán ez volt minden, ami viselkedésében gyanút keltett. Ruth már-már szemrehányást tett magának, amiért rémeket látott. Ám hirtelen kis híján hangosan felsikoltott, mert észrevette, hogy Kurt Weyersberg arcára ismét kiült az előző este látott vérszomjas kifejezés. Vajon a vadnak szól, amelyet leteríteni szándékszik? Ó dehogy! Mindenható Isten! Otthagyva leshelyét óvatosan közelebb surrant, mindig egy-egy fatörzs mögött keresve menedéket.

Ruth minden idegszála megfeszült, és egy másodpercre sem vette le tekintetét a nagybátyjáról. Weyersberg odaért az első fához, ahonnan Klausra láthatott. Óvatosan elrejtőzött mögötte, nehogy áldozata észrevegye. Csakhogy a távolság túl nagynak tűnt számára. Feldúlt

arccal továbblopakodott hát. Végre ahhoz a fához ért, amelynek ágai közt Ruth rejtőzött. A lány egész testében remegett. Tudta, érezte, hogy kedvese élete forog kockán. Kurt Weyersberg óvatosan a vastag fatörzs mögé húzódott, majd lassan fölemelte a puskáját, és célzott.

Ebben a pillanatban Ruth hangos sikollyal leugrott a fáról.

– Klaus, vigyázz!

A fegyvert, amelyet nagybátyja már lövésre emelt, öklével félretaszította. A lövés élesen hasított az erdő csöndjébe. Ruth ismét felsikoltott, és minden erejével belecsimpaszkodott nagybátyja puskájába, hogy megakadályozza az újabb lövést. Nagybátyja dühtől eltorzult arccal dulakodott vele, de Ruth hamarosan siető lépteket hallott. Klaus, a lány iránti félelmétől űzve, öles léptekkel egykettőre a helyszínen termett. Határozott mozdulattal megragadta Kurt Weyersberg puskáját, és elvette tőle. A férfi zihálva nézett Klaus fenyegető szemébe.

– Szóval így akart félreállítani az útból?

Kurt Weyersberg kidülledő szemmel meredt Klausra, aki észrevette, hogy az öregúr szája sarkából keskeny vércsík szivárog. Ez Ruth figyelmét sem kerülte el, ám addigra ereje felmondta a szolgálatot. Életében először ájultan zuhant a földre. Klaus fenyegető tekintettel meredt Kurt Weyersbergre.

– Jaj önnek, ha Ruthnak baja esett!

Hirtelen támadt felindulásában magasra lendítette kezét, amelyben Kurt Weyersberg puskáját tartotta. Az öregúr a dühtől eszét vesztve már-már nekirontott, hogy kicsavarja kezéből a fegyvert, ám hirtelen megingott, üveges tekintettel Klausra meredt, és elvágódott a földön.

Klaus először Ruth segítségére sietett, aki éppen akkor tért magához.

– Hiszen te vérzel, Klaus! − kiáltott fel rémülten.

A férfi csak akkor vette észre, hogy könnyebben megsebesült. Kurt Weyersberg lövése közvetlenül mellette egy fába fúródott, s a lepattanó fakéreg egy szilánkja enyhén megsértette a halántékát.

Ruth aggódva nézett rá.

– Vérzel! − ismételte meg, és feléje nyújtotta a kezét.

Klaus megrázta a fejét.

– Semmiség. Csak horzsolás, egy fadarabtól származik. Nyugodj meg, Ruth! Össze kell szedned minden bátorságodat, ahogy eddig is tetted. Ha jól sejtem, az életemet mentetted meg, mert azt a golyót nekem szánták. Igazad volt, az életem forgott kockán. De most ideje megnéznünk, mi történt a nagybátyáddal.

Hátára fordította Kurt Weyersberget. A kékeslila arcból élettelen szempár meredt rájuk. A férfi szájából habzó nyál folyt.

– Úgy tűnik, szélütés érte. Tettének súlyos kudarca s a szörnyű dühroham végleg leterítette.

Ruth szörnyülködve bámult a földön heverő alakra. Zokogva borult Klaus mellére.

– Istenem, milyen rettenetes! Képtelen vagyok sajnálni, hiszen meg akart ölni. Ha nem sikerült volna a fegyvert félrelöknöm, most te hevernél itt. Nem, nem tudom sajnálni!

Klaus gyöngéden megsimogatta a haját, és szorosan magához ölelte. Kis idő múltán megszólalt:

– Bátorság, drága Ruth! Idáig hősiesen viselkedtél Segítséget kell kerítenünk, hiszen még él. Mit gondolsz, el tudnál szaladni a majorságba?

Ruth bólintott.

– Menni fog, Klaus, mennie kell. Itt maradsz mellette?

– Igen. Bármi történt is, nem hagyhatom magára. De… várj csak egy percet! Mit mondjunk a többieknek? Maria néninek és Idának nem szabad megtudnia, hogy az életemre tört. Súlyos árnyékként nehezedne jövendő életükre. Hogyan tussoljuk el a történteket?

Ruth végigszántott hosszú, hullámos haján.

– Tudom már, Klaus. Egyszerűen azt mondjuk, hogy nem sokkal ideérkezésetek után szélütést kapott. Én pedig éppen útban voltam a földekre, elszaladtam hát segítségért. Hát a te sebed?

Klaus elővett egy zsebkendőt, hogy csillapítsa a vérzést.

– Szóra sem érdemes, ne törődj vele!

– De hogyan magyarázzuk meg?

– Meghorzsolt egy ág, amikor a segítségére akartam sietni.

– Jó, akkor ebben maradunk. Ó, Isten az égben, milyen hálás vagyok, hogy sikerült megakadályoznom ezt a szörnyű gyilkosságot!

Zokogva ölelte meg Klaust, és szenvedélyesen megcsókolta. Aztán útnak eredt, mivel Kurt Weyersberg hangosan felnyögött.

– Menj, Ruth, küldj ide egy kocsit a majorságból! Aztán siess az udvarházba, és készítsd fel a hölgyeket! De nehogy elmondd az igazat! És még valami: küldess el orvosért!

– Igen, Klaus.

A férfi aggódva simított végig a lány sápadt arcán.

– Szegénykém, túl sok volt ez neked. Majd mesélj el mindent: hogy kerültél ide, és honnan tudtad, hogy veszélyben vagyok. Először azonban gondoskodnunk kell a betegről.

Ruth megcsókolta a férfi kezét. Újra a nagyvonalú, nemes gondolkodású Klaus volt, akit annyira szeretett. Még attól sem tagadta meg a segítségét, aki az életére tört.

Klaus ijedten visszahúzta a kezét, mire Ruth elindult a majorság felé. A lábai mintha ólomból lettek volna, mégis futni kezdett. Ereje lassanként visszatért, hiszen kedvesét biztonságban tudhatta. A majorságig vezető úton végig ezt hajtogatta magában: „Köszönöm néked, Istenem! Köszönöm néked, Istenem!”

A bérlőt és feleségét már ébren találta, a tragédia hírére egyszeribe nagy sürgés-forgás támadt. A kocsi, amelynek tejet kellett volna szállítania a városba, tüstént elindult az erdő felé, hogy a beteg uraságot hazaszállítsa. Ruth lassú léptekkel indult az udvarház felé. Jerryt az erdőbe küldte.

– Keresd meg a gazdit! − mondta neki, mire az állat ugatva eliramodott, és a kutyák csalhatatlan ösztönével hamarosan meg is találta Klaust.

Amikor Ruth az udvarházhoz ért, Maria nénje és Ida még az igazak álmát aludta. Haladéktalanul felhívta hát az orvost, és közölte vele, hogy kocsit küld érte. Miután autót kerített, nagynénje hálószobájába ment, hogy kíméletesen tudtára adja, hogy a férje a vadászaton szélütést kapott.

Maria asszony sírva fakadt, és keserves szemrehányásokat tett magának, amiért az utóbbi időben annyira elidegenedett a férjétől.

Amikor Ruth futólag megemlítette Idának, hogy Klaus megütötte a halántékát egy faágban, a lányban feltámadt a gyanú, hogy valamit el akarnak hallgatni előle. Feltételezése nem járt messze az igazságtól, ám ő kétségbeesetten igyekezett elhessegetni magától a szörnyű gondolatokat.

Sietve nekiláttak előkészíteni mindent Kurt Weyersberg fogadására. Éppen behozták a házba, amikor az orvos is megérkezett. A vizsgálat során agyvérzést állapított meg. Kurt Weyersberg még élt, de nem volt magánál. Az orvos mindent megtett, amit csak lehetett. Ruthon és Klauson kívül senki sem tudta, hogy az agyvérzés valami még ennél is rosszabbtól mentette meg a beteget.

Ida sápadt arccal, rémülten nézett Klausra. Pillantásával a férfi arcát fürkészte, s figyelmesen megnézte a homlokán húzódó sebet.

– Klaus, kérlek, mondd el, mi történt valójában! − könyörgött.

Klaus azonnal látta, hogy Ida sejti az igazságot, mégsem akarta megmondani neki, hiszen ezzel veszélyeztetné a boldogságát.

Megfogta mindkét kezét, és nyugodtan így szólt:

– Ruth nem mondta? Ahogy áthaladtunk az erdőn, kicsit összeszólalkoztunk édesapáddal az örökség miatt, de mire elértük a leshelyet, kibékültünk. Összetalálkoztunk Ruthtal, aki éppen a földekre igyekezett, és elbeszélgettünk vele, amikor édesapád váratlanul összeesett. Amikor lehajoltam hozzá, mindjárt láttam, hogy agyvérzést kapott.

Ida az ajkáról olvasta le a szavakat.

– Igazat beszélsz?

– Hát persze… mit képzelsz? Térj már észhez! Minden pontosan úgy történt, ahogy elmondtam.

Higgadt tekintetét látva, Ida is megnyugodott. Hirtelen elszégyellte magát, amiért rosszat feltételezett az édesapjáról. Sírva borult unokabátyja mellére.

– Jaj, Klaus, úgy megijedtem, amikor megláttam a sebedet. Azt hittem, valami rettenetes dolog történt.

Klaus együttérzéssel ölelte magához a lányt.

– Ahogy lehajoltam édesapádhoz, figyelmetlenségemben lehorzsoltam egy faággal, ez minden. Szedd össze magad, és menj oda édesapádhoz, talán még magához tér.

Az orvos megmondta Klausnak, hogy a ház ura aligha éri meg az estét, s nem kizárt, hogy egy második roham elviszi.

Mialatt anya és leánya a beteggel foglalatoskodott, Klaus a nappaliba vonult vissza Ruthtal. A férfi ellentmondást nem tűrve egy fotelba ültette szerelmét, s meleg takarót terített rá.

– Úgy, most szépen itt maradsz.

– Mit képzelsz, Klaus? Dolgom van a földeken!

– Erről a jövőben szó sem lehet. Mostantól kezdve minden reggel kialszod magad, én meg odakint kezembe veszem a dolgokat, amíg fel nem fogadunk egy új intézőt. Nem akarok beteg, kimerült feleséget, megértetted?

Szigorúan beszélt, ám tekintete oly jóságosan, annyi gyöngédséggel csüggött Ruth halovány arcán, hogy a lány készségesen alávetette magát az akaratának. Mosolyogva válaszolt.

– Hidd el, tele vagyok életerővel, de ami ma reggel történt, az még nekem is sok volt. − És egész testében megremegett.

Klaus megragadta a kezét.

– Elég erősnek érzed magad ahhoz, hogy mindenről részletesen beszámolj? Csak annyit tudok, hogy a nagybátyád meg akart ölni, te meg félretaszítottad a fegyverét. Így a golyó a fejem fölött a fa törzsébe fúródott. Hallottam a sikoltásodat, láttam, hogy dulakodtok a fegyverért, s aztán előbb te, majd ő zuhant a földre. Mondj hát el végre mindent!

Ruth elmesélte, mit lesett ki a kulcslyukon keresztül, és hogyan jutott arra az elhatározásra, hogy a férfiakat megelőzve a vadászlesekhez megy, hogy felmérje a terepet. Hogyan rejtőzött el a fán, pillantotta meg a vérszomjas tekintettel egyre közelebb lopakodó nagybátyját, hogyan ugrott le a magasból, figyelmeztetően odakiáltva Klausnak, és ütötte félre a fegyvert.

– A többit már tudod. Ugye nem csoda, hogy ennyi izgalom után kissé gyöngének érzem magam?

Klaus melléje térdelt, szorosan átölelte, és újra meg újra csókokkal árasztotta el. Ruth egy szót sem szólt, csak minden ízében boldogan megremegett.

– Most már nem kell senkivel harcolnom az örökségemért, Ruth, most már nyugodtam magamhoz ölelhetlek. Neked köszönhetem az életemet, legyen hát örökre a tiéd. Szeretlek, Ruth, határtalanul, szívem mélyéből. Hozzám tartozol. Soha többé nem leszünk magányosak.

– Ha tudnád, Klaus, milyen hálás vagyok a sorsnak, amiért engem jelölt ki a feladatra, hogy megmentsem a drága életedet.

Még sokáig átölelve tartották egymást, boldogságukban teljesen elmerülve, mialatt fent a hálószobában Kurt Weyersberg a halállal viaskodott. Maria asszony és Ida nem mozdult mellőle. Aznap Ruth és Klaus kettesben ebédelt, s bár a gondolat, hogy haldokló van a háznál,

némi árnyékot vetett hangulatukra, tudták, hogy hamarosan átadhatják magukat a felhőtlen boldogságnak.

XXV.

A kettesben elfogyasztott reggeli után Charlie összeszedte minden bátorságát, és így szólt Trudéhoz:

– Hát ez nagyszerű, most már nemsokára összeházasodhatunk.

Trude tágra nyílt szemmel meredt rá.

– De Charlie, mit jelentsen ez?

A fiatalember hatalmas tenyerébe fogta a lány keskeny arcát, és forrón, bensőségesen megcsókolta az ajkát.

Trude némán tűrte, kissé összerázkódott, s mikor Charlie elengedte, mélyet sóhajtott.

– De Charlie… ki… hogyan… mi? − hebegte zavarodottan, de a tekintetében öröm bujkált.

– Hogy ki? Természetesen te meg én. Hogyan? Gyönyörűen, kedves Trude! És mi? Hát esküvő, mégpedig hamarosan.

A lány nagyot nyelt, mondani akart valamit, ám egy hang sem jött ki a torkán. Könnyek szöktek a szemébe.

– Ó, Charlie!

– Vegyem úgy, hogy kikosarazol?

A lány a könnyein keresztül mosolygott rá.

– Nem, nem! De… olyan hirtelen jött az egész.

– Na, köszönöm szépen. Szerintem meg túl sokáig tartott.

– Vegyem úgy, hogy ez igazi házassági ajánlat? − akarta tudni Trude.

Charlie újra meg újra megcsókolta.

– Rájöttél végre, kis butusom?

– Nem tudom.

– Ebben az esetben addig ismételjük ezt a nagyon is kellemes kis közjátékot, amíg fel nem fogod végre, miről van szó – felelte Charlie, és elhalmozta szerelmét csókjaival, míg végül a lány kegyelemért könyörgött.

– Érted már, Trudi?

– Ne, de te… ön… te még nem is kérdezted meg, vajon én akarom-e? − incselkedett a lány.

– Nem? Na szép! Egyébként nincs is sok jelentősége. Megkaptam a szüleid hozzájárulását, s ha önszántadból nem mondasz igent, kényszerítelek, hogy gyere hozzám feleségül.

Trude egyszerre sírt és nevetett.

– Ó, Charlie! Hát a szüleim már tudják?

– Természetesen. Egy ilyen makrancos teremtésnél nem árt az embernek biztosra menni. Trude, édes kis Trude, kedvelsz legalább egy kicsit?

– Ó, Charlie, nagyon, de nagyon szeretlek!

Charlie erőt vett meghatottságán, és komolyan kijelentette:

– Most már csak arra vagyok kíváncsi, mikor kapok végre tőled egy csókot.

– Na de Charlie, hiszen én már…

– Nem! Te még nem adtál, idáig csupán némán tűrted, hogy én megcsókoljalak.

Trude elpirult.

– Ó… és… ha most tenném?

A fiatalember várakozásteljesen hajolt hozzá, és némán bólintott. Trudénak nem volt mit

tennie, két kezébe fogta Charlie arcát, és gyöngéden megcsókolta. Charlie áhítatos csöndben maradt, és amikor a lány abba akarta hagyni, megjegyezte:

– Tovább, tovább, ne hagyd abba!

Trudénak engedelmeskednie kellett. Charlie végül akár egy gyereket, a karjába kapta, és tovább csókolta.

A meghitt hangulatot Winnie zavarta meg, aki éppen akkor jött lefelé a lépcsőn.

Mosolyogva nézett az örömtől sugárzó párra.

– Mi történik itt?

Charlie odavitte elé Trudét, letette, és atyai hangon így szólt:

– Így ni, kicsim, most pedig mondd el a jó Winnie néninek, mi történt.

Trade Winnie nyakába borult.

– Ó, Winnie, hiszen tudod, mennyire kedvelem, és hogy meg kell tennem, amire kér. Igazi zsarnok…

Erre Charlie újra a karjába kapta, s mialatt Winnie átadta a jókívánságait, tovább csókolgatta menyasszonyát. Ebben a pillanatban megjelent John, aki mit sem sejtve lépett be a hallba.

– John, nézd meg… ő a jövendőbeli feleségem!

John arca nyomban felragyogott, és ünnepélyesen gratulált a gazdájának.

Ezután Charlie türelmetlenül belekarolt Trudéba, és magával húzta.

– Winnie, bizonyára megérted, hogy most rengeteg megbeszélnivalóm van a menyasszonyommal. Kérlek, máris írjál Kasselbe, hogy Trudét holnap hazaviszem. Egy időre sajnos vissza kell térnie a szülői házba.

Jegyese halkan feljajdult.

– Csönd legyen! Hazaküldelek, mert így diktálja az illendőség! A szüléiddel már mindent megbeszéltem.

Magával vonta Trudét a szikrázó napsütésbe.

Winnie boldog mosollyal nézett utánuk.

Milyen jó nekik, futott át az agyán, és sóvárogva gondolt Georg Hollra.

Már éppen indult volna a lépcsőn fölfelé, amikor megszólalt a telefon. A vonal végén Klaus Weyersberg jelentkezett. Winnie megtudta tőle, hogy Kurt Weyersberget az erdőben szélütés érte, és az élete veszélyben van.

– Ida tulajdonképpen ma a Fidesser-házba készült, hogy személyesen mondja el önöknek, ami a szívét nyomja. Most azonban maradnia kell, nem akarja itt hagyni az édesapját.

Winnie sosem kedvelte igazán Kurt Weyersberget, mégis megrázta a hír. Udvariasan jobbulást kívánt a betegnek.

– Éppen írni készülök Kasselbe. Amilyen szomorú dolgok történtek önöknél, olyan boldog fordulatot hozott nekünk a mai nap. A bátyám eljegyezte Trude Hollt.

– Ennek szívemből örülök, Miss Longwy. Kérem, adja át szívélyes jókívánságaimat. A lehető leghamarabb személyesen is tiszteletemet teszem.

– Minden jót, doktor úr! És kérem, mondja meg a hölgyeknek, hogy szívem mélyéből együtt érzek velük. Mielőbbi jobbulást kívánunk!

Winnie elgondolkodva ment föl a szobájába, és Kasselbe írott levelében a bátyja kérésére részletesen beszámolt a történtekről.

Egy óra múlva vagy talán később, újra felbukkant az ifjú pár.

Winnie elmesélte nekik, mi történt Gravensteinben, és hozzátette, hogy nem hivatalosan ugyan, de bejelentette kettejük eljegyzését.

Trude elpirult, ám zavara hamarosan eltűnt. Figyelemreméltó gyorsasággal alkalmazkodott az eseményekhez. Már annak a gondolatával is megbékélt, hogy vissza kell mennie Kasselbe, hiszen Charlie megígérte neki, hogy minden nap meglátogatja. Megjegyezte, hogy szeretné, ha olykor Winnie is vele tartana, és segítene kiválasztani a kelengyéjét.

– Természetesen én is veled tartok, Trudi, mert azt akarom, hogy mindenből a legszebbet és a legjobbat kapd.

És ezzel Charlie sorolni kezdte, mi mindenre lesz szüksége az ifjú menyasszonynak. Trude döbbenten hallgatta, majd félhangosan megjegyezte:

– Jaj, Charlie, annyi pénze nincs a szüleimnek, hogy megvásárolják ezt a sok drága holmit.

– Nem értem, miért említed a szüléidet. Én magam akarom kiválasztani, ami nekem tetszik, érted már? Ismerem az anyagi helyzeteteket, és mivel nekem van elég pénzem, butaság volna, ha nem én vásárolnám meg, amire szükséged van.

Trude a nyakába borult.

– Drága Charlie, elfogadhatom én ezt?

– Badarság! Miért ne viselhetné a feleségem azokat a holmikat, amiket én veszek neki?

– Még nem vagyok a feleséged.

A férfi gyengéd pillantást vetett rá.

– Sajnos. De ha azt hiszed, hogy bármit is felvehetsz a sok szép ruhából, mielőtt kimondanád az igent, nagyon tévedsz. Már csak ezért is sürgősen össze kell házasodnunk, drágám… tudod, odaát Angliában ezt úgy mondják: sweetheart. Szóval minél hamarabb legyen meg az esküvő.

– Hát, ha így akarod…

– Természetesen! Vagy azt hiszed, hónapokig rohangálok Kasselbe? Ki van zárva! Már holnap bejelentjük az eljegyzésünket Még így is beletelik legalább három hétbe, mire egybekelhetünk.

Trude felkiáltott.

– Már három hét múlva… Charlie, ez lehetetlen.

– Dehogyis, mennie kell.

– De Charlie…

– Csend legyen!

Trude nevetett.

– Csak ha nem leszel zsarnok.

A férfi haragosan összevonta a szemöldökét, egy tincset a homlokába húzott vörösesszőke hajából, és fenyegető hangon dörögte:

– De az leszek! Majd meglátod! Kegyetlenül zsarnokoskodni fogok feletted. Mit szólsz hozzá?

Trude átölelte, és gyengéden odabújt hozzá.

– Csodálatos lesz, Charlie.

A férfi erre majd összetörte szerelmét örömében.

Aznap este, anélkül, hogy eszméletét visszanyerte volna, Kurt Weyersberg jobblétre szenderült. Klaus és Ruth tapintatosan hallgattak a történtekről, így anya és leánya zavartalanul gyászolhatták halottukat.

A temetésen, amit Klaus a hölgyekre való tekintettel, a legnagyobb körültekintéssel intézett, a Longwy testvéreken kívül a Holl család is megjelent. Idának így lehetősége nyílt rá, hogy megkövesse Trudét és a testvéreket, akik őszintén megbocsátottak neki. Hans már korábban beszámolt szüleinek Ida pálfordulásáról és kettejük eljegyzéséről, így már ők is kedvesen fogadták.

A temetés után a vendégek elidőztek néhány órát Gravensteinben. Klaus, kihasználva az alkalmat, mindent megbeszélt Idával és Hans Holl-lal. Hans kimondhatatlanul örült Klaus ajánlatának. Először ugyan el akarta utasítani, mire Klaus elmagyarázta neki, hogy bizonyos értelemben ő kér szívességet tőle, hiszen ily módon vagyona egy részét gyümölcsöző vállalkozásba fektetheti. Hans elhatározta, hogy már másnap beszél a főnökével. Kiderült, hogy a

vállalatot bővíteni fogják, őt pedig hamarosan kinevezik főmérnöknek, minthogy szakterületén kiemelkedő teljesítményt nyújtott. Hans erre felajánlotta a főnökének a Klaus által rendelkezésére bocsátott tőkét, miáltal helyzete még előnyösebbé vált. Egyszóval minden kedvezően alakult.

A hivatalos gyászidő leteltéig szó sem lehetett esküvőről. Időközben Ida szép csendben összekészítette a kelengyéjét, Hans pedig megfelelő lakás után nézett, amelynek berendezését Klaus nászajándékul szánta az ifjú párnak. Hans és Ida helyzete tehát megnyugtatóan rendeződött.

Klaus sem habozott sokáig, hogy eljegyzését Ruthtal nyilvánosságra hozza. Miután magukhoz tértek a csodálkozástól, a család és az ismerősök sok boldogságot kívántak nekik.

A fiatalok csillogó szemmel néztek egymásra. Szerelmük kemény próbát állt ki, de tudták, hogy örökre szól.

Három héttel később a Fidesser-házban megtartották Charlie és Trude esküvőjét. Trude − Winnie és Charlie közreműködésével − pompás kelengyét kapott, s gyönyörű esküvői ruhájában igazán bájosan festett.

A testvéreik házasságkötését megelőző időben Winnie és Georg szinte naponta találkoztak, így lehetőségük nyílt a zavartalan együttlétre, s Georg szívében a Winnie iránti rokonszenv hamarosan szerelemmé mélyült. Charlie és Trude esküvőjén bevallotta Winnie-nek, hogy őszintén szereti, de egy ideig még türelemmel kell lenniük. Georgnak előbb meg kell szereznie járásbírói kinevezését.

Ekkor azonban Winnie közölte vele, hogy ha igazán örömet szeretne szerezni neki, fogadjon el tőle némi pénzt, amivel beindíthatja ügyvédi irodáját. Georg először hevesen tiltakozott az ajánlat ellen, Winnie azonban a megfelelő szavakkal meggyőzte, hogy nagy ostobaság lenne, ha a jövőben a merev „enyém-tied” helyett nem közösen gondolkodnának. Egyébként pedig, ha a pénz nagyon nyomasztaná, tekintse kölcsönnek, amit idővel majd visszafizet. Ebben maradtak.

Amikor Frensen jogtanácsosnak a fülébe jutott, hogy Georg Holl ügyvédi irodát szeretne nyitni, nyomban felajánlotta neki az övét, minthogy belátható időn belül nyugalomba kíván vonulni. Ötletét Winnie és Georg kitörő örömmel üdvözölte; így Winnie a bátyja közelében maradhatott, és Georgnak sem kellett elszakadnia a húgától.

Időközben Frensen jogtanácsos elérte, hogy Klaust minden fenntartás nélkül beiktassák örökségébe. Nem sokra rá kihirdették Klaus és Ruth eljegyzését. A két fiatal nem akart tovább egymástól elszakítva élni. Maria asszony egyelőre Gravensteinben lakott, és lelkesen segédkezett Ruthnak. Új intéző vette át a birtok igazgatását. A boldog ara pedig nem győzte hajtogatni, milyen sokat henyél mostanában, hiszen mindennap addig alhat, ameddig kedve tartja.

Amint Charlie és ifjú felesége visszatértek nászútjukról, megtartották Klaus és Ruth esküvőjét. Minthogy ez a kézfogó is, akárcsak Charlie-é és Trudéé, szerény, csöndes keretek közt zajlott le, a gyászoló Ida és édesanyja is részt vehettek rajta. A szűk családi körben tartott eseményen csupán a jogtanácsos és felesége volt idegen.

A soron következő esküvő főszereplői Winnie és Georg Holl voltak. Winnie csinos villát vásárolt, amelyet a szülői házból származó bútorok segítségével sikerült otthonossá varázsolnia.

Utolsóként Ida öltötte magára a menyasszonyi fátylat és koszorút. Klaus nagyvonalúságának köszönhetően az ifjú pár elbűvölő otthonra lelt Kasselben. Ida és Hans sorsa tehát, akárcsak a többieké, kedvezően alakult. Az ifjú pár vasárnaponként gyakran ellátogatott a Fidesser-házba vagy Gravensteinbe. Ida esküvőjét egyébként Gravensteinben ülték meg, Ruth és Klaus ragaszkodott hozzá.

Klaus és Ruth sokat volt kettesben, Maria asszony ugyanis a nap jó részét a szobájába visz-

szahúzódva töltötte.

Bár Gravensteinben új intéző foglalkozott a birtok ügyeivel, az ifjú úrnő korántsem ült ölbe tett kézzel. Szorgos háziasszonynak és lelkiismeretes gazdasszonynak bizonyult. Valahányszor férje oldalán az erdőn át kilovagolt a földekre, éles szemével azonnal észrevette a hiányosságokat.

Klaus ilyenkor kedvtelve ugratta asszonyát, ugyanakkor szívét büszkeség töltötte el, s mikor később hazaérve leemelte őt a nyeregből, szorosan magához ölelte, és gyöngéden a fülébe súgta:

– Édes kis úrnőm, te vagy az én boldogságom!

Tekintetük egymásba kapcsolódott. Ekkor megjelent Jerry, és addig ugrált, amíg valamelyikük meg nem simogatta.

Az ifjú pár kart karba öltve sétált be a házba, s Ruth boldog biztonságérzettel simult férjéhez.

V É G E

ISBN 963 9480 62 2
ISSN 1216-2140
ISSN 1589-1046

EX-BB Kiadói Kft.
1399 Budapest, Pf. 701/358
Telefon: 240-5688
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője
Sorozatszerkesztő: Simonits Erzsébet
Műszaki szerkesztő: Spolarích Miklós

Nyomta és kötötte a debreceni Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Bördős János igazgató